زما مینه شهیده شوه !

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی شکور
الرحمن حميدي د ۱۳۷۰ لمريز کال کې د هيواده ليرې د هجرت پر مهال د پښتونخوا په کرمې ايجنسۍ کې دې نړۍ ته سترګې وغړولې.
ښاغلی شکور الرحمن حميدي د مرحوم حاجي سيد علي خان زوی د خوست ولايت د اسماعيل خيلو او مندوزيو ولسوالۍ د حيدرخيلو د کټه سري کلي او سيدونکی دی.
نوموړی د مهاجرت څخه د راستنيدو وروسته په ښونځي کې شامل شو لمړنۍ زده کړې يې د حيدرخيلو د صديق روهي عالي ليسه او پاتې زده کړې يې د پښتونخوا پيښور ښار دعوت عالي ليسه کې بشپړې کړې دي.
د ښونځي تر بشپړيدو وروسته د پيښور پوهنتون ادبياتو پوهنځي ته بريالی شو ، خو د وخت مجبوريو يې د زده کړو مخه ډب کړه او له دوه کاله زده کړې وروسته يې د پوهنتون سره خدای پاماني وکړه.
له هغې وروسته هيواد ته راستون شو او د ننګرهار ملي راډيو تلويزيون کې د ويناند په توګه په دنده وګمارل شو ، له شپږو مياشتو دندې وروسته خپل پلارني ټاټوبي خوست ته راغی او جوخت د ولس غږ په نوم شخصي راډيو کې د ويانداو ورسته د نشراتو د مدير په دنده وګمارل شو.
د دې ترڅنګ يې خپل قلم هم له ګوتو ونه غورځاوه او خپلې ادبي هڅې يې جاري وساتلې چې ښه بيلګه يې همدا اثر دی.
د ښاغلي حميدي صاحب دا لمړنی چاپي اثر دی خو د ده ډير اثار د وخت د تاړاکونو خوراک شوي دي.
دمحترم حميدي په لسګونه ليکنې ، مقالې او شعرونه د هيواد په بيلابيلو رسنيو کې خپاره شوي او که همدا سې خپلې هڅې جاري وساتي نو ليرې نه ده چې د شعر او ادب پر اسمان به يو ځلانده ستوری شي.
په ژوره ادبي مينه
اسماعيل حقمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

اول ځپرکی

زه اوزاهد د دعوت عالي ليسې په انګړ کې ولاړ ؤ چې عبد الله راغی دعبد الله سره مو سترې مشې او روغبړ وکړ.
عبد الله وويل: چې ستاسې کډې دلته دي او که په افغانستان کې.
ماوويل چې په افغانستان کې،عبد الله وويل چې زه به مو مخکې خبر کړی وم چې روغ مراسم مې درته نيولي وای ما وويل هيڅ خبره نه ده.
عبد الله د بر ښه هلک و ، مونږ چې ديوولسم ټولګي نه دولسم ټولګي ته بريالي شوو عبد الله د دولسم ټولګي نه فارغ شو.
کله چې دفارغينو او کاميابو شاګردانو لپاره مراسم ونيول شول د دولسم ټولګي د فارغينو وار چې تېر شو ديوولسم د فارغينو وار راورسيد ،له نورو ټولو شاګردانو سره خپل خپلوان راغلي وو دهغوی په غاړو کې يې اميلونه واچول يوا ځې زما او د زاهد سره څوک نه وو راغلي، ځکه زمونږ کډې په افغانستان کې وې.
کله چې زما او د زاهد وار راورسيد زما په غاړه کې يوا ځې خپلو څلورو ټولګيوالو (همصنفيانو) اميلونه واچول، کله چې عبد الله وليدم خپل ټول اميلونه چې څو شېبې وړاندې د عبد الله په غاړه کې اچول شوي وو په ځوانانو ووېشل ،زما او د زاهد په غاړو کې يې واچول.
. عبد الله مو د هغې ورځې راوروسته ملګری هم شو
زه عبد الله لا په خبرو بوخت وو چې زاهد وويل: حميده ! راځه چې لاړ شو کمرې (کوټې) ته ناوخته کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعبدالله نه مو رخصت راواخیست د کمرې په لور روان شو مونږ لا په لاره کې وو چې د زاهد دکور نه زاهد ته زنګ راغی زاهد چې موبایل له جیبه راویست اوویې ویل چې خور مې ده وړانګه.
. وړانګه زما سره یوځای رالویه شوې وه ډېره ښایسته جلۍ وه
زاهد د اوکې تڼۍ کیکاګله ، الو ! الو!
زاهد یو څو قدمه له ما لرې شو د وړانګې سره یې پنځه شپږ دقیقې خبرې وکړې کله یې چې ټیلفون بند کړ ما ورته وویل چې څنګه خیر خو و څه یې ویل زاهد وویل خیر خیریت ده هیڅ نشته هسې ویل یې چې یاد شوی مې وې ځکه مې ټیلفون درته وکړ په خبرو خبرو کمرې ته سره ورسیدو زه اوږد په بستره کې پرېوتم زاهد هم بسترې ته ډېره ولګوله او ویل یې چې عبدالله ته د خدای خیر ورکړي که عبدالله نه وای زمونږ په غاړه کې به چا امیلونه اچولی ما یې هم خبره تائید کړه چې ریښتیا هم عبدالله زمونږ سره ډېر ښه وکړل.
ورځې تېرېدې شپه به راغله ورځ به یې اوخوړه او ورځ به راغله شپه به یې اوخوړه یوه ورځ په ښوونځي کې سوالونه کیدل ډیر سوالونه وشول چا به ذهني سوالونه کول او چا به تاریخي د ډیرو سوالونو ځوابونه پیدا شول خو یو سوال بې ځوابه پاتې شو هغه دا چې استاذ وویل: هغه څه شی دي چې په بازار کې ډیر دي خو نه یې وینو چې ویې وینو نو نه یې اخلو چې وایې خلو نه یې اغوندو چې وایې غوندو نه یې وباسو, ټول شاګردان غلي شول یو هم ځواب پیدا نه کړ.
کله چې ښوونځی رخصت شو د خپلې کمرې په لوري روان وو چې د بازار په یوه کوڅه کې ډېر خلک راټول وو خو څه ښکارېدل نه چې په څه باندې راټول دي زما سره په خوا کې دوه کسان ولاړ وو ما ویل راځه د دوي نه به پوښتنه وکړو چې دا خلک د څه لپاره راټول شوي مخکې له دې چې زه پوښتنه وکړم هغوي په خبرو پیل وکړ ، ملګري ته یې وویل چې راځه هسې هم مهاجر دي د دوي مرګ داسې دی لکه څوک چې په میږي پښه کېږدي. هیڅوک یې په غم کې نه دي د میږیانو په شان ډېر دي. د دوي خبرو ما او زاهد ته سخت زور راکړ شپې او ورځې تېرېدې تعلیمي کال مخکې په وړاندې روان و یوه ورځ په داسې حال کې چې زاهد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو او موبایل همدلته په کمره کې ورنه پاتې و . چې موبایل ته زنګ راغی زنګ ډېر په اوږدو شو کله مې چې موبایل ته وکتل د موبایل په سکرین یو ښځینه نوم لیکل شوی ورانګه په زړه کې مې وویل چې ځواب ورکړه کیدای شي چې کومه ضروري خبره به وي بیا مې له ځانه سره وویل چې که ځواب ورکړم زاهد به خپل موبایل وګوري وایي به چې زما د خور نمبر ته دې ولې ځواب ویلی. زه لا په دې سوچونو کې وم چې اړیکه پرې شوه له ځانه سره مې وویل چې که دا ځل بیا تیلیفون وکړي حتماً به ځواب ورکوم که کومه ضروري خبره نه وه نو هغې ته به ووایم چې زاهد ته ونه وایې چې ستا موبایل ته کوم بل چا ځواب ورکړ.

د ورانګې نمبر به د راغلو ټیلیفونو له ځایه رنګ کړم بیا هسې هم معلومات نه ورته کېږي څلور پنځه دقیقې وروسته موبایل ته بیا زنګ راغی,

په رپېدلو لاسونو مې موبایل اوچت کړ د اوکې تنۍ مې کیکاګله

.زړه مې ډېر درزیده موبایل مې غوږ ته نږدې کړ

د هغې خوا یو پوست او نرم غږ راغی

. الو !الو !الو وروره !موبایل ولې نه پورته کوې

څنګه مریض خو به نه وې زه غلی وم څه مې نه شو ورته ویلی هغې بیا غږ کړ

الو !الو !وروره زاهده وروره روغ خو یې خبرې ولې نه کوې

دا ځلې مې زړه سره کلک غوندې کړ په بند بنده ژبه مې ځواب ورکړ

. آ، آ ، الو ، الو ورانګې هغه..... زاهد ,,,,زاهد د باندې تللی ډوډۍ پسې لږ وروسته راځي .

ورانګې ته غصه ورغله وراندې به دې ویلي وای زما زړه خو پښتو ته پرېوت راته یې وویل چې ته څوک یې چې بې اجازې پردیو موبایلونو ته ځواب ورکوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته لږ سره وارخطا غوندې شوم ورته مې وویل چې وړانګې دا زما غلطي وه چې موبایل ته مې بې اجازې ځواب ورکړ. خو ، خوزه.زه حمید یم
د حمید د نوم په اورېدو سره هغې اړیکه پرېکړه زه ډېر ورخطا شوم ویل مې که اوس زاهد راشي موبایل اوګوري زه به څنګه ځواب ورکوم لا په هم دې فکرونو کې وم چې بیا زنګ راغی له ډېرې ورخطا ورځې مې موبایل دوه ځلې اوکې کړ
. زه الو !الو !غږونه کوم ځواب نه راځي
زر مې موبایل ته وکتل موبایل دوه ځلې اوکې شوی و ، کومه اړیکه چې دوه ځلې اوکې شي نه له هغې خوا ځواب راځي نه له دې خوا زر مې بیا اوکې اووهله د هغې خوا ډېر خوږ نرم او پوست غږ راغی. الو ، الو حمیده ! خبرې خو کوه ولې غلی یې ؟
:ما ورته په بنده بنده ژبه وویل
هسې ، هسې وړانګې زه ، زه غلی نه وم موبایل په خطایی کې رانهههه
هغې مې خبره راپرېکړه چې ته نه یې غلی نو څوک غلي دي خبرې مو ډېرې سره وکړې په پای کې یې د خپلې غصې بخښنه وغوښته کله یې چې اړیکه پرې کوله ورته و مې ویل کله چې اړیکه پرې کړې یو دوه مس کاله په بیړه وکړه. هسې نه چې زاهد په غصه شي وایي به چې زما د خور موبایل ته دې په خپله مخه ځواب ولې . ورکړی
وړانګې وویل دا خو کوم ګران کار نه دی د خدای په امان
اړیکه یې پرېکړه
ما موبایل په خپل ځای کېښود زه لا ناست نه وم چې زنګ راغی خو اړیکه پرې شوه د دوو مس کالو په . ځای هغې څلور مس کاله وکړل

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم زړه ارام شو په خپل ځای کښېناستم په ذهن کې مې د وړانګې خبرې تاوېدې راتاوېدې ته څوک يې؟ . چې پرديو موبايلونو ته ځواب وايې
د وړانګې دا خبره په ما ډېره ښه ولږېده د زړه لپاره مې يو نوی درد پيدا شو زړه مې غوښتل چې د زاهد موبايل بيا راواخلم د وړانګې نمبر ترې ولېکم خو نه کېده ځکه چې وړانګې څلور مس کاله کړي وو ، که ما نمبر ترې ليکلی د وړانګې مس کالونه د موبايل د سکرين (پردې)نه ختمېدل خدای خبر چې زه به په کومو فکرونو او سوچونو کې تللی وم چې زاهد راغی.
! راغږ يې کړ حميده !وه حميده
بچو د خيال مرغه دې بيا په کوم ځای کې وزرې رپوي په کوم خوا تللی يې ؟ څنګه کور ته خو به دې زړه نه کيږي. ورته ومې ويل چې هيڅ نشته هسې د درسونو په اړه مې فکر کاوه زاهد وويل: سمه ده دومره فکرونه چې کوې د بر ژر به ليونی شې دا خبره يې وکړه ، او د خپلو کتابونو په لور لاړ موبايل يې راوخيست کله چې يې وليدل په موبايل کې د وړانګې څلور مس کاله پراته دي زر يې سر راپورته کړ ويې ويل ظالمه دومره ځواب خو سړي ورکړي چې زاهد د باندې تللی دی اوس راځي.
د هغې غريبې خو به زړه چاودلی وي ما ورته وويل چې زاهده پخپله مخه مې څنګه هغې ته ځواب ورکړی وای زاهد غلی شو زر ، زر يې د وړانګې نمبر اوکې کړ چې خبرې ورسره وکړي خو د شبکې لخوا ورته ځواب ورکړ شو چې تاسې په خپل موبايل کې کافي اندازه کريډيټ نه لرئ. زر يې ما ته راغږ کړ چې حميده !په موبايل کې پيسې لرې کنه؟
ما هم بې له ځنډه ځواب ورکړ چې ولې نه شته په کې زاهد د وړانګې نمبر زما په موبايل کې ډايل کړ ما هم د خدای څخه همدا غوښتل زاهد تيليفون غوږ ته نږدې کړ خو موبايل ته څوک ځواب نه وايي دوه درې ځلې ! يې زنګ ورته وکړ خو بې لاخره موبايل اوکې شو. زاهد غږ کړ سلام وړانګې خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه لکه چې خپل بدل د راخخه اخیسته که ولې د موبایل ته ځواب نه راکاوه وړانګې ځواب ورکړ چې وروره خدای دې نه کړي چې زه له تانه بدل واخلم نمبر د بدل و ځکه مې ځواب نه ورکاوه زاهد وویل سمه ده . وړانګې ، وړانګې بیا وویل چې ځنګه نمبر د بدل کړی که ولی دې د خپل نمبر نه تیلیفون ونه کړ

زاهد وویل: چې نه نمبر مې نه دی بدل کړی د حمید نمبر نه مې تیلیفون کړی زما په موبایل کې پیسې نه وې وړانګې خبره ترې ونیوه ، چې څه ستړې مشې به اوس درکړم له ما نه خو دې ستړي مشي او سلام بیخي هېر کړ. وروره ستړی مه شې ،ښه خو یې ولې دې موبایل ته ځواب نه راکاوه زاهد وخندل ورته یې وویل چې لو یه شې د باندې په ډوډۍ پسې تللی وم شکر دی اوس روغ او جوړ یم کور کې خو خیریت دی؟ مور .مې ، بابا مې نور ټول ښه دي وړانګې وویل شکر ټول ښه دي

زاهد وویل چې سمه ده ټولو ته مې سلامونه وایه د خدای په امان د هغې خوا هم ځواب راغی د خدای په امان زاهد بې له دې چې د خپلې خور وړانګې نمبر په مبایل کې رِنګ کړي ماته یې راکړ ما زر زر د وړانګې نمبر په پیغامونو کې ولیکه او ثبت مې کړ ما ویل هسې نه چې سبا ورځ بیا د زاهد په موبایل کې پیسې نه . وي له ما نه موبایل واخلي د وړانګې نمبر چې په کې ډایل کړي سمدستي معلومات ورته کېږي

نو د احتیاط لپاره مې د وړانګې نمبر په پیغامونو کې سیو (ثبت) کړ زه په موبایل کې اخته وم چې زاهد وویل حمیده راځه چې ډوډۍ سرېږي مخکې مې راوړې ما وویل چې سمه ده کله مو چې ډوډۍ او خوړه زاهد وویل چې د استاذ هغې ذهني سوال ته لکه چې تر اوسه چا ځواب نه دی ویلی ما وویل چې تر اوسه خو یې ځواب نه دی ویل شوی هغه بله ورځ چې په بازار کې یو افغان غریب چا وژلی وو نو سمدستي ما د . سوال ځواب پیدا کړ

زاهد وویل چې ځنګه د پیدا کړ افغان چې مړ وو ، نو مړ وو هغه دې خدای اوبخښي د هغې څخه د سوال ځواب ځنګه پیدا کړ ورته ومې ویل چې ته په خپله فکر وکړه چې له دې نه بل څه کېدای شي د استاذ سوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول وو چې هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه يې وينو چې ويې وينو نه يې اخلو چې
.وايې خلو نه يې اغوندو چې وايې غوندو نه يې اوباسو
د استاذ سوال په دې ډول وو کنه ؟
زاهد وويل چې بلې سوال په همدې ډول وو ما وويل چې دا کفن دی زاهد غلی شو او ويې ويل چې بالکل
هم کفن دی زاهد بيا وويل چې ولې د استاذ ته ځواب نه ښوده. ما ورته وويل چې هغه ورځ وه تېره شوه ځکه
په هغه ورځ د درې استاذ نه وو مونږ او تاسو يوائې په خپلو کې زهني سوالونه شروع کړل نو ځکه مې
.استاذ ته ځواب نه دی ويلی زاهد وويل چې سمه ده بابا
. د زاهد دې خبرې سره دواړو وخندل

دوهم څپرکی

ورځې تېرېدې سبقونه ښه مخ پروړاندې روان وو خو له بلې خوا له ماسره پيسې په ختمېدو وې کوم پيسې
چې ما له ځان سره راوړې وې زه چې پېښاور ته سبقونو ته راغلی وم له کوره پټ راغلی وم ځکه چې زما د
پلار دوه ودونه وو د مشرې مور مې درې زامن وو او د خپلې مور مې پنځه زامن وو چې په دې ټولو کې زه
. کوچنی وم
يو وروور مې په کوچني والي کې مړ شوی وو اوس څلور ورونه پاتې وو واک او قدرت ټول دې ميرانه
ورونو وو هغوي نه غوښتل چې زه تعليم وکړم يا دې زما ورونه تعليم وکړي زه په پټه پېښاور ته راغلم دلته
مې په سبق ويلو پيل وکړ. سږ کال مې اخري کال دی چې له دولسم ټولګي فارغ شم کور ته مې تيليفون نه
. شو کولی چې ورونو ته مې ويلي وی چې پيسې راولېږئ
ځکه زه خو دلته په پټه راغلی وم که تيليفون مې کړی هم وای کومه ګټه يې نه کوله دوي نه غوښتل چې زه
په افغانستان کې سبق ووايم دا خو لا پېښاور دی ، پېښور ته به يې څنګه پيسې راليږلي وای. يوه ورځ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهد د باندې تللی وو کله چې راغلو زما مړاوې څېره يې ولیده راته يې وويل چې حمیده ! نن دې حالات ډېر بل ډول دي ولې څه خبره ده ناروغ خو به نه يې ما ورته وويل چې زاهده هیڅ خبره نشته هسې مې لږ سر خوږېږي زاهد وویل د سر د درد خبره نه ده دا دوه ورځې دې په ټولګي کې هم په درسونو کې پوره خوند نشته په خوا به چې استاذ له خولې سوال نه وو ایستلی تا به ځواب ورکړی وو د څو ورځې خو د يو سوال ځواب هم په سم ډول سره نشې ورکولی.

کومه ستونزه حتماً شته زاهد چې هر څومره ټینګ شو خو ما ورته خپله د زړه خبره ونه کړه چې خبره څه ده يوازې مې وویل چې زاهده هیڅ هم نشته وړاندې مې درته وويل چې دا څو ورځې کېږي چې سردردي راته پیدا شوي. زاهد هم نور ټینګ نه شو شپې او ورځې تېرېدې زما حالت د يوې ورځې څخه بلې ورځې ته خرابېدل له يوې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوو له بلې خوا مې د پیسو د ختمېدو زړه راپړسولی وو په لومړي ځل مې زړه ښه کړ چې کور ته تيليفون وکړم زما څخه درې کاله مشر ورور ته مې ټيليفون وکړ . له دوهم زنګ له تېرېدو څخه وروسته مې ورور ټیلیفون پورته کړ

! الو !الو ! سلام علیکم

ما ورته سلام ځواب ورکړ ما لا د سلام ځواب سر ته نه وو رسولی چې ورور مې خبرې راپرې کړې چې حمید يې؟

ما ورته وويل هو حمید یم. ورور مې وويل چې ولې داسې غلی غلی غږېږې څنګه خیریت خو دی

ما ورته ټوله کیسه وکړه چې سږ کال له دولسم ټولګي نه فارغېږم پیسې راسره ختمې شوي دي غواړم چې پوهنتون ته ازموينه ورکړم.

کله مې چې ورور د پوهنتون نوم واورېد ډېر خوشاله شو خو يوه خبره يې وکړه هغه دا چې ما ته يې وويل حمیده شکر دی چې ځان دې يو ځای ته رسولی دی دلته د مشرانو ورونه له مور سترګې راباسي وايي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو زوی خو دې په لوپری، پسې تللی دا څو کاله کېږي چې ستا پوښتنه یې هم نه ده کړی دا سې زوی څه معنی لري .

مور د یوا ځې په سرو سترګو ژاړي او بس نور هیڅ نه وایي ددې خبرې په اورېدو سره مې سر هسې هم درد کاوه نور هم په کې پیدا شو په ژړا مې پیل وکړ ورته ومې ویل چې وروره ! زه چې کله پیښنور ته راغلم له همغه ورځ مې د ښوونځي غم وکړ او ځان مې په ښوونځي کې شامل کړ چې دا سې پېغورونه مې مور ته ورکول کېږي نو زه سر له نن څخه دا دی درغلم .

ورور مې وویل نه ته مه راځه خپلې زده کړې سرته ورسوه زه به پیسې د کوم چا نه پیدا کړم که پیدا نه شوې د ځان لپاره همغلته یو کار پیدا کړه او خپلې زده کړې سرته ورسوه، موبایل کې مې درې سوه کلداري هغه هم په ختمېدو وې نو خدای په اماني مو سره وکړه. کله مې چې له ورور سره اړیکه پریکړه، په کوټه کې په بستره اوږد وغزیدم. د مور پخوانۍ خبرې مې په ذهن کې تاویدې راتاویدې کله چې زه په افغانستان کې وم راته ویل به یې چې زویه که څوک پیسې درکوي یا یې نه درکوي، که څوک سبق در باندې وایي یا یې نه درباندې وایي، زه یې در باندې وایم خپل د پوزې ټیک او د ټنډې روپۍ به هم درته خرڅې کړم ستا د ښوونځي فیس به پرې کړم .

خو ګوره خپل همت له لاسه مه ورکوه ، له یوې خوا مې د ورور خبرو په زړه دومره غم وا چاوه چې ویل یې چې ستا میرانه ورونه دې مور ته هر وخت پېغورونه ورکوي چې یو زوی دې په لوپری، پسې تللی، له بلې خوا مې په ذهن یو نوی چنجی اخته وو چې زما مغزه او زړه یې دواړه خوړل د وړانګې یادونه کوم. د وړانګې یادونو چنجي مې دا سې په مغزو او زړه حملې کولې لکه یو څوک چې دا سې ناروغي ووهي چې نه ترې روغیږي او نه ترې مړ کیږي .

له ځان سره مې دا فکر او سوچ وکړ چې د وړانګې به هم له ما سره مینه پیدا شوې وي او کنه که یوا ځې ما په لومړي غږ پر هغې زړه بایللی، که هغې زما سره مینه واي نو دومره ورځو کې به یې یو ځل خامخا ټیلیفون

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وای زه لا په همدې سوچونو کې وم چې زاهد راغی راته یې وویل چې فکري صاحب ! بیا کومې خوا تللی یې د خیال مرغه دې بیا کوم ځای وزرې رپوي، ورته مې وویل چې زاهده یوې خوا هم نه دی تللی . همدلته دی

زاهد وویل: ښه چې همدلته دی ته دې یو ځل ساعت ته اوګوره چې څو بجې دي کله مې چې ساعت ته وکتل د ښوونځي رسمي ساعت شخه یو څو دقیقې تیرې هم وې ورته مې وویل چې که زه فکري وم ته په څه وې ؟ په خپل وخت به دې ویلي وای چې ښوونځی ته ځو ، زاهد وویل چې واه ، واه ، څومره ښه مخکې به چې زه لمانځه ته پورته کیدم تا به خپله بستره ټوله وه زما کتابونه او هم دا شان خپل کتابونه به دې د تقسیم . اوقات مطابق برابر کړي وو ، او نن وایې چې ته په څه وې

زاهد رانږدې شو راته یې وویل چې ګوره حمیده ! دا څو کاله کیږي چې زه او ته په یوه کمره کې ژوند کوو ، ښوونځي ته په یو ځای سره ځو او راځو په یو ټولګي کې درس وایو له ما نه کومه خبره مه پټوه څه خو خامخا شته دا څو ورځې چې دې ګورم ښځي زیات بدل شوی یې نه له ماسره په ورین تندي خبرې کوې نه . دې ښوونځي کتابونه په همغه ډول په مینه مینه ګورې

ما لنډ ځواب ورکړ ورته مې وویل چې اوس ددې خبرو وخت نه دی د ښوونځي ناوخته دی راځه چې ځو ښوونځی ته کله چې ښوونځي ته ورسېدو د روان شناسۍ استاذ په ټولګي کې ولاړ وو دواړو د ننوتو اجازه اوغوښته ټولګي ته چې د ننه شوو زاهد کښیناست زه لا په خپل ځای ناست نه وم چې استاذ وویل حمیده د روان شناسۍ تعریف که راته وکړې. تېره ورځ مې درته د روان شناسۍ تعریف کړی وو . ډیرو . شاګردانو راته وکړ خو ډیر مات ګوډ وو

شاباس ته د روان شناسۍ تعریف وکړه ما چې په ذهن هر څومره زور راوړ یو تعریف مې په کې پیدا کړ خو استاذ راته څلور تعریفونه کړي وو. ما په لنډو وویل چې روان شناسي هغه علم دی چې د ژوندیو موجوداتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کردار ، راوش او سلوک تر ځیرنې لاندې نیسي استاذ وویل شاباس یو اځې تا وکړای شول چې تعریف په . سم ډول سره راته وکړې ته کښېنه شاباس
بیا یې زاهد ته وویل چې ته پورته شه ته راته ووایه چې کردار ، راوش او سلوک څه ته وایي؟ زاهد کله لاس سرته پورته کړي سروګروي بیا لاس ښکته کړي کله یوې خوا شي کله بلې خوا زاهد ځواب پیدا نه کړ، زاهد ته یې وویل ته کښینه استاذ دې کردار ، راوش او سلوک په اړه ډېرې خبرې وکړې، زما سترګې استاذ کې وې ناست روحاً دلته وم خو روح مې د وړانګې په کور منګولې خخې کړې وې زمونږ د روان شناسۍ او ښښتو معلمان به دې انسان پر زړه ډېر ښه پوهېدل چې څه ډول ستونزه به وه نو د هغې د ستونزې په لور به . لاړ
دهغې په اړه به یې خبرې وکړې نو زه لا د وړانګې په فکرونو کې وم چې راباندې غږ یې کړ حمیده ! څنګه په کردار ، راوش او سلوک باندې خو پوه شوې ؟
خو د استاذ خبرو باندې زه پوه نه شوم، زاهد په څنګلې سره او خوزولم چې استاذ تاته وایي لکه یو څوک چې اوس له خوبه راببدار شي سر مې پورته کړ غږ مې کړ چې استاذه ماته وایې، استاذ اوویل چې هو تاته وایم، ما ورته وویل استاذه څه ډول پوښتنه د اوکړه استاذ وویل چې د یوسف او زلیخا کتاب ختم شو خو . پرې پوه نه شوې
ددې خبرې سره ټولو شاګردانو وخندل استاذ لاس پورته کړ شاګردان غلي شول استاذ د روان شناسۍ نوټ کېښود او په خبرو یې شروع وکړه، زه ډېر هک پک شوم لکه استاذ چې زما په زړه خبر وي او یا څه ورته ویلي وي چې حمید په دې ډول کش مکش اخته شوی دی ،استاذ وویل چې څنګه مینان شوې خو به نه یې ؟
ټولو شاګردانو وویل چې نه استاذه له مونږه مین توب څه غواړي ، استاذ خبرې ټولو شاګردانو ته کولې خو په خبرو ، خبرو کې به یې ماته ډېر کتل،استاذ وویل چې ګورۍ تاسې خو شکر دی سږ کال فارغېږۍ بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

که خدای کول کوم پوهنځی لولی تاسو باید دیوې کوچنۍ پېښې په مقابل کې ځانونه تسلیم نه کړی، تاسو باید مقاومت وکړئ ، ترڅو بریالي شی استاذ په خبرو خبرو کې یو مثال راوړ، که یو څوک په یو چا باندې په یو نظر مین شي نو سمد ستي هغه ته خپل واک او قدرت ور نکړي هڅه دې وکړي څو مقابل لوری هم معلوم کړې چې هغه هم ستا په شان دی او که یو اځې تا پر هغې زړه بایللی دی شکر دی تاسو ځوانان یی، په همدې سره د ښوونځي زنګ وترنګیده او رخصتي شوه .

دریم څــپرکی

د جمعې شپه ډېره په سختۍ راباندې تېره شوه د جمعې ورځ وه زاهد وویل چې راځه چې د ستېډیم په لورې لاړ شو هلته به لړه د لوبو ننداره وکړو بیا به راځو.
ما ورته وویل چې ته لاړ شه او زه غواړم چې لږ ارام وکړم بیګاه شپه مې د سرخوږی له امله هیڅ خوب نه دی کړی. زاهد وویل: چې دا څنګه سرخوږی دی هر وخت چې زه درته وو ایم چې چکر ته ځو ته راته وایې چې سر مې خوږیږي کله یوه پلمه او کله بله پلمه اخر په تا څه شوي دي او څه درباندې وشول؟
په ډېره عاجزي مې ورته وویل چې زاهده هیله کوم تر دې نور راسره ټینګ نه شی زاهد هم غلی شو او د باندې په نه زړه روان شو زه هم د کوټې په کونج کې په دواړو پښو کښېناستم او سر مې د زنګنو په منځ کې کېښود او له ځانه سره مې ښه ډېر وژړل په ژړا ، ژړا کې مې له خولې دا لنډۍ راووتې .

افسوس ، افسوس ارمان ، ارمان دی
خالي میدان دی سترګې چا ته واړومه
اور د هجران راته بلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطري قطري غوښې د زړه پرې پخومــه

د جنت حورې زما مينې
که حال مې وينې ليونۍ در پسې شومــه

غمه راځه چې غم ونکړې
زړه مې پښتون دی ميلمه نه خفه کوينه

! ای پيښاوره بختوره
دخوست پيغلې ، لا مې لنډۍ پوره کړې نه وه چې موبايل ته مې زنګ راغی کله مې چې موبايل ته وکتل د زاهد د خور وړانګې نمبر وو زړه مې په درزه شو لاسونو مې په رپ رپې شروع وکړه لاسونه مې ډېر سخت ريږدل ، زړه مې دګ ، دګ کول موبايل مې اوکې کړ په ماته ګوډه ژبه مې وويل أ ، أ ، الو ، الو ، د هغې خوا خوږ غږ راغی بلې حميده ! وړانګه يم د زاهد خور ما ورته وويل اوه ، ه، ســ ، ســـ، سمه ده و ،ه ومې پېژندې څــه ، څــه ، څــه څنګه يې وړانګې له خندا شنه شوه چې په دې ژبه دې څه شوي دي سم غږېږه ما . وويل چې هـ ، هـ ، هسې هيڅ راباندې نه دي شوي
هسې لږ روغ نه وم وړانګې وويل خه زاهد چېرې دی؟
ما ورته وويل چې هغه ستېډيم ته تللی دی لږ وروسته به راشي وړانګې وويل چې يوه پوښتنه کوم ما وويل يوه نه سل پوښتنې خو اوکړه د وړانګې ژبه بنده بنده کېده داسې يې وويل اغه...اغه ځو ورځې وړاندې مې چې له ...له...له تاسره .....خبرې يې بندې شوې ما ورته وويل چې څه له ماسره هغې وويل چې له کومې ورځې مې له تاسره خبرې کړې له هغې ورځې وروسته مې دا ، دا ، دا زړه داسې بل ډول دی ستا د ليدو په ارمان خدای شته چې دا خبره په ما داسې ولګېده لکه په خوږ شوي ځای چې ملهم کېږدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه تر ډېره غلی وم نه هغې څه ویلی شول او نه ما ، زړه مې لږ سره کلک غوندې کړ ورته ومې ویل چې وړانګې ګرانې زه هم همداسې یم خو ښه شوه چې تا په خپله راته وویل ما خو زړه نه شو غټولی چې درته مې ټیلیفون کړی وای او یا مې درته ویلي وای وړانګې وویل جانه غوږ شه چې څو لنډۍ درته ووایم .

اول مې فکر درته نه وو
اوس مې د زړه ستنې کړې در پسې دینه چې نیمه شپه شي را په یاد شې
بیا ترسهاره یاره ویښه ناسته یمه

وروستی لنډۍ یې چې وویله نو راته غږ یې کړ جانه ، وجانه ! خبرې مې اورې
ما ورته وویل بلې ګرانې خبرې دې اورم ،هغې وویل سمه ده جانه د اوس لپاره هم دومره خبرې بس وې، بله ورځ به بیا سره غږیږو د خدای په آمان، ما چې خوله خدای په امانۍ ته جوړوله ، هغې مې بیا خبره پرېکړه یوه خبره بله کوم جانه ، ای جانه ! زه ، زه ، زه له تا سره مینه لرم، له همدې ویلو سره یې اړیکه پرې کړه ما هم داسې موبایل غوږ ته نیولی وو په مغزو کې مې د وړانګې خبرې انګازې کولې جانه ، ای جانه ! زه له تا سره مینه لرم .
نن ورځ تر مازدیګره ډېره ښه راباندې تېره شوه، د مازدیګر پنځنیمې بجې وې چې زاهد راغی، زه یې چې خوشاله او روغ ولیدم، زاهد هم زیات خوشاله شو راباندې غږ یې کړ حمیده ! لکه چې سرخوږی د ورک شو ، ما ورته وویل چې شکر دی زاهده اوس روغ او جوړ یم، څنګه ستا هم په ستړیډیم کې څه ساعت تېر شو کنه ؟ زاهد وویل چې ساعت مې تېر شو خو زړه مې ډېر تنګ دی زړه مې دی چې یو ځلې وطن ته لاړ شم، د وطن د نوم په اورېدو مې زړه پښو ته لاړ زاهد ته مې وویل چې یو څو ورځې صبر وکړه په ګډه به سره ولاړ شو څو ورځې وروسته هسې هم د ګرمۍ په مناسبت رخصتي ده، زاهد زما د خبرې په اورېدو سره داسې څک غوندې شوو لکه چې په خپلو غوږو یې چې باور نه وي چې دا خبره دې حمید کړې وي.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه زاهد هم ګرم نه وو ، دا څو کاله کېږي چې زه کور ته نه یم تللی ، که د ګرمی یا د اختر رخصتي وه یا به کومه بله رخصتي شوه نو زاهد به وطن ته روان وو زه یو ځلې هم نه وم تللی که هرڅومره به زاهد ټینګ شو ، خو زما ځواب به نه وو. نن یې چې زما د خولې د تګ خبره واورېده زیات خوشاله شو زه نه تلم ، خو د مجبورۍ ورځې مې نیت وکړ چې خامخا به داځل رخصتۍ کې ځم.

لومړۍ مجبوري مې دا وه چې پیسې راسره نه وې ،بله مجبوري دا وه چې مور ، پلار ، کوچنۍ خور او ورونه مې زیات یادېدل، دریمه مجبورۍ باندې خو تاسو په خپله ښه پوهېږۍ، دریمه مجبوري دا وه چې وړانګه مې ډېره یادېده څلور پنځه ورځې چې تېرې شوې د ګرمۍ په مناسبت رخصتۍ شوې د رخصتیو په دوهمه ورځ مونږ هم ځانونه تیار کړل.

ځلورم څپرکی

سهار وختي د ټل په موټرو کې سپاره شوو ، زه د اینې طرف ته کښېناستم،زما سره په خوا کې زاهد کښېناستو او د زاهد سره پخوا کې یو سپین ږیری وو د زاهد ښه ساعت ورسره تېر وو دواړه چې موټر ته ختلي تراوسه یو هم غلی شوی نه دی کله یو جمه راواخلي او کله بل، زما سترګې د سړک څخه د باندې په ونو کې ښښتي وې چې ډېرې په تیزۍ سره روانې وې ،مونږه چې کوچنیان وو کله به چې په موټر کې له یوې خوانه بلې خوا تلو نو مورې به دا فکر کاوه چې ونې روانې دي ناست په موټر کې وم خو د خیال مرغه مې د وړانګې په کور وزرې رپولې، زه ورشم د وړانګې د کور دروازه قرار ، قرار ټک ټک کړم ،یو دوه دقیقې وروسته په خپله وړانګه راووځي بې اختیاره یې له خولې ووځي حمیده ته...... زما ژبه بنده وه خبرې مې نه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې کولی، دوړه ترډېره يو بل ته کورو ما به چې سترګې ورپورته کړې هغې به سترګې ټيټې کړې چې هغې به سترګې راجګې کړې نو ما به سترګې ټيټې کړې .

زه ترډېره غلی وم، وروسته مې غلې ورته وويل وړانګې زه دادی اخر هم راغلم

وړانګه هم په ګيله منه لهجه ووايې ظالمه ! په دې دومره ورځو کې تا يو ځلې هم ماته ټيليفون ونه کړ ،که زه په ريښتيا درباندې ګرانه وای يو ځل خو به دې فون راته کړی وو. دا ټول دروغ دي ستا په زړه کې زما لپاره ځای نشته ته درواغ وايې ته له ما سره مينه نه کوې د وړانګې خبرې مې په مغزو کې انګازې وکړې، ته دروغ وايې ته له ما سره مينه نه کوې زه لا په همدې فکرونو کې وم چې د موټر بريک هر څه راګډوډ کړل.

د کرمې ايجنسۍ لومړی پټک وو د ملېشا والا موټر ته راپورته شو له يو دوو کسانو يې پوښتنې وکړې د کوم ځای يې وا هلکه ! چېرې روان يې سوال او ځواب وشول ملېشا والا له موټر څخه ښکته شو موټروان ته يې وويل چې حرکت وکړه موټر روان شو.

کله چې د ټل بازار ته ورسېدو ، زاهد وويل چې شکر خدايه ټل ته خو راورسېدو چې اوس زرد بونډرۍ يا سرحد موټر ډک شي او حرکت وکړي، له موټره راښکته شوو د سرحدي موټرو په لور روان شوو ، له ځان سره مو لږه ميوه راوخيسته چې په لاره يې اوخورو د سرحد په موټر کې سپاره شوو تور رنګه فلائنګوچ وو . په موټر کې ما او زاهد پخپلو کې خبرې کولې، زاهد وويل چې شکر دی سرحد ته خو چې خدای کول لږه لاره ده ما د هو په دود سر وخوځاوه.

زاهد خبرې کولې خو زه په خبرو نه پوهېدم يوازې مې هو او بلې ويل زاهد چې مخ راواړوه زما سترګې يې پټې ولېدې زاهد غلی شو ، زه ويده نه وم ترډېره په دې فکرونو کې وم چې کله له خيره خوست ته ورسيږم زه به چېرې ځم کور ته خو نه شم تلی ځکه که لاړ هم شم ميرانه ورونه به بيا سترګې رانه باسي چې چېرې تللی وې او څه دې کول ولې په خپله مخه تللی وې زړه به مې کله ويل چې د ماما ګانو کره به لاړ شم او کله به يې ويل چې نه د زاهد دوی کورته لاړ شم .

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته به وړانګه هم ووينې بيا به مې ويل که هلته لاړ شې هسې نه کومه ستونزه د وړانګې له خوا راته پيدا شي موټر ودرېده او زه يې هم د خيالونو د دنيا څخه دې دنيا ته راوستم او د موټر دروازه خلاصه شوه او يو . يو په نوبت سره ښکته کيده له موټره راښکته شوو د پاکستان ملېشې مو تلاشي واخيسته

دپاکستان او افغانستان په ګډه پوله کې لس دقيقې په پښو مزل وکړ کله چې د افغانستان سرحدي پوليسو تانې ته راورسېدو تلاشي وشوه يو څو نفر يې ودرول چې په هغوي کې زه او زاهد هم شامل وو له دوي پوښتنې وشوې لږې سره ستړي کړل، وروسته زما او د زاهد نوبت راورسېد ، پوليسو ووېل چې . تاسې څوک ياست له کومه ځايه راغلې او چېرې روان ياست

ما ورته وويل چې متعلمين يو له پيښاوره راغلو خوست ولايت ته روان يو يو .. پوليسو نور څه ونه . ويل .رخصت يې کړو

کله چې خوست بازار ته راورسيدو ، زاهد وويل چې ډېر سره ټينګېږو نه دواړه به زمونږ کره ځو له هغې وروسته به بيا خپل کور ته ځې ما هم ورسره اومنله د زاهد د کور ته چې راورسېدو د غرمې دولس بجې وې د کور دروازه بنده وه ټکنده غرمه وه، زاهد دروازه ټک ټک کړه، د لږ ځنډ وروسته دروازه د زاهد مور . رحمت بې بې بېرته کړه. کله يې چې په ما او زاهد سترګې ولږېدې په سترګو کې يې اوښکې راغلې لومړې يې زه ښه ښکل کړم، او له هغې وروسته يې زاهد په دواړو مخو ښکل کړ او کور ته دننه شوو ، کله چې کورته د ننه شوو د وړانګې کوچنۍ خور چې د وړانګې نه يو کال کوچنۍ وه سيمه مې مخې ته راغله، ستړي مشي يې راکړه او بيرته زر د نغري په لوري لاړه، په کوټه کې کښېناستو د شمسيې د برق څخه يې کوچنۍ پکه چلند کړه. هغه يې ما او زاهد ته مخامخ کړه، دزهدمور مې مخې ته لکه کوچنۍ ماشومه . کښېناسته

زاهد د قضايې حاجت لپاره د باندې لاړو، زه ډېر په سوچونو او خيالونو کې ناست وم ،چې وړانګه ولې ستړي مشي ته رانغله وړانګه په کور کې نشته، که ستړي مه شي ته ولې نه راځي، ايا وړانګې له مانه زړه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد دی، ایا وړانګه زما سره مینه نه کوي ، که کوي یې بیا تراوسه سترې مشي ته ولې رانغله، خدای خبر چې دوړانګې مور به څومره خبرې راته کړې وي ،خو زه د وړانګې مور په یوې خبرې هم پوه نشوم ، دوړانګې مور په لاس وخوځولم .

حمیده ! په کوم خوا تللی یې، زما خبرې دې لکه چې وانه وربدې، ما یو دم ټکان وخوړ ورته ومې ویل چې یوې خوا هم نه یم تللی خو سر مې لږ غوندې دروند دی ډیر وخت کېږي چې په موټر کې مې سفر نه دی کړی.
هغې پوښتنه بیا تکرار کړه چې کور ته ولې نه راتلې، دا دومره وخت چیرې وې زاهد زوی به راته ویل چې له ما سره په یوه کوټه کې درس وایې،

له ماسره دی ،خو ما به نه منله میرانه ورونه دې د مور سترګې راباسي ،هر وخت پېغورونه ورکوي چې له دا ډول زوی نه خو ستا لپاره مرګ ښه وو ، مور د یو اځې په سرو سترګو ژاړې هیڅ نه وایي ریښتیا ،ریښتیا وو ایه چېرته تللی وې، ما ورته وویل مورې په دې کې د دروغ ضرورت څه دی چې زه دروغ وایم دلته مې ورونو سبق ته نه پرېښودم د مجبورې ورځې په پټه پیښاور ته لاړم .

هلته مې سبق ویل پیل کړل، زه اوس هم نه راتلم خو پیسې راسره ختمې شوې مجبور وم چې راغلم ،مونږ لا په خبرو بوخت وو چې وړانګه او سیمه کوټې رادننه شوې، دواړه په داسې ډول کوټې ته رادننه شوې چې سیمه مخکې او وړانګه یې تر شا راروانه وه ما ګومان وکړ چې وړانګه له ما شرمیږي ځکه کوټې ته نه راتله اوس چې راغله هم د سیمه شاته غلې غلې راروانه وه .

سترې مشي یې چې راکړه او د باندې ډېره تېزه لاړه لکه چا چې پسې اخیستي وي، سیما د مور په څنګ کې کښېناسته او ویل چې وړانګه نه راتله، شرمېده ماته یې وویل چې تا خو هسې هم لاس ورکړی ته راته مخکې

شه زه به وروسته درپسې ځم، وچ په زور مې سترې مشي ته راوسته مور یې وویل چې وړانګه همداسې حیاناکه ده شرمیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره مودې په خبرو بوخت وو چې زاهد هم راغی وړانګې له نغري نه غږ کړ سیما ، وه سیما ،ډوډۍ تیاره ده لاسونو ته اوبه ور واچوه لاسونه مو اوینځل ډوډۍ وړانګې تیاره کړه کله یې چې ډوډۍ راوړه زه او زاهد ډوډۍ ته کښېناستو ، دوړانګې مور وویل چې تاسو ډوډۍ اوخورئ مونږ همدا اوس ډوډۍ اوخوړه دا ځل وړانګې هم لږ جرات پیدا کړی وو . د مور سره په څنګ کې کښېناسته ما به چې سترګې ورپورته کړې . سترګې یې په ما کې ګنډلې وې

سترګې به یې ښکته کړې، دوه درې ځلې دا لوبه تکرار شوه په څلورم ځل مې چې سترګې ورپورته کړې . هغې ګڅه سترګه ووهله (سترګک) یې وواهه او له ځانه سره غلې موسکۍ شوه او د باندې لاړه

مونږ چې ډوډۍ اوخواړه حجرې ته د استراحت لپاره لاړو حجرې ته چې راغلو تیار ځایونه اچول شوي وو ، دواړه اوږده وغزیدو زاهد باندې خو دومره زر د خوب خپسه کښېناسته چې ما لا سترګې هم نه وې پټې . کړې

. زه په سوچونو ، سوچونو کې وم چې خوب راباندې غلبه کړېوه او ویده شوی وم

خوب مې لیده چې د حجرې په لوېه دروازه غلې وړانګه رادننه شي، زه په حجره کې مخ په قبله ناست وم وړانګه غلې، غلې په قراره، قراره راروانه وي، زما سترګې په دواړو لاسونو پټې کړي زه لومړی وایم زاهد یې، وړانګه مې سترګې راباندې ټینګې کړي، د سترګو د ټینګولو نه یې مقصد دا وي چې ګني زاهد نه یم، زه بیا ووایم چې سیمه یې، هغه بیا سترګې راباندې ټینګې کړي ،دا ځل ما لاسونه پورته کړل د وړانګې . لاسونه مې په لاس کې ونیول په قراره مې وویل چې وړانګه یې

د وړانګې د نوم په اوریدو سره، وړانګه زما سترګې خوشي کړي، راته وواېي چې زما نه په تا هغوي ډېر ګران دي اول دې وویل چې زاهد یې بیا دې وویل چې سیما یې او بیا څو نور نومونه واخیستل زما نوم دې ترټولو وروسته واخیستو وړانګه مرااوره روانه شي زه ورباندې غږ وکړم وړانګې ای وړانګې !زما خبره خو واوره ای ، ای !!په همدې سره زه غواړم چې پاڅم خو چې کله مې د پاڅیدلو کوشش وکړ چې پاڅېږم

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې وغړولې ای خوا دیخوا مې وکتل پوه شوم چې د زاهد دوي په حجره کې یم ،بیا په خپل ځای . ځملاستم هر څومره سترګې مې چې پټې کړې چې ویده شم یو ځل بیا وړانګه ووینم خو خوب وتښتیده زه پاڅیدم د حجرې په برنډه کې یوه پیپه همدا شان په خوا کې ورسره یو بدنۍ(لوټه) ایښودل شوې وه اودس مې وکړ بیرته حجرې ته را دننه شوم، زاهد پاڅیدلی وو سترګو کې یې سوک واهه راته یې وویل چې ښنګه خوب دې وکړ ؟ما وویل چې ډېر ښکلی خوب مې وکړ، کله مو چې اودسونه او لمانځونه وکړل، زاهد وویل چې ښنګه کور ته به دې زړه نه کېږي؟ ما ورته وویل چې زه هیڅکله کور ته نه ځم زه تړوله . رخصتي همدلته تېروم

زاهد هک حیران شو، ویې پوښتل چې خبره څه ده ولې کور ته نه ځې؟ ما د الف نه تر یاء پورې ټوله خبره ورته بیان کړه. زاهد لږ خفه هم شو، راته یې وویل خه ځکه دې د څو ورځې د پیشمني غوندې مخ نیولی لکه . یو څوک چې په زوره پیشمني ته راپاڅوي

دې خبرې سره ما لږ وخندل زاهد وویل: خانده مه ،تا دومره لویه خبره له مانه پټه کړېده ،زه کوم پردی نه یم ما به دې وروره نه هم ځان ته نږدې ګڼې ما ورته وویل زاهده تېر هېر باقي خیر زاهد وویل ښنګه تېر هېر باقي خیر،تا ما ته دومره څه په دومره وخت کې ونه ویل چې زه له کوره په پټه راغلی یم پیسې راسره ختمې دي ما او زاهد په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې زاهد وویل چې زه به سبا ورځ لاړ شم مور به دې راولم د مور . سره به د نږدې نه ووینې

پنځم څپرکی

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار زاهد زمونږ کور ته لاړو زه د زاهد دې په کور کې ښېل پاتې شوم ،دوړانګې مور ته مې وویل چې زه به دې باندې حجرې ته لاړ شم، هغې هم راسره اومنله دوړانګې مور تر ډېره راسره ناسته وه ډېرې خبرې يې راسره وکړې ،کله چې پاڅېده راته يې وويل چې حميده زه به کور ته لاړه شم. غواګانو ته به شوتله او واښه وکړم ،تاته به مې وړانګه لورکۍ چاى راوړي تر هغې به زاهد بيرته راشي، ما ورته وويل سمه ده، کله چېدوړانګې مور پاڅېده له هغې خوا وړانګه چاينک او پتنوس په لاس راروانه وه ،
دوړانګې مور راغږ کړ حميده دا دی وړانګې لورکۍ مې چاى راوړې، وړانګه حجرې ته رادننه شوه او مور يې کور ته لاړه يواځې زه او وړانګه وو ما او وړانګې تر ډېره خبرې نه کولې لکه څنګه چې له مانه د خبرو لورى او پلو ورک وو چې
خبرې له کومه راپيل کړم، زما په شان وړانګه هم وه، زمونږه دا خاموشي وړانګې د پيالې په ډکولو سره ماته کړه، لومړى پياله يې د ځان مخې ته کېښوده بله پياله يې راواخيسته کله يې چې ډکوله راته يې وويل جانه بوره په کې واچوم کنه ؟
د جان د نوم په اورېدو سره زيات خوشاله شوم د جان غږ مې په لومړي ځل زيات خوښ شوى وو چې کله يې په موبايل کې خبرې راسره کولې، کله يې چې اړيکه پرېکوله راته يې وويل جانه اى جانه ! زه له تاسره مينه لرم دا ځل د جان غږ په ما دومره خوږ ولږېده چې څه درته ووايم، ما ورته وويل ګراني خوښه دې خپله که بوره په کې اچوې يانه، وړانګې په پيالې کې بوره واچوله، وړانګې وويل جانه څومره رخصتۍ يې درکړي ؟
ما ورته وويل شل ورځې رخصتي لرو،
له هغې وروسته به له خيره ځو ، وړانګې وويل ته به له خيره ځې ما چاته پرېږدې ،ما ورته وويل اول خداى ته ،بيا هغه چا ته چې له چا سره مخکې اوسېدې، د وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلې په ژړا يې وويل جانه زه ، زه بغير له تانه يوه شيبه هم ژوند نه شم کولى ته زما ژوند يې، ته زما مينه،ته زما روح يې خو ګوره ګرانه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې نه چې د پېښور د نجونو په لیدو زه له تانه هیره شم ،ما له یاده ونه باسې ما ورته وویل وړانګې ګرانې یا خو لس پنځلس ورځې پاتې دي دومره زر خو نه ځم ،هغې وویل چې زه هم پوهېږم چې لس پنځلس ورځې پاتې دي که مې پلار یا مشر ورور راغی هغه مې بیا داسې په آزاده نه پرېږدي چې په یوا ځې تو ګه له تا سره کښېنم پلار مې درې ورځې کیږي چې کابل ته تللی ،مشر ورور مې په حکومت کې دنده ترسره کوي ،ورور خو مې هسې هم په شپو شپو نه راځي .

خدای مې دې پلار هم تر هغې رامه ولې ترڅو چې ستاسو رخصتۍ نه وي پوره ،وړانګه پاڅېده چاینک پیالې یې ټولې کړې ځنګ ته یې کېښودې یو ځلې یې منډه کړه د حجرې نه یې سر بهر کړ ایخوا دیخوا یې سترګې واړولې، زر بېرته زما خواته راغله مخامخ په دواړو پښو کښېناسته ،زما لاس یې واخیست په خپل سر یې کېښود ،ویې ویل جانه ستا دې زما په سر قسم وي چې مې هېره نه کړې،

زه لکه بت داسې ناست وم یوا ځې مې د وړانګې په سترګو کې سترګې ګنډلې وې، ریښتیا چې وړانګه وه وړانګې ته خدای بیل صورت ورکړی وو ، کله چې پاڅېده ما له سره ترپښو ورته وکتل، له ځان سره مې غلي وویل چې ماشاء الله په خپلو سترګو وویرېدم هسې نه چې له نظر یې کړې که څه هم زما نظر نه لږېده خو بیا مې هم وویل چې ماشاء الله .

وړانګې چاینک او پیالې واخیستې له دروازې چې بهر کېده یو ځلې یې بیا سترګې را واړولې له ځان سره غلي موسکۍ شوه او لاړه، د مازدیګر ځلور بجې وې چې زاهد راغی راته یې وویل چې مور دې اوس راتله خو د ورور په ټینګار پاتې شوه، ورور د ویل چې یو څو ورځې وروسته به درشو کومه پلمه به جوړه کړو . زه مور کوچنۍ خور درې واړه به درشو ما ورته وویل چې دا خو ډېره ښه شوه چې مور کوچنۍ خور او ورور ووینم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

دا درې ورځې ډېرې په سختۍ راباندې تېرې شوې دقیقه په دقیقه به مې ساعت ته کتل چې اوس به مې مور راځي اوس به راځي، له بله پلوه دا درې ورځې مې ورانګه هم نه وه لیدلې، که د غرمې یا د ماخستن دې ډوډۍ وخت به شو زاهد به راته وویل چې راځه ډوډۍ به کور کې اوخورو ، بیا به حجرې ته راشو ، ما به ورته وویل چې نه همدلته ښه یم ،کور ته ځکه نه تلم، ما به دا فکر کاوه چې په ما ټوله کورنۍ خبره ده چې زه له ورانګې سره مینه کوم ،

سرې ته ځان داسې معلومیږي چې ټول راباندې خبر دي، ټول ما ته ګوري، په همدې وجه به زه کور ته د ډوډۍ خوراک لپاره نه تلم، په څلورم سهار مې مور کوچنۍ خور او ورور راغلل ، مور او خور مې کور ته تللي وو ، ورور مې سمدستي حجرې ته راغلو ، کله یې چې په ما سترګې ولږېدې، غږ یې کړ حمیده ! حمیده !دواړه یو بل ته ور تر غاړې وتو ،تر ډېره مې ورور په غیږ کې نیولی وو په ژړا ، ژړا کې یې راته وویل ولې حمیده ،دومره، دومره خو به دې زه خبر کړی وای چې پیښاور ته په زده کړو پسې ځم ! ولی ؟ ولی؟ اخیرولې؟

داسې خو ښوک نه کوي ،مونږ خو مره ایخوا دیخوا پوښتنې درپسې وکړې، مور او کوچنۍ خور خو دومره خفه وې چې داسې ورځ به نه وه چې دوی به سترګې سرې نه وې اچولې،

ورور مې اوس لږ ارام غوندې ښکاریده، د زاهد سترګو کې هم اوښکې راغلی وې ،خو زاهد ما ته په برګو برګو کتل شاید چې غصه ورغلي وي، ما دا ګمان وکړ چې ویل به یې تا که مور او پلار ورونه نه شول خبرولی ما ته خو به دې دومره ویلي وای ، اوس به دې نه مور دومره خفه وه او نه ورونه، زاهد وویل راځئ کور ته هلته به دې مور او خور انتظار کوي،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې کور ته د ننه شوم، مور مې ولیده، بې اختیاره یې له خولې غږ راغی حمیده ،زما حمیده زویه !زه یې په غېږ کې ونیوم ،ترډېره یې په غېږ کې نیولی وم ،په مخ او تندي ښه ښکل کړم لږه به غلې شوه، بیا به یې په ژړا پیل وکړ زما حمیده زویه !ما په ناز، ناز رالوي کړیه زویه !ولې دې له ځانه د انځر ګل جوړ کړی دی ،ولې دې کور راته خوشی کړ،

زه دې یو اځې پیغورونو ته پرېښودم، ما هم سر د مور په سینه ایښی وو د مور سینه مې په اوښکو لنده او خشته اچولې وه کله چې د مورله غېږې خلاص شوم ،کوچنۍ خور بې اختیاره غېږې ته راولوېده، د خور په سر لاس راتېر کړ ورته مې وویل خورې اوس خو دلته یم اوس ولې ژاړې؟ مورې ترډېره یو بل سره خبرې کولې، ما ورته ټوله کیسه د خوست نه د تګ پیښور ته او هلته ځان په ښوونځي کې شاملول د زاهد سره اوښتل له سره تر پایه ټوله ورته وکړه ،

مور مې هم کیسه راته وکړه چې مونږ په تا پسې څومره خفه وو، ستا په سر زه څومره راټل کېدم هر چا به له مانه سترګې باسلې چې زوي د نازولو اوس یې ګوره چې دومره به درته وکري چې په ریبلو به یې ستړې شې ،مور مې نن ډېره خوشاله وه څنګه چې مور ته پېغورونه ورکول کېدل چې زوی دې په لوپړۍ پسې تللی هغسې نه وه زه یې یو متعلم ولیدم ، زه یې یو زده کوونکی ولیدم ،ما او مور چې خبرې کولې وړانګه هم ولاړه وه دا درې څلور ورځې کېږي چې مې وړانګه نه وه لیدلې زما او د مور د کیسې په اورېدو د وړانګې په سترګو کې څو ، څو ځله اوښکې راغلې، بیا به یې پاکې کړې نن مې د مور په راتګ سره وړانګه یو ځل بیا ولیده ،

ترډېره یې په سترګو کې ګیله کوله چې د ډوډۍ دخوراک لپاره ولې کور ته نه راځې، زه او وړانګه په سترګو ، سترګو کې سره پوه شو، ورور خو مې په همغه ورځ کور ته لاړو مور او کوچنۍ خور مې تر اوسه همدلته وو، په پنځمه ورځ مې ورور بیرته راغی زه زاهد او څو نور ملګري سره ناست وو، چې ورور مې حجرې ته را داخل شو، له سلام او ستړي مشي څخه وروسته یې زه د باندې اوغوښتم د باندې چې لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې يو څو روپۍ راکړې ډېرې خبرې او ډېر نصيحتونه يې راته اوکړل په خپلو خبرو کې به کله کله په ژړا هم شو ورور مې د خبرو په پای کې وويل: چې زه راغلی يم چې مور او خور مې بوځم هسې نه چې په کور کې را باندې شکمن شي تر مازديګره ورځ ډېره ښه وه خو کله مې چې ورور او کوچنۍ خور ته رخصت ورکړ د دواړو له سترګو نه بې اختياره اوښکې راغلې، زما هم زړه ډک ، ډک کيده ورور ته ورتر غاړې وتم، تر ډېره مو يو او بل په زړونو پورې ټينګ نيولي وو،

کوچنۍ خور مې پر دواړه مخه ښکل کړه، بيا ئې د مور رخصت مې پاتې وو مورمې تر اوسه له کوره نه وه راوتلې يو ځل مې له ځانه سره وويل چې له موره پټ شه ،بيا مې له ځان سره وويل چې مرګي لنډ دی خدای خبر بيا چې راځم مور به مې مړه وي که ژوندی، يا کيدای شي له موره زه مخکې شم مرګی زوړ او ځوان نه ګوري ،کيدای شي چې پيښور ته ځم په لاره کې موټر راپسې ټکر شي ،زه لا په همدې فکرونو او سوچونو کې وم چې د دروازې غږ پورته شو ،کله مې چې سترګې پورته کړې دزاهد مورا ودواړه خويندې بې په دروازه کې ولاړې وې مور مې راوړاندې شوه راته يې وويل چې زويه زړه خو مې نه کيږي خو څه وکړم ، مجبوره يم چې لاړه شم کني ، کني

مور مې په ژړا شوه کني ،زه به تر هغې همدلته واې، ترڅو چې ستا رخصتي پوره شوي نه واي مور مې چې کله رخصت راځيني اخيست ،راته يې وويل زويه په خير سره لاړ شې په خير سره بيرته راشې ،کله چې بيرته راځې له پوهنتونه فارغ وې زه به څومره خوشاله شم چې دادی زوی مې له پوهنتونه فارغ شو په کور کې به په جګو سترګو ګرځم وايم به چې تاسو خو ماته ويل چې زوې د په لوېرۍ پسې تللی کله چې راځي دومره به يې درته کرلي وي چې په ريبلو به يې ستړې شې،

کله چې مور رخصت راځيني واخيست دا لنډۍ يې راته وويلې

!! ارمان ، ارمان تېره ساعته

راستون به نشي که ملنګ در پسې شـــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتونه ښیرې به د رته نکړم
واړه دې مړه شه لوی دې اوغواړه خیرونه

بیلتونه څومره زوره ور یې
چې پښتانه دې لرا او بر ویشلي دینه

حمیده ستا په بیلتانه کې
په کلیو ګرځم څمکه ځای نه راکوینه

مور مې چې لنډۍ ویلې له هرې لنډۍ سره به یې وړې ، وړې سلګۍ له خولې راتلې په ولاړو کسانو کې یو هم بې ژړا پاتې نه شو ، ډېره سخته شیبه وه د مور ، وررور او کوچنۍ خور څخه جدا یې دوی مې رخصت کړل او لاړل ،
شپې او ورځې تېرېدې وړانګې سره مې اوس مینه دومره زیاته شوې وه چې زړه مې په مرګې هم نه غوښتل چې له هغې څخه جدا شي ،د ورځو په تېرېدو سره هغه شپه هم راغله چې د هغې شپې پر سبا زه د وړانګې او وړانګه به زما له سترګو پناه شي، د شپې اته بجې وې، زه او زاهد په حجره کې سره ناست وو د زاهد موبایل ته زنګ راغی، له سلام او جوړ تازه څخه وروسته یې زاهد ته وویل چې کولی شې زمونږه حجرې ته راشې ګپ شپ به اوولو سبا سهار به وختې د خپل کور په لورې ځې ،زاهد هم ورسره او منله زاهد ما ته هم ټینګ شو چې ته هم راسره لاړ شه خو ما ونه منله ،زاهد چې کله تلو راته یې وویل چې د ډوډۍ خوراک لپاره بیا کور ته لاړ شه ،
ما ورته وویل چې سمه ده، ته ورځه زما غم مه کوه ،زاهد لاړو زه په حجره کې یوا ځې پاتې شوم ،د ماخستن اته نیمې بجې وې چې وړانګې ډوډۍ راوړه، د نورو شپو به چې وړانګې ډوډۍ راوړه او غږ به یې وکړ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده ! زاهده وروره ! ډوډۍ مې راوړه ، زاهد به دروازې ته ورغی ،او ډوډۍ به يې د ورانګې له لاسه واخيسته ،خو نن شپه چې ورانګې ډوډۍ راوړه د حجرې د دروازې مخې ته يې يو اځې زما چپلکې ولېدې ،بې له دې چې غږ وکړي په بېړه راغله ،

په يو لاس کې يې پتنوس ،په بل لاس کې ورسره د پيو جام وو او په تخرګ کې يې د ډوډۍ دسترخوان وو ، کله يې چې ډوډۍ او د دسترخوان کېښودل ،راته يې وويل چې زاهد چيرې دی؟ ما ورته وويل چې هغه دې ګونډيانو کره تللی شپه يې همغلته ده سبا سهار راځي ،ورانګې ايخوا ديخوا وکتل په بيړه يې وويل شکر خدايه چې تللی، زه د شپې په لس نيمو بجو راځم چې د حجرې لويه دروازه بنده نه کړې، ما ورته وويل چې سمه ده،

خو ګوره چې راځې ډېر خيال به ساتې هسې نه چې زاهد هلته شپه کول خوښ نه شي او د شپې رانشي، ورانګې وويل چې سمه ده، ورانګه لاړه ما ډوډۍ ځانته ګوښې او خوړه ،د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته اودس او لمونځ مې وکړ په حجره کې کښېناستم د ځان سره مې ډېر سوالونه وکړل چې خدايه زاهد خو را مه ولې ،زه په انتظار ناست وم چې د يوې دقيقې څخه راته يو ساعت ،او د يو ساعت څخه راته پوره ورځ جوړه وه ،

ما ويل چې کله به لس نيمې بجې کيږي، زما د ساعت ستن لا سمه لس بجو ته نه وه نږدې شوې چې د حجرې د دروازې اواز مې تر غوږو شو زړه مې ډېر خفه شو ما ويل که زاهد راغی، ځکه چې ما ويل چې ورانګه په لس نيمو بجو راځي لا خو اوس لس بجې هم نه دي، يو دوه ملېه د انتظار څخه وروسته ورانګه د حجرې کوټې ته راد ننه شوه ،چپلکې يې په لاس کې نيولې وې، دروازه يې بنده کړه چپلکې يې د دروازې خواته کېښودې،

ما ورته وويل چې څنګه دومره وخته راغلې تاخو لس نيمې بجې ښودلې وې، ورانګې وويل چې نور مې انتظار نه شو کولی، ما ورته وويل چې ماته هم د يو ملېټ څخه پوره يو ساعت جوړ شوی وو ريښتيا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ډیر سخت وي ، ما او وړانګې ډیرې خبرې وکړې وړانګې د خبرو لومړی شروع د ګیلو نه وه چې ماته یې وویل چې ظالمه ستا زړه د غوښې دی او که د کوم بل شي څخه جوړ دی؟ ما ورته وویل چې ولې؟
وړانګې وویل په دومره شپو کې یو ځلې کور ته رانغلې یوه ورځ خو به دې ډوډۍ خوراک ته زما لپاره هم کور ته راغلی وای ،
ما ورته وویل وړانګې د پښتنو وطن دی هسې نه چې زما او ستا په مینه څوک خبر شي خدای دې نه کړي داسې نه چې تا ته بیا کوم مشکل پیدا شي، وړانګې وویل چې جانه تر کومه به زما او ستا مینه پټه وي چې خبریږي خبر دې شي، نور به څه مشکل را ته جوړ شي وبه مې وژني نور به څه وکړي جانه ستا په مینه کې چې مړه شم هم نه یم مړه، ما ورته وویل چې وړانګې خدای دې هیڅکله هم داسې ورځ رانه ولي چې ته مړه وې او زه ژوندی، زه او وړانګه لا په خبرو بوخت وو چې د حجرې د دروازې ګړب شو ، زما د وړانګې وار پار خطا شو ،
په حجره کې د ننه یو کټ ایښودل شوی وو چې په هغې کې بسترې سپنجونه کیښودل شوي ول وړانګې ته مې وویل چې بیړه کوه د کټ لاندې پټه شه ،وړانګې هم وار خطا نه کړ سمد ستي د کټ لاندې پټه شوه ساه یې ډوبه ، ډوبه کیده په کټ باندې ریجایي هواره وه ،وړانګې چې هر څومره کوښښ وکړ چې ریجایي لږه ځمکې ته را کش کړي خو وس یې ونه رسیده، ځکه چې په کټ کې زیاتې بسترې ایښودل شوي وې زه هم ورغلم وړانګه د کټ لاندې وه ریجایي ته یې زور ورکاوه ،
ما له پاسه بالاخره ریجایي مو لږه ځمکې ته راکش کړه، زه په کونج کې غلی کښیناستم لکه سوالګر وړانګې یو ځل بیا د کټ لاندې څخه غلی سر رابهر کړ په بیړه یې خپلې چپلکې راوخیستې او سر یې بیرته د کټ لاندې کړ ،نوره د کټ لاندې وړانګه هم ستړې شوې وه زړه یې خولې ته راغلی وو له یوې خوا ډار وو له بلې خوا د کټ لاندې وه زړه یې ډیر خفه وو ماته یې په ورور راغږ کړ چې څوک دي ماورته وویل تراوسه خو څوک نشته پته یې نه لږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبر وکړه چې زه يې اوګورم چې دا څوک دی او څنګه وځنډيده ، کله چې د باندې ووتم د لوېې دروازې په
خوا کې سپی ولاړ دی سپی کله يوې خوا شي او کله بلې خوا خو تلی نه شي، ما له ځانه سره وويل کيدای
شي د باندې څوک ولاړ وي د سپې له ډاره به حجرې ته راتلی نه شي، خو چې کله ښه ورته زير شوم د سپي په
غاړه کې ځنځير وو هغه ځنځير يې په وره کې کلک نښتی وو ،خدای شته چې ښه غصه هم راغله غلی
ورغلم د سپي ځنځير مې له دروازې څخه خلاص کړ، سپی هم دومره تيز لاړ لکه د جيل څخه چې خلاص
شوی وي ، دروازه مې بنده کړه ما ويل که زاهد را هم شي دروازه چې بنده ووينې کيدای شي چې بيرته
خپلو ملګرو ته ورشي

د حجرې په لورې چې راغلم حجرې ته دننه شوم وړانګه لا همغسې د کټ لاندې پټه وه ورو يې د کټ
ريجايي پورته کړه راته يې وويل چې څوک دي؟ ما ورته په خوله لاس کيښود غلې مې ورته وويل چې د
باندې زاهد دی، زر يې ريجايي پرېښوده راته يې وويل چې ته خو دلته مه اودرېږه اوس مې په خپله
ورباندې وينې،ما په وړانګه باندې هسې ټوکه کوله د باندې خو هيڅوک هم نه وو ځکه دروازه چې
ګړبيدله هغه د سپي د ځنځير له امله ګړبيدله ،

زه غلی په دواړو پښو کښېناستم د کټ نه مې ريجايي پورته کړه وړانګه غزيدلې پښې پرته وه په سر يې
لاس ايښې وو زړه يې دګ ، دګ کول ما غلی لاس د هغې لاس ته وروړ مخ يې راواړوه ورته مې وويل چې
راووځه، هغې ډير په قراره وويل چې زاهد څه شو ما ورته وويل چې ته راووځه خدای به هرڅه اسانه کړي
،کله چې د باندې راووته ورته مې ټوله کيسه وکړه وړانګه له خندا شنه شوه راته يې وويل چې ظالمه اول به
دې ويلي واي په ما خو د قيامت تېر کړ ،

وړانګه چې په ګلابي شونډو يې موسکه خوره وه زما په لورې راغله په قراره يې څپيړه زما مخ ته راکړه راته
يې وويل چې لوی ظالم يې داسې هم څوک کوي ،شپه سبا کېدو ته نږدې وه مونږ ډېرې خبرې وکړې ښه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړونه مو سره تش کړل، وړانګې راته یو دسمال یوه ګتې یو قلم راکړ ما هم کوم شیان چې په پېښاور کې د وړانګې په نامه اخیستي وو هغه شیان مې ټول ورکړل،
وړانګې چې له ما څخه رخصت واخیست په دروازه کې یې مخ بیرته راستون کړ په ژړا کې یې راته وویل جانه خدای خبر چې بیا داسې زر سره وو ینو، خو ګوره جانه چې هېره مې نه کړې زه به د ستا په نوم ژوند تیروم زه به ستا یم بغیر له تانه به زما د خاوند په نوم څوک یاد نشي که د له یاده وییستم هېره دې کړم هغه سندرې دې اوریدلې چې وایي،
! یاره په ماګرانه که ستا نه شومه
ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه
ته زما د مینې پروا مه کوه او مه کوه
ستا په محبت به قربان زه شمه -
ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه
وړانګه کور ته لاړه زه د باندې راووتم، د لمانځه لپاره مې اودس وکړ ، د سهار لمونځ مې چې وکړ کور ته لاړم تر اوسه پورې ما زړه نه وو کړی چې په یو اځې توګه د زه وړانګې کور ته داخل شم، دا زما لومړی ځل وو ، کله چې انګړ ته ورسېدم د وړانګې مور، راباندې غږ کړ ، حمیده زویه ښه ده چې په خپله راغلې، کنې ما وړانګه درلېږله چې درته و وایي چې د چای څښلو لپاره کور ته راشه، ما وویل خیر اوسېد وړانګې مورې، دوړانګې مور راته وویل ته کوټې ته درځه ما ته غږ که لږه پاتې ده هغه زکوم زه هم درځم ، کله چې کوټې ته لاړم د کوټې په کونج کې وړانګه غلې ناسته وه ،
سر یې د دواړو ځنګنو په منځ کې ایښی وو ، زما په ورتګ هیڅ خبره هم نه شوه، زه کښېناستم په قراره ټوخې مې وکړ ،وړانګې سر راپورته کړ په سپینو ګلابي اننګیو یې د اوښکو څاڅکي داسې ښکاربدل لکه : د ګلاب په پاڼو چې شبنم پروت وي، ما ته سمدستي هغه بیتونه راپه یاد شول چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار غوندې شباب لري جنانه
ښکلې مخ لکه افتاب لري جـــنانه

شنه خالونه د شبنم غوندې پرې ښکاري
انانګي لکه ګلاب لري جنانه

حميدي په کې سبق د مينې وايي
ښکلی مخ لکه کتاب لري
.
جـــنانه

د وړانګې مخ راته د دنيا پرمخ له هر څه ښائسته ؤ ، وړانګه يې نوم وو رېښتيا چې وړانګه وه ، ورته ومې ويل چې وړانګې ولې ژاړې خير خو دی څه درباندې شوي دي؟ وړانګې ځواب راکړ جانه پخپله ښه پوهېږې پوښتنې ته څه ضرورت دی، ما ورته وويل چې وړانګې زه پوهېږم چې زما بېلتون ستا لپاره ډېر سخت دی، خو دنيا په اميد خوږی کيږي زه دا اميد لرم چې ته به زما وې، زه به بېرته راځم او تا به په سره ډولۍ کې کورته وړم ،

وړانګې يو سوړ اسويلی وکړ، او وويل چې جانه يا دې راغلی نه واي يا چې راغلې دا سې زر دې نه تلی ،مورې لا خبرې کولې چې د وړانګې مور راغله وړانګې ځان سره راټول کړ پلاټی يې ووهلې ،مورې لا چای څښنلو ته ناست وو چې زاهد راغی ،په وړانګه يې غږ کړچې زما او د حميد جامې او بکسونه برابر کړې، د زاهد دې خبرې سخت زور راکړ خدای خبر چې وړانګې ته به يې څومره زور ورکړی وي چې په خپل لاس ورته بکسونه او جامې تياروم او حميد به نن بېلتون رانه د پېښاور په لور وړي ،

کله مو چې چای وڅښنلو زاهد غږ کړ وړانګې وه وړانګې څنګه جامې او بکسونه دې تيار کړل کنه ؟

وړانګې په قراره وويل چې هر څه تيار دي، مورې هم بسم الله کړه ما او زاهد له ترور او سيما څخه رخصت راوخيست، وړانګه نه معلومېده ډېر په خفه او په نه زړه د وړانګې له کوره روان شوو ، زاهد ډېر تيز روان وو ،ما چې هر څومره کوښښ وکړ چې ځان په زاهد پسې ورسوم خو ونه توانيدم ،يو ځلې مې شا ته مخ واړاوه نه ګورم چې د کور په وره دروازه کې وړانګه ولاړه ده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې څنګه مخ واړاوه هغې راته لاس پورته کړ زړه مې نور هم راډک شو پښو مې دا اجازه نه راکوله چې نور وړاندې لاړ شم ،خو مجبور وم زاهد څو وارې راباندې غږ کړ حمیده پښو ته دې لږ زور ورکړه ناوخته کیږي، کله چې پاخه سړک ته ورسېدو په موټر کې کښېناستو د وړانګې کلي ته مې مخ راواړوه موټر حرکت وکړ او د وړانګې کلی په شنو ونو کې پټ شو .

بازار ته چې راورسېدو د سرحدي په موټرو کې سپاره شوو د سرحد په لورې مو حرکت وکړ، دا ځل راته تګ ډېر ګران وو په هیڅ ډول مې زړه نه غوښتل چې لاړ شم په تړوله لاره کې په دې سوچونو او فکرون کې وم چې بیا به کله بیرته راځم، زه چې بیرته راشم وړانګه به بیا ووینم کنه ،هسې نه چې زه بیرته راځم هغه یې چاته ورکړې وي، شیطان به رنګ رنګ خبرې راته کولې، زه په دې کشماکش کې وم چې بونډرۍ (سرحد) ته راورسېدو له موټره راښکته شوو.

د افغانستان او پاکستان په ګډه پوله کې مو په پښو مزل وکړ کله چې د پاکستان ملېشې ته ورسېدو تلاشي اخیستل کېده د کوم چا سره به چې شناختي کارډ نه وو هغې ته به یې زیات تکلیف جوړاوه ترڅو دې ته مجبور شي چې یو څو پیسې ورکړي او خوله یې ورخوږه کړي ، زمونږ نه هم تلاشي واخیستل شوه شناختي کارډونه مو ورښکاره کړل او روان شوو.

کله چې له سرحده راواوښتو زاهد وویل چې سیدا به د پیښاور په موټرو کې لاړ شو د کوزېدو څخه به خلاص شو ، ما وویل سمه ده چې څنګه دې خوښه وي د پیښور په موټر کې سپاره شو او حرکت مو وکړ، له ډیر مزل څخه وروسته کله مې چې سترګې پرانیستې موټر په پیښاور کې د تړل اډې ته نږدې شوی وو ، په پیښور کې د تړل په اډه کې له موټره راښکته شوو ، ما وویل که زندان ته یې راوړم زړه مې ډېر خفه شو ، مخ په وړاندې مو د خپلې کمرې په لور حرکت وکړ

کله چې خپلې کمرې ته ورسېدو زه د ارام لپاره لږ پریوتم، د غرمې ډوډۍ وخت وو ، زاهد د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو ، ما مې خپل موبایل راواخیست چې سیم کارت په کې واچوم ، سیم کارت مې په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوه ما چې موبایل چلند کړ زړه مې وار نه کاوه زړه مې غوښتل چې هم دا اوس وړانګې ته ټیلیفون وکړم او له وړانګې سره خبرې وکړم خو چې د مبایل یونټې مې ولیدې په موبایل کې مې یونټې نه وې ،سمدستې راپورته شوم غوښتل مې چې خپله کمره بنده کړم او د مبایل لپاره کارډ واخلم ،خو بیا مې له ځانه سره وویل که زاهد راشي دروازه بنده ووینې وایې به چې حمید کومې خوا لاړو په نه زړه په کوټه کې بیرته کښېناستم ،

زړه مې هیڅ ارام نه کاوه د وړانګې خبرو به مې په مغزو کې انګازې کولې چې ما ته یې په روستۍ شپه کړې وې، زه دومره بې فکره او بې سوچه ناست وم چې زاهد کمرې ته راغلی هم وو خو زما دومره پام هغه ته نه وو شوی، زاهد هر څه تیار کړي وو ، را باندې غږیې کړ حمیده وا حمیده !دومره فکرونه چې وهې ځان به هم سپین ږیرې کړې او ما هم دا دنیا غمونه دي پرېږده یې ،

...... ما وویل زاهده یو خو ته

زه چې هسې لږ ارام غوندې غلی کښېنم ته راته وایې چې بیا په کومو فکرونو کې تللی یې، زاهد وویل چې راځه ډوډۍ اوخوره ډېرې خبرې پرېږده، په نه زړه پاڅېدم لاسونه مې ووینځل ډوډۍ ته په نه زړه کښېناستم یو دوه خوشنده ډوډۍ مې اوخوړه نور پاڅېدم، زاهد وویل ولې دومره زر پاڅېدې؟ ما وویل بس ده هم دومره نور مې زړه ته نه کیږي، زاهد چې ډوډۍ اوخوړه لوښې یې ټول کړل زما خوا ته راغی راته یې وویل حمیده که د پیسو خبره وي دا دي پیسې خو تا هم له ځانه سره راوړې او ما هم ولې دومره زیات خفه یې؟

کومه خبره خامخا شته چې ته یې له ما پټوې، ما وویل چې زاهده هیڅ خبره نشته د لارې مزل ستړی کړی یم ځکه داسې بې خونده او چرتي درته معلومېږم، له دې وروسته چې ما خپل کار کاوه زما هر یو کار ته به زاهد ښه متوجه وو داسې به یې څارلم لکه په یوه استخباراتي شبکه کې چې یو چاته دنده وسپارل شي چې دغه سړی به ستا ترڅارنې لاندې وي ګوره چې له چا سره کښېني او له چا سره خوراک او څښاک کوي،

. زاهد زه هم داسې له څارنې لاندې نیولی وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

زما رنګ به له یوې ورځې نه بلې ته بدلون کوه، له یوې خوا د امتحان شپې او ورځې را نږدې شوې وې، له بلې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوه زما په رنګ کې دومره ادلون ، بدلون راغلی وو چې زاهد را باندې د چرسي ګمان وکړ، یو ورځ زه د باندې راووتم زړه مې ډېر خفه وو په سړک باندې تلونکو موټرو کې مې سترګې ګنډلې وې کله کله به مې مخ خپلې کمرې کړکۍ په لور واړاوه ومې لیدو چې زاهد په ډېره بیړه زما په بستره اخته دی، لومړۍ یې د سر بالښت پورته کړ بیا یې کېښود وروسته یې ټوله بستره پورته کړه خو چې څه یې پیدا نکړه بیرته یې کېښود ،
کله کله به یې د دروازې په لوري هم مخ راواړاوه، بیا زما د الماری په لور لاړ زما د جامو بکس یې راکوز کړ ښه په مخ یې ښه تلاشي کړ خو څه په لاس ورنغلل، بیرته یې بکس په خپل ځای کېښود وروسته په خپل ځای قرار کښېناستو ، زه هم د باندې په ولاړې ستړې شوم کمرې ته راغلم د خپلې الماری په لوري لاړم چې کتابونه راواخلم لږ یې مطالعه کړم،
زاهد په یوه سترګه ما ګوري په بله کتاب، ما هم د کتابونو الماری نه یو کتاب راواخیست او د هغې په لوستلو مې شروع وکړه یو څو پاڼې مې چې ولوستې نور مې ورته زړه تنګ شو کتاب مې بند کړ بیرته مې په الماری کې کېښود ،خپل د جامو بکس مې راواخیست جامې مې ترې راویستې ټولو جامو ته مې یو یو څنډ ورکړ، وروستې جوړ کالي او جامې مې چې راواخیستې څنګه مې چې څنډ ورکړ د څنډلو سره سم یو کاغذ ترېنه لاندې وغورځیدو ،
خو ما هم فکر ورته ونه کړ جامې مې میخ ته کېږي کړې بیرته د بکس په لور راغلم په کاغذ مې یو ځل بیا سترګې ولږېدې کله چې ښهٔ ورته ځیر شوم د کاغذ په سر په پنسل لیکل شوي وو ، (جانه زه له تا سره مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم)کله مې چې په کاغذ دغه جمله ولیده زړه مې په درزېدو شو لاسونه او پښې مې مړه شول دومره وس را کې نه وو چې کاغذ مې راخیستی وای ما چې کله راخیستو یو ځل به مې زاهد ته وکتل هسې نه چې زاهد مې ووینې بیا به مې په قراره د لیک په لور لاس وغزووو

د زاهد هم اوس راته پام شوی وو هر څومره خواري مې چې اوکړه لیک په پټه راواخلم خو ونه توانېدم ما به چې په لیک باندې لیکلې جملې ته وکتل چې پرې لیکل شوي وو(جانه زه له تا سره مینه لرم) له سترګو به مې لیک ورک شو د لیک په ځای به راته وړانګه سترګو سترګو ته کېده ځکه خو مې زړه نه شو کوی چې لیک راواخلم فکر مې ډېر خراب وو زاهد راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه داسې غلی ناست یې لکه غل ژر ژر دې کالي سم کړه د امتحانو شپې او ورځې دي، د زاهد خبره نه وه سم د ټوپک ډز وو ریښتیا وه چې زه دې غلا لپاره ناست وم ،

ما ریښتیا غلا کوله ما دلیک غلا ، د هغه لیک غلا چې ما په خپل بکس کې راوړی وو اوس رانه غورځیدلی وو خو د لیک پورته کول راته دیوې لوېې غلا څخه هم ډېر لوی کار وو خو دا غلا ما په داسې وخت کې وکړه چې د زاهد راباندې پام شو ، ډېره لویه غلا افسوس چې په پټه مې کړې وای چې زاهد نه وای لیدلی زه زاهد ولیدم راته یې وویل څنګه لیک ته په رډو ، رډو ګورې زاهد را ټیټ شو چې لیک راواخلي خو ما یې لیک د لاس څخه دومره په زوره کش کړ نږدې وه چې لیک مې پرې کړی وای، زاهد هم حیران وو چې په حمید څه وشول،

په حمید څه شوي، دا دې څه لیک دی، ولی یې دومره په زوره زما د لاسه څخه کش کړ، حمید له ما نه څه پټوې، لیک مې په جیب کې کېښود زاهد همداسې په رډو ، رډو راته کتل زاهد راته وویل حمیده ته کوم څه له مانه پټوې ماته نه وایې خپل غم د زما سره شریک کړه که وس مې وي زه به درسره مرسته وکړم که زما سر دې په کار وي هم زه به یې له تا ونه سپموم ما زاهد ته هیڅ ځواب ورنکړ د ورځې لمن تږله شوه د شپې لمن وغوړېده.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او زاهد چې د ماخستن ډوډۍ او خوړه سمد ستي مې د ماخستن لمونځ وکړ او په خپل ځای ځملاستم، زاهد خپل کتابونه راوخیستل د کتابونو په لوستلو بوخت شو ، ما ته خوب چېرې راتلو کله په یو اړخ اوړم کله په بل د لسو پنځلسو دقیقو لپاره پړمبېښې وړی وم، ما چې سترګې پرانیستې زاهد ګروپ مړ کړی وو او ویده وو ، زه زر راپاڅېدم له جیبه مې د لیک پاکټ راویست لیک مې د پاکټ څخه خلاص کړ یو په کې لیک وو بل په کې د وړانګې تصویر لومړۍ مې تصویر ته ښه زیر زیر وکتل بیا مې په زړه پورې جوخت ونیو.

د وړانګې تصویر مې سترګو ته نږدې کړ تصویر ته مې خبرې شروع کړې وړانګې، ای وړانګې ته زما یې ته بالکل زما یې که خدای کول ، که خدای راسره مل وو ته به زما وې وړانګې ته هیڅ فکر مه کوه ، وړانګې ای وړانګې ! زه له تا سره دومره مینه لرم چې څه درته ووایم زما خبرې د وړانګې له تصویر سره دومره په زوره شوې نږدې وو چې زما په خبرو پسې زاهد له خوبه ویښ شي .

زه هیڅ په ځان نه پوهیدم ډېرې په زوره سره خبرې مې کولې خو مخکې له دې چې زما خبرې نور هم زور واخلي زاهد په کټ کې په اړخ واوښت او ستنګی وکړ زه د زاهد ستنګې د فکر او خیالونو څخه رابهر کړم زر مې تصویر جیب کې کیښود دا چې زاهد ګروپ مړ کړی وو لیک سم نه ښکاریده غلی پاڅېدم ګروپ مې روښانه کړ قرار ، قرار خپل ځای ته بیرته راغلم او د لیک په لوستلو مې پیل وکړ د لیک په سر لیکل شوي وو جانه ای جانه !د جان د نوم په ویلو سره مې بیا وړانګه سترګو ته ودرېده وړانګې ډېر عجیبه الفاظ د لیک پر سر لیکلي وو جانه ای جانه ! ما چې لیک لوستو ماویل که پخپله وړانګه را ته غږ کوي. زه دې جانه کلمې د عقل او زړه کش مکش کې اخته کړم .

یوې خوا راته مور، پلار ،وروڼه او خویندې سترګو ته کېدې او له بلې د وړانګې سوزوونکې عشق زه داسې کړی وم چې د هغې په مقابل کې ما هیڅ نه شول کولی. یو ځل بیا مې له ځان سره ښه وژړل له ډېرې ژړا وروسته په ځان نه یم پوهېدلی خوب راباندې غلبه کړېوه ویده شوی وم. سهار مې چې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانیستي زاهد له ما څخه د مخه پاڅیدلی وو ما چې څنګ ته وکتل لیک مې څنګ کې پروت وو ، لیک مې سره راټول کړ جیب کې مې کیښود زه ډېر سخت وویرېدم ما ویل هسې نه چې لیک زاهد له سر تر پایه . ټول لوستلی وي او بیا یې بیرته زما په خوا کې ایښی وي او ځان یې ناګاره اچولی وي

زه به زاهد ته څنګه سترګې ورغړوم که یې لوستلی وي زه به زاهد ته څنګه ورمخامخ کیږم زاهد به وایي چې حمیده تاخو له ما سره دوستي او ملګرتوب ددې لپاره کاوه زما د فکر کشتۍ د سمندر په څپو کې وه چې زاهد راباندې غږ کړ حمیده نن لکه چې ډېر وختي پاڅېدلی وې؟ ما ویل نه نه یم پاڅېدلی زاهد وویل بیا د څنګه پښې د کټ څخه لاندې ځوړند وې او سر د په بالښت ایښی وو زه په خپل نه ځواب باندې . پیـــــښمانه شوم

ځکه ما چې کله لیک پرانیست په کټ کې ناست وم پښې مې له کټ څخه لاندې ځوړند کړې وې ما په لیک کې یوائې د جان کلمه لوستلې وه ، فکرونو پرمخه کړی وم او ویده شوی وم زاهد ته مې وویل یو ځل پاڅېدم خو چې ساعت ته مې وکتل وخت ډېر وو بیرته کټ کې کښېناستم په ځان هم نه یم پوه شوی بیرته اوده شوی وم ، زاهد وویل خا ، خا مینه ما ما ،ستا په شان ډېر مینان په ناستي خوبونه کوي، او د جانان سره په خوبونو کې پټ پټوني کوي،

زه سخت خفه شوم ما خو دا ګمان وکړ چې زاهد خو لیک لوستلی دی ځکه خو یې راته وویل چې مینه ما ما زاهد په لمانځه باندې ودرېده، زه د اوداسه لپاره حمام ته لاړم د زاهد خبرې مې لا همغسې په مغزو کې انګازې کولې، کله مې چې اودس لمونځ وکړ د چای ښځنلو څخه وروسته زاهد وویل زه ځم ښوونځي ته ، ته به لږ په ارام وروسته راشې ما وویل څنګه دومره وختي ښوونځي ته ځې لا خو وخت ډېر دی زاهد وویل چې د کیمیا استاذ راته د نوټ ویلي وو ،

سبا ته وختي راشه زه به نوټ درکړم ما وویل که ناوخته ورشې نوټ در کوی شي ،که وختي ورشې هم، زاهد وویل چې استاذ د څه ضروري کار لپاره په څو ورځو رخصتۍ کور ته ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زاهد ښوونځي ته لاړ ما سره د وړانګې د لیک د لوستلو ډېره اندېښنه وه ما څو ځلې لیک راخیستی وو خو لوستلی مې نه وو د لوستلو وخت مې نه وو پیدا کړی زاهد به هر وخت راسره وو ،نن ما ته موقع په لاس راغلې وه لیک مې له جیب څخه راویست خلاص مې کړ زه تر ډېره په دې فکرونو کې وم چې دا لیک به وړانګې په خپلو لاسونو کې نیولی وي بیا به یې سره ټول کړی وي، وروسته به یې په دې پاکټ کې اچولی وي ، لیک مې له پاکټ څخه راویست د لیک په لوستلو مې شروع وکړه د لیک په سر لیکل شوي وو .

جانه ای جانه

له همدې لیکې لاندې لیکل شوي وو

زه له تا سره مینه لرم

جانه سلامونه مې په ځان قبول او منظور کړه، جانه خدای دې وکړي چې لیک ستا سې لاسو ته درشي، نه دې زاهد لاسو ته

جانه خدای شته چې نن ورځ زما لپاره تر ټولو ورځو سخته ورځ ده، ځکه چې زه ستا جامې په خپل لاس تیاروم، او تا رانه نن بیلتون جدا کوي، جانه دومره راباندې ګران یې چې دومره ګرانښت به ما د خپلې مور او پلار هم نه وي لیدلی ،جانه ستا څخه جلا ژوند ماته اسانه کار نه دی، جانه که ته نن له ما څخه ځې، خو ګوره جانه یوه هیله لرم ،زما وروستۍ هیله له تاڅخه دا ده چې ما هېره نه کړې، او زما یاد ته د زړه په یو کنج کې ځای ورکړه ،جانه هغه سندره به دې اوریدلې وي چې وایي ،

بیلتون ، بیلتون هـــی ، هـــی یار مـــــانه وړي

زما لدار مانه وړي

زړګی می چوي زما د خوږ زړګي قرار ما نه وړي

هـــی، هـــی یار مـــانه وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

. زما دلـــــــــدار مانه وړي

جانه په کومه ورځ چې ته تلې، په هغه ورځ دغه سندره د یوې سیمه ایزې راډیو څخه خپریده، ما دا ګمان وکړ ما ویل که د راډیو څخه زما لپاره خپرېږي، جانه چې کله مې د ستا جامې په بکس کې اچولې دې ....سندرې دومره ژړولې یم چې

خیر له نورو خبرو تیرېږم، کله چې لیک ولولې ما ته خامخا ټیلیفون وکړه، او دا وعده راسره وکړه چې زه به ستا یم او په ژوند کې به تا هیره نه کړم، یو ځلې بیا وایم جانه ای جانه !زه له تا سره مینه لرم،
ستا وړانګه

کله مې چې لیک ولوست د وړانګې هرې خبرې به مې په مغزو کې انګازې کولې زړه به مې بیا بیا غوښتل چې لیک ولولم ما هم لیک بې لوستلو پرېښی نه دی خو خو ځلې مې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند او بیل درد پروت وو کله مې چې ساعت ته وکتل د ورځې لس نیمې بجې وې زه په ځان هم نه ووم پوه شوی چې دا دومره وخت په ما څنګه تیر شو ،
له ښوونځي هم پاتې شوم فکر مې وکړ چې باید هم دا اوس وړانګې ته تیلیفون وکړم ،هسې هم د ښوونځي د تګ نه پاتې شوی یم زاهد هم نشته، هم دا یې موقع ده موبایل مې راواخیست د وړانګې نمبر مې په کې ډایل کړ، د دویم دریم زنګ تیرېدو وروسته له هغې خوا نه نرم پوست او خوږ غږ راغی . الو !الو جانه !زما چې ژبه بنده بنده کېده غږ کې مې د خوشالۍ ورځې ژړا ملتیا کوله ورو مې وویل ګرانې څه......څنګه یې ښه خویې
وړانګې بې له ځنډه وویل، شکر دی جانه روغه جوړه یم وړانګې چې زما خبرې واورېدې وړانګه هم په ژړا شوه او ویې ویل :

د ورځې تورې سترګې ګرځم د شپې په لیو ، لیو اوښکې تویومــــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما له عمره سره ســــــــمه　　　　میرات شي غمه په خندا دې تېرومــــــه

ستا یارانه د ونو ســـیوری　　　　کله پرما کله په نورو خـــــلکو ویــــــــنه
ته به په کوم هیواد کې ګرځې　　　　زه ستا د مخ تصویر په غاړه ګرځومــه
ترڅو به داسې جدايي وي　　　　خوښه دې نه ده چې ځان سور په وینو کړمه

.

ما پرې غږ و کړ، وړانګې هیله کوم بس کړه د خدای لپاره ژاړه مه ،دا زمونږ خپل بخت او قسمت دی، وړانګې وویل جانه څه وکړم زه نه ژاړم زه ، زه نه ژاړم زړه مې ژاړي ،
په خوله مې لاس کېږدی عالمه

کني ناري را څخه شي خلک خبره و مه

ما دې وړانګې د ډاډګېرنې لپاره وویل ،وړانګې زه خو دومره لرې نه يم لاړ، نه چا په زوره در څخه جدا کړی يم زما او ستا په مینه کې څوک خنډ نشته، وړانګه لږه شيبه غلې وه بيا يې وويل، جانه څومره وخت وروسته به راشې ما ورته وويل که خير وي څلور پنځه مياشتې وروسته وړانګې يو سوړ اسويلی وکړ او غلې شوه، بيا يې يو ناڅاپه وويل جانه هغه زما ليک د ولوسته کنه؟ ما ورته وويل بلې ګراني هغه مې دا اوس ولوست ،اوس هم په لاس کې راسره دی ،د ليک د لوستلو ټوله کيسه مې ورته وکړه ما او وړانګې ډېرې خبرې سره وکړې ،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل وړانګې په مبايل کې مې يو نتيې ختميږي وړانګې يو اځې وويل ،جانه ګوره چې ما هيره نه کړې ستا د ليدو په هيله کله چې وړانګې اړيکه پرېکړه له ځايه پاځېدم په کوټه کله يوې خوا کله بلې خوا ځم په ژړا مې زړه ښه يخ کړ زه په کوټه کې د کوټې په کونج کې کښېناستم چې د سترګو اوښکې مې وچې کړې او سترګې مې خلاصې کړې بيا پاځېدم لا دروازې ته نه وم رسېدلی چې له هغې خوا زاهد راغی ، سترګې د زاهد شوې سترګې زما زاهد بې له واره وويل حميده ! بيا څه درباندې شوي دي دا سترګې دې داسې سرې اچولي دي؟ زه غلی شوم، زاهد بيا وويل ګوره حميده دلته يو اځې زه او ته او سپږو نور څوک نشته که ته ما ته هر هغه څه ونه وايې چې تا ځوروي ،نو چاته به يې وايې ته خو يو ځلې ما په خبره پوه کړه چې خبره څه ده، ما بيا هم زاهد ته څه ونه ويل همغسې غلی پاتې شوم ،

اتم څپرکی

ورځې تېرېدې مرګي ته شپې او ورځې لنډې دي، د امتحانو شپې او ورځې تېرې شوې، د دولسم ټولګي نه له خيره فارغ شو ، زاهد کور ته په رخصتيو لاړ، زه همدلته پاتې شوم ما نه غوښتل چې د وړانګې په زړه بيا هم مالګې وشيندم زړه مې ډېر کيده خو ما ويل که اوس لاړ شي بيا چې راځې وړانګه به بيا څه کوي ، په وړانګه به څه تيرېږي ،

زه يوه ورځ د باندې د چکر لپاره راووتم ،غوښتل مې چې د لوبو د ميدان په لورې لاړ شم ،په لاره کې راسره عبدالله ملګری شو ،عبدالله رانه ډېرې پوښتنې وکړې ،چ ولې په رخصتيو کې کور ته نه يې تللی؟ او بل دې رنګ زيات تغير کړی دی که تا راباندې غږ نه وی کړی خدای خبر چې ما به پيژندلی وای، ما ورته د کور نه تګ ټوله کيسه وکړه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله زما د کیسې په اوربدو زیات خفه شو ، راته یې وویل له نن نه وروسته به ته زما سره اوسیږې، ما چې عبدالله ته هر څه وویل نو عبدالله نه منله زما بستره یې له کمرې راواخیسته ماته یې وویل چې ته د لوبو میدان په لورې درځه زه هم ستا بستره کور ته ورم بیرته راځم، زه د لوبو میدان ته لاړم د کریکټ لوبې ننداره مې کوله چې عبدالله بیرته راغی ،ما او عبدالله تر ډیره د لوبو ننداره وکړه، ماښام نږدې کیدونکی وو چې د عبدالله د کور په لور روان شوو ، کله چې د عبدالله دوی کور ته ورسېدو ما ویل چې عبدالله به اوس د حجرې دروازه بیرته کړي ،خو عبدالله راباندې غږ کړ، راځه اودربږه مه، په کور کې نور ثوک نشته یوازې زه یم یوه مې مور ده او بله کوچنۍ خور زړه نازړه غلی په عبدالله پسې کور ته دننه شوم،

د عبدالله مور مخې ته راغله سترې مشې یې راکړه، ما فکر کاوه چې اوس به له مانه پوښتنه کوي ،چې زویه څوک یې او څنګه راغلی یې ؟خو داسې نه وه عبدالله زما په هکله هر څه ورته ویلي وو ، د عبدالله مور امنې ادې راته وویل زویه ! راځه دلته په کټ باندې کښېنه، د زوي د نوم په اوربدو دومره خوشاله شوم ما ویل که خپلې مور راباندې غږ کړ چې زویه راځه دلته په کټ باندې کښېنه ،ماته مې خپله مور پلار وروڼه او کوچنۍ خور سترګو ته ګډې شوې ، یو یو به مې له سترګو تېرېده زما د فکر مرغه اوس په خوست کې وزرې رپولې ،

چې د عبدالله مور امنې ادې راباندې غږ کړ، زویه کیدای شي زما په لیدو تا ته خپله مور یاده شوې وي، خو ګوره زویه ما به هم له خپلې مور نه کمه نه ګڼې، لکه څنګه چې عبدالله راباندې ګران دی او عبدالله ته چې زه په کومه سترګه ګورم همدا شان ته هم راته د عبدالله نه کم نه یې ،د عبدالله ورور نشته دا دی خدای په تیاره ورور ورکړ ،

زه او د عبدالله مور امنه ادې لا په خبرو وو چې د عبدالله خور غږ وکړ ،مورې وا مورې زیمنه په کې وکړم که یخني په کې جوړه کړم؟ امنې ادې ورغږ کړ پلوشې لورې یخني په کې جوړه کړه یخنې به روغه وي، ما هیڅ نه شول ویلی زه تر ډېره غلی وم امنې ادې بیا وویل، زویه کله چې عبدالله راغلو راته یې وویل چې هغه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګ تا چې د یوه ښه میلمه په نوم ساتلی د هغه چرګ وار راغلی ،هغه چرګ حلال کړه هیله ده زویه چې دغه میلماستیا زموږ څخه قبوله کړې،
ما ورته وویل ادې څه چې تیار وي هغه د یار وي له دې وروست چې تاسې څه خورئ هغه به زه خورم، له تاسو خو زه زیات نه یم د عبدالله مور امنې ادې وویل زویه ! تردرو ورځو پورې خو میلمه یې له هغې وروسته چې څه وایې موږ یې درسره منو،
ماخستن شو تر اوسه د عبدالله خور ماته د سترې مشي لپاره نه وه راغلې، کله چې د ډوډۍ وخت شو د پلوشې مور د باندې لاړه د دروازې سره خوا کې مې لږ پسپسۍ واورېده ،خو پرې پوهیدم نا عبدالله د باندې وراغلو زما په ګمان چې د عبدالله مور امنې ادې پلوشې ته ویل چې سترې مشي ورکړه ،خو پلوشه شرمېده ،نه راتله لومړۍ د عبدالله مور ورپسې عبدالله او په وروستیو کې یې خور پلوشه قراره قراره چې ډېره شرمیده سترې مه شي راکړه، او زر د باندې لاړه امنې ادې وویل پلوشه لور مې ډېره شرمګیره ده ،
ډوډۍ راوړل شوه ډوډۍ مو اوخوړه د ځملاستې او د لمانځه لپاره د باندې حجرې ته لاړو ، مونځونه مو وکړل او ویده شو سهار چې کله له خوبه راپاڅېدم د لمانځه اوداسه څخه وروسته د چای څښلو لپاره کور ته لاړو ، کله چې چای څښلو ته کښېناستو عبدالله وویل حمیده وروره ستا لپار ما یو کار لیدلی خدای دې وکړي چې هغوی بل کار کوونکي ته نه وي ورکړی، د عبدالله مور وویل زویه څه ډول کار دی ګران کار خو به نه وي؟ عبدالله وویل نه مورې،
اسانه کار دی یواځې به چوکۍ کې به ناست وي لس دولس زره به اخلې د عبدالله مور وویل دا څنګه کار دی حمید زوي خو تر اوسه پوهنتون نه دی خلاص عبدالله وویل چې دا کار په پوهنتون پورې اړه نلري ،حمید کمپیوټر لوستلی د کمپیوټر څو پروګرامونه یې ویلي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او عبدالله دواړه د چای څښلو څخه وروسته د باندې حجرې ته لاړو عبدالله وویل زه به د هغه دفتر په لورې لاړ شم کوم دفتر کې چې کار کوونکي ته ضرورت وو زه هم دلته په حجره کې کښېناستم کتاب مې له ځان سره ملګرې کړ .

نهم څپرکی

کله چې عبدالله بیرته راغلو ما ته یې وویل چې قسمت دې روغ دی.سبا به انشاء الله په خپله وظیفه باندې پیل کوې ما له عبدالله څخه مننه وکړه چې زما په خاطر د ځان دومره په تکلیف کړ عبدالله وویل له نن نه وروسته ته باید ماته د ملګرې په سترګه ونه ګورې، د یو ورور په سترګه به راته ګورې نور به ماته د ملګرې نه ، نه وایې زه ستا ورور یم او ته زما ،

زه په یونیسیار په مؤسسه کې په دنده وګمارل شوم ښه معاش مې اخیسته، دمیاشتې مې دولس زره روپۍ اخیستې، په هغه وخت کې دولس زره روپۍ ډېر شی وو کله به مې چې معاش واخیست د کور لپاره به مې ډېره سودا واخیسته او پاتې ټولې پیسې به مې د عبدالله مور امنې ادې ته ورکړې ،

شپې او ورځې تېرېدې د کانکور ازمویني وخت راورسېد ما هم ثبت نام وکړ، نوم مې ثبت کړ ،د کانکور ازموینه ډېره ښه تېره شوه زه د ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شوم ، زه به سهار پوهنتون ته تلم او د ماسپښین لخوا به خپلې وظیفې ته د پوهنتون د شروع کېدو نه څلورمه ورځ وه خو زاهد تراوسه نه وو راغلی نه یې راته فون کړی وو ، سهار چې کله له خوبه پاڅیدم موبایل مې راواخیست ،یو ځلې مې د زاهد نمبر په کې ډایل کړ وروسته مې زر قطع کړ،

ما ویل راځه د وړانګې نمبر ته فون وکړه هم به ترې د زاهد په اړه معلومات واخلم، هم به مې له وړانګې سره خبرې شوي ،وي وړانګې سره به د زړه خواله وکړم د وړانګې نمبرمې ډایل کړ تر ډېر ځنډه چا موبایل نه پورته کاوه خو وورسته موبایل د وړانګې مور پورته کړ په بنده بنده ژبه مې وویل ســــــ ،

ســــــ،ســــــ سلام علیکم ! له هغې خوا ځواب راغی وعلیکم السلام ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ځوک خبرې کوئ له چا سره مو کار دی ما زر ځواب ورکړ د وړانګې مورې حــــ ، حــــ ، حمید یم هغې یو ناڅاپه غږ کړ حمیده ! ته څنګه یې حمیده ما دې هرې خبرې ځواب لنډ ورکاوه ورته مې وویل چې شکر دی روغ یم تاسو څنګه یې د وړانګې مور وویل چې نور ټول روغ او جوړ دي خو د کومې ورځې نه چې ته او زاهد پېښاور ته تللي یې له هغې راوروسته وړانګه لوړکې مې روغه نه ده ،
ما چې د وړانګې د ناروغۍ واورېدل په ځان نه یم پوه شوی چې د وړانګې مور به نور څه ویلي وي ما په زړه کې د غم ټکانونه احساس کړل یو ناڅاپه مې پام شو چې د وړانګې مور همغسې نارې وهي ، الو ، الو ! حمیده ! حمیده زویه
په تاڅه وشول خبرې ولې نه کوې و حمیده زویه ما غلي غلي وویل د وړانګې مورې دلته کله کله شبکه خرابه شي اواز دې بند بند کیږي اواز د نه راتلو د وړانګې مور وویل ښه زویه اوس مې خبرې په سمه توګه اورې ما وویل هو اوس دې خبرې په سمه توګه اورم .
د وړانګې مورې وړانګه اوس څنګه ده هغې وویل چې زویه ګذاره کوي دلته خو مو په ټولو ډاکټرانو وګرځوله خو کوم فرق یې ونه کړ زاهد هم ځکه وځنډېده کني هغه به اوس درغلی وای سبا یا بل سبا یې له خیره پېښاور ته درولو ګوندې هلته یې لږ صحت جوړ شي، د وړانګې مور دې خبرې ما ته زیات خوند راکړ له ځان سره مې وویل چې ما په اسمان غوښته چې خدای په ځمکه راکوي زه به شکر اوباسم که خدای کول وړانګه دیدن هم دلته راپسې راورې زما او دهغې خبرې ډېرې په اوږدو شوې څومره چې خبرې اوږدې دې لا خوږېدې،
کله مې چې اړیکه پرېکړه په کټ کې پرېوتم لاسونه مې ترسر لاندې کړل او سترګې مې د کوټې په چت کې ګنډلې وې د خوشالۍ نه په جامو کې نه ځاییدم نږدې وه چې د خوشالۍ نه مې د خولې چیغې ووځي .
خو چې ساعت ته مې وکتل د پوهنتون د تګ وخت پوره وو زر زر مې کتابونه راواخیستل او د پوهنتون په لورې لاړم په ټوله لار په مزل نه یم پوه شوی کله چې پوهنتون ته ورسېدم د ژب پوهنې بنسټونو استاذ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګۍ کې ولاړ وو د ټولګي د ننوتلو اجازه مې وغوښته زما په ګمان چې استاذ له نورو محصلینو پوښتنې . کړې وې کله چې ټولګي ته داخل شوم استاذ وویل: چې د نورو خو وار تېر شو خو یو شاغلی پاتې دی استاذ وویل: چې حمیده څنګه د ناوخته کړ خیر خو وو؟ ما وویل هسې استاذ لږ ناوخته شوم استاذ وویل ښه حمیده ته راته ووایه چې د ژبې څو تعریفونه مو کړې وو؟ ما وویل چې استاذ دوه استاذ وویل چې کوم کوم دي ما وویل ژبه هغه اوازونه دي چې انسانان یې د خپلو افکارو ، خیالاتو د څرګندولو په خاطر په یو خاص نظم او سیسټم کې د خولې څخه راباسي، او په همدې توګه د یو بل سره رابطه پیدا کوي، او بل دا چې ژبه اقتصادي او میثاقي سمبول دی چې د یوې ټولنې وګړي یې د افهام او تفهیم لپاره استعمالوي، استاذ وویل: شاباس کښېنه کله چې استاذ په نوي درس پیل وکړ د سره تر پایه د استاذ په یوې خبره هم سم نه یم پوه شوی چې استاذ څه وویل، ټول فکر مې د وړانګې د راتګ په اړه وو ، چې وړانګه راشي زه به څنګه ورسره وینم که ماته خبر رانکړي ،وړانګه را هم شي، او بیرته لاړه هم شي تر ډېره په همدې فکرونو کې وم چې ساعت بدل شو ، او د لارغوني متون استاذ ټولګي ته راغلو خو زه لا همغسې د وړانګې په فکرونو کې وم ترهغې چې رخصتي شوه ،

د پوهنتون چې رابهر شوم، د خپلې دندې په لور روان وم چې مور او پلار وروڼه او خویندې مې سترګو ته ګډې شوې مبایل مې راوخیست د ورور نمبر مې په کې ډایل کړ د دریم زنګ د تېرېدو وروسته مې ورور مبایل اوچت کړ سلام حمیده وروره ! څنګه یې زما خپل سکه مشر ورور موبایل اوچت کړی وو ما وویل . خدای دې رضا شي زه رضا یم شپې او ورځې دې تیرېږي

ورور مې ډېرې پوښتنې وکړې د پیسو ، همداشان د درسونو په اړه ما ورته هم ټوله خبره وکړه ورور مې ډېر خوشاله شو ما ورته وویل په کور کې یې که په کوم بل ځای کې چې له ادې همداشان له کوچنۍ خور سره خبرې وکړم، ورور مې وویل په کور کې خو نه یم چې کله کور ته لاړم زه به بیا زنګ درته وکړم په خبرو خبرو کې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم له ورور سره مې اړیکه پرېکړه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دفتر کې ټولو کارکوونکو د ورور په شان سلوک راسره کاوه ټولو باندې ډېر ګران وم، زه په خپل کار باندې مصروف وم چې د مؤسسې مشر راغی راته یې وویل چې زما لف ټاپ کمپیوټر د اسې ویروس نیولی که هغې ته انستالیشن او پارټیشن وکړې ډېره به ښه وي که کار درباندې ډېر وي سبا ته یې وکړه او که وخت دې پیدا کړ که نن جوړ شي ښه به وي ،

ما ورته وویل: انجینر صاحب بې غمه اوسېږه خپل کار مې ډېر په بیړه بیړه خلاص کړ، د انجینر د کمرې په لوري ورغلم انجینر هم زما هرکلی وکړ راته یې وویل چې ځنګه کار دې خلاص کړ ما ورته وویل بلې ،انجینر صاحب راته وویل چې راځه همدلته په چوکۍ کښېنه په ارامه به یې وکړې ما ورته وویل که خوښه دې وي اوس ناوخته دی، یو دوه ساعته وخت نیسي له ځانه سره به یې کور ته یوسم همغلته به یې په ارامه وکړم انجینر هم راسره اومنله کمپیوټر مې په بکس کې کیښود او د خپل کور په لوري روان شوم ،خپل کور خو مې نه وو خو ما د خپل کور نه کم نه ګڼه عبدالله راته ورور ویلي وو ،مور یې راته زوی ویلي وو د عبدالله دوی کور نه لږ لرې وم، لس دقیقې لاره به راته پاتې وه، چې د وړانګې زنګ راغی زیات خوشاله شوم ،مبایل مې اوکې کړ په قراره ارام غږ راغی، جانه سلام، ما خوله لا خبرو کولو ته جوړوله، ویل مې چې ته ځنګه یې، هغې خبرو ته پرې نه ښودم خبره یې راپرېکړه، جانه هیله ده چې د مانه خفه نه وې ،جانه هیله کوم چې بل ډول ګمان ونه کړې جانه زه ویده وم چې تا زنګ کړی وو مور مې خبرې درسره کړې وې ،ما وویل دا خو کومه خبره نه ده،

د نورو خبرو به سره تېر شو ،اوس ځنګه یې وړانګې وویل چې څه مې کوې، د حال احوال پوښتنه مې مه کوه ته خو ظالمه چې ، چې ، چـــــــــــــــــــ یو ځلې لاړې، بس لاړې زه دې هېره کړم، یو ځل خو به راغلی وای، د کومې ورځې چې له مانه بیل شوی یې ښه ورځ مې نه ده لیدلې، په خوست کې په هر ډاکټر وګرځولم خو دوي څه خبر دي چې زما د بیمارۍ درمل چیرته دي یا له چا سره دي. هسې یې بې ځایه ځانونه ستړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل زاهد خو مې نن مور ته ویل چې سبا به له خیره پیښاور ته ځو ، د پیښاور د نوم په اوریدو زه هم لږ غوندې ښه شوې یم،
لږه طمعه مې پیدا شوې ده، چې یو ځلې خو به دې بیا اوګورم ،ما وویل ګرانې خدای مهربانه دی، ګوندې سره ووینو ، دومره بې صبري مه کوه، وړانګې په داسې حال کې چې په غږ کې اوس ژړا ملتیا کوله، وویل جانه ،ای جانه ته څه خبر یې چې په ما څه تیریږي، په ما څه تېر شول نه یې خبر جانه که خبر شې بیا به راته نه . وایې چې بې صبري مه کوه
: وړانګې وویل

زه د سپرلي د ګل تازه وم
ستا په بیلتون کې لکه پاڼه زیړه شـــــومه

زخمي زړګی مې د کتو دی
څومره داغونه پرې بیلتون راکـــــړیدینه
تادبیلتون جامې په ځان کړې
بیلتونه غبرګ زامن دې مړه شه
.
چاره راواخله ما حلاله کړه میــــــــــــنه
چې ته غمجن شې ګوندې زه دې هېره
شمه

وړانګې دا لنډۍ دومره په سوي غږ کې وویلې چې که بل چا اوریدلی وی د هر لنډۍ په اوریدو به یې له خولې یوه یوه کریغه وتلې واي، ما ځان د ېر ټینګ کړی وو ، یو خو لاره وه او بل کور ته روان وم، ما وویل وړانګې اول زه هم یو څه خفه شوم چې مور د راته وویل چې وړانګه لو رکۍ مې ناروغه ده وروسته خوشاله شوم، وړانګې یو ناڅاپه وویل چې څـه ، څـه ولې خوشاله شوې ما وویل خوشاله په دې شوم چې مور د راته وویل چې سبا یا بل سبا یې هلته پیښور ته درولو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې زه تاته ډېر شرمنده یم چې ته له ما سره دومره مینه لرې چې او س پیښور ته د ناروغی د درملنې په پلمه راروانه یې خدای دې وکړي چې زه او ته په خپله هڅه کې بریالي شو وړانګې وویل چې آمین ، ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې او سره رخصت شو کله چې کور ته ورسېدم عبدالله هم راروان وو لږ هغه ته تم شوم ترڅو چې عبدالله راورسیږي او یو ځای به کور ته د ننه شو ،

عبدالله چې راورسېد کور ته یو ځای د ننه شو امنې ادې سپیلنې راته لوګي کړل شکر خدایه چې د عبدالله زوي مې ورور نه وو خدای په تیاره ورور ورکړ زه هم د عبدالله امنې ادې او پلوشې خور سره زیات خوشاله وم ما بیخي دا احساس نه کاوه چې دوي پردي دي ځکه چې ښځګه یې عبدالله ته کټل همغه ډول یې ماته هم کټل د شپې مو ډوډۍ یو ځای او خوړه او د خوب کولو لپاره حجرې ته لاړو عبدالله ډېر زر ویده شو زه کله په یو اړخ او کله په بل اړخ اووښتم کله کله به تر ډېره په دې فکرونو کې وم که وړانګه پیښور ته راهم شي ، زاهد یې کوم بل لور ته بونځي هسې نه چې هغوی راشي او ماته فون ونه کړي وړانګه بې دیدنه رنځوره رانه لاړه شي ،

زه وم، د وړانګې یادونه وو ، او څلور کونجه کوټه وه ، کله ، کله به مې له جیب نه د وړانګې تصویر راوخیست ،او د مبایل په رڼا به مې ښه په ځیر ځیر ورته وکتل ، وړانګې ته خدای ډیر ښائست ورکړی وو ، دنګه پوزه نرۍ وریځې ، وړانګین مخ دلوړه ونه تر ډېره مې د وړانګې تصویر ته کتل ، په کتو کتو کې ویده شوی وم ،سبا چې عبدالله راباندې غږ کاوه عبدالله له ځانه سره یو ډول غلې غلې خندا کوله غلی به له ځان سره موسکی شو ،

حمیده وروره پاڅه د لمانځه وخت دی مونځ درڅخه قضاء کیږي ، زه زر پاڅېدم اودس مې وکړ خو زما له یاده وتلي وو بیګاه چې ما د وړانګې تصویر ته کتل په کتو کتو کې ویده شوی وم ، تصویر رانه کټ کې غورځیدلی وو ، زر زر د کټ په لوري راغلم عبدالله په هر څه پوه شوی وو زه یې د سترګو په کونجونو څارلم زه څه خبر وم چې د وړانګې عکس د عبدالله لاس ته ورغلی ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه کله عبدالله ته مخ وروا ړوم بیا ژړ ،ژړ کمبله کله یوې کله بلې خوا واړوم راواړوم د کټ بالښت مې پورته کړ د هغې لاندې مې وکاته د هغې لاندې هم نه وو ماغوښتل چې د کټ لاندې مې یو ځلې سرپسې دننه کړې وای چې وو یې ګورم ما چې کټ ریجایې پورته کړه ،عبدالله راباندې غږ کړ حمیده څنګه داسې غلې غلې پلټنه کوې لکه غل ؟څه شی درنه ورک دی؟زه ورخطا شوم وه مې ویل نه څه ، څه څه نه دې رانه ورک بیګاه چې ویده کیدم خت (کالي) مې نه وو یستلی همداسې ویده شوی وم قلم رانه ورک دی ،
ما ویل په کټ کې به رانه غورځیدلی وي، عبدالله غلی شان موسکی شو ، راته یې وویل ته دیخوا راشه یو قلم خو ما هم پیدا کړی دا خو به نه وي، زه په سستو قدمونو د عبدالله په لور و روان شوم ورته مې وویل تا کوم قلم پیدا کړی ؟عبدالله وویل ته خو یو ځلې کښېنه څه درنه تښتم خو نه د عبدالله سره ، څنګ ته کښېناستم عبدالله وویل لومړی راته د قلم نښې او نښانې ووایه چې قلم دې څه ډول رنګ لري زه غلی شوم ځکه له ما نه خو قلم نه وو ورک د وړانګې تصویر رانه ورک وو ورته مې وویل عبدالله رنګ یې څه کوې ته یو ځلې قلم راوښایه که زما قلم وي وبه وایم چې زما دی که زما نه وي وبه وایم چې نه دا زما قلم نه دی ،عبدالله لومړی یو قلم له جیبه راویست چې دا خو به نه وي ؟ما وویل نه ما غوښتل چې پاڅم عبدالله د لاسه ونیوم راته یې وویل کینه یو بل مې هم پیدا کړی عبدالله څنګ جیب ته لاس کړ په قراره ، قراره یې راویست نه ګورم چې د وړانګې تصویر په لاس کې ورسره دی رنګ مې تک زیړ لکه کورکمان وتښتېده خوله مې وچه شوه ،
په امبور به هم زما د خولې څخه خبره نه وی راویستلی زما په خوله کې چې کومې لاړې وې سره سرېښ شوې وې په ډېره سختۍ مې له ستونې تیرې کړې، زه د عبدالله نه سخت خفه شوم ما عبدالله ته دروغ ویلې وو چې له مانه قلم ورک دی عبدالله وویل ستا نه لکه چې د غه قلم ورک شوی دا ډول قلم خو ما تر اوسه نه وو لیدلی دا څه ډول لیکل کوې ما خو هسې هم خبرې نه شوې کولی خو د عبدالله د خبرې نور هم پسې خراب کړم په ډېره سختۍ مې وویل عبدالله بخښنه غواړم ام ، ام همدغه قلم له مانه نه ، نه همدغه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر له مانه ورک دی عبدالله چې زه ورخطا ولیدم نورې خبرې یې ونه کړې تصویر یې راکړ یو ائې دومره یې وویل چې بل ځای فکر کوه چې درنه ونه غورځیږي.

عبدالله پسې زیاته کړه ښه اوس راته وو ایه چې دا د کومې شمعې تصویر دی چې تا یې لمبو ته ځان نیولی زه چې هرڅومره ټینګ شوم چې عبدالله ته به دزړه حال نه وایم خو دده ډیر ټینګار مجبور کړم چې شوې خبرې ورته وکړم عبدالله وویل ته چې د خپل ورور نه خبره پټه ساتې نو چا ته به یې وایې له دې خبرې مجبور شوم چې د الف نه تر یاء پورې ټولې خبرې عبدالله ته وکړم.

عبدالله ته مې ټوله کیسه وکړه دومره مې هم ورته وویل چې نن ورځ هغه شمعه چې ما یې ځان لمبو ته نیولی او زه په هغې ځان قربانه وم هغه شمعه نن د ناورغۍ په پلمه زما دیدن ته د افغانستانه را روانه ده هیله لرم چې د هغې په لیدو کې له ما سره مرسته وکړې عبدالله وویل زه به څه ډول مرسته وکړم زه یې چې کولی شم زما سر له تانه قربان ما وویل کیدای شي چې دوی راشي ما ته تلیفون وکړي دوي به شپې او ورځې زمونږ په کمره کې کوي که ته دومره مهرباني را سره وکړې چې زه هغوی دلته د څو شپو د تیرولو لپاره راولم که تاسو ته تکلیف نه وي عبدالله سخت غصه شو او ویې ویل خپل کور دننه د تګ څوک اجازه نه غواړي چې بیا درنه دا ډول خبرې وا نه ورم .

مونږ چې د چای څښلو لپاره کورته لاړو له چای څښلو څخه وروسته مو امنې ادې نه دعاګانې واخیستې او خپلو کارونو ته روان شو زه لومړی لاړم پوهنتون ته او د ورځې ۱۲:۳۰ بجې وې چې له پوهنتونه رخصت شوم سیده لاړم د یونیسیار دفتر په لورې هلته رارسېدو سره سم راته زاهد تلیفون وکړ سلام حمیده ! چیرته یې؟ په کمره کې خو نه ښکارې ما ورته وویل بس څو شیبې صبر وکړه زه درغلم زه دومره خوشاله وم له زاهد مې پوښتنه هم ونه کړه چې څنګه له خیره راورسېدی کوم تکلیف به په لاره کې درته نه وو.

اړیکه مې پرې کړه زر زر مې عبدالله ته زنګ وکړ عبدالله تلیفون پورته کړ ورته مې ټوله کیسه وکړه چې زاهد او زما مینه دواړه راغلي په کمره کې دي زمونږ کمرې ته ځان راورسوه زه هم د مؤسسې دفتر کې یم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رسیږې زه هم درسیدی شم عبدالله وویل سمه ده ښېغمه او سه اریکه یې پرې کړه دفتري کار راخخه نن پاتې شو په بیړه راووتم له سړکه مې یوه ټکسي په کرایه کړه او سیده خپلې کمرې په لورې لاړم کله چې ورسدیم عبدالله له ما څخه مخکې هلته ولاړ وو ما ټکسی والا ته پیسې ورکړې زه او عبدالله په بیړه دویم پوړ ته پورته شو کله چې خپلې کمرې ته ورسیدو عبدالله لږ ښه نیولی شو ښه یې ونیوله زه کمرې ته ور د ننه شوم ما زاهد سره ستړي مشي وکړه ما چې کله د کټ په لوري سترګې واړولې وړانګه په کټ پرته وه وړانګې غلی غلی ځګیروی کاوه د وړانګې هر ځګیروي زما په زړه کې کرښې ایستې زاهد ته مې وویل زاهده نورې خبرې به بیا وروسته کوو خو اوس زما سره مې ورور راغلی د باندې ولاړ دی زاهد وویل کوم ورور ما وویل عبدالله ورور زاهد وویل هغه د څه لپاره راغلی ما ورته وویل چې ولی ته کمره نه وینې یوه بستره کمه ده زاهد وکتل او ویې ویل چې اوه سمه ده زما بیخي پام شوی نه دی د ستا بستره چیرې ده ما وویل چې په کومه ورځ چې ته لاړې په همغه ورځ زه د باندې راووتم روان وم د لوبو میدان ته چې له عبدالله سره مخامخ شوم عبدالله زه خپل کور ته بوتلم اوس له عبدالله سره په کور کې یو ځای اوسیږم عبدالله د دې لپاره راغلی چې تاسې دا شپې همغلته تیرې کړی نه دلته ما او زاهد خبرې هم کولې او قرار قرار د باندې روان وو .

زاهد او عبدالله دواړو ښه ستړي مشي سره وکړه ما عبدالله ته وویل چې ته او زاهد درځئ کور ته وړانګه اوس ویده ده هرکله چې ویښه شي زه او وړانګه به وروسته درشو اوس یې ویښول مناسب نه بولم .

زاهد چې ډیر ستړی وو نه او نو یې ونه کړل او دعبدالله سره روان شو ،ما دروازه پورې کړه قرار د وړانګې خواته ورغلم د کټ په بازو کښېناستم، وړانګې اوس هم غلی غلی ځګیروی کاوه، ما چې زړه هر څومره د کاڼي کړو بیا مې هم زړه تم نشو کړای له سترګو مې مرې اوښکې راتویې شوې او ګریوانه ته لاړې له ځانه سره مې وویل ریښتیا چې سپوږمۍ یې، ستا نوم وړانګه دی ،په ریښتیا چې وړانګې شیندې، زه ستا تماشه کوم، ته رڼا او وړانګې شیندې ،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یو نابلده لامبوزن یم، لامبو وهم، لامبو مې نه ده زده، او ته زما لارښود یې، ته لکه ورځ روښانه ځلیږې ،زه لکه غمجنه شپه ،ته زړونو ته خوشالي ورکوې ،که هر څو مره غمجن ستا مخ ته او ګوري غم او فکر به یې ورک شي، ته غمجنو ته خوشالي ورکوې، زه تر ډېره له ځان سره اخته وم، زړه مې صبر ونه کړ، که تاسو یې بې ادبي نه بولۍ ،غلی لکه غل ورتېټ شوم ،د وړانګې په مخ مې شونډې کېښودې او ښکل مې کړه، د وړانګې پرمخ ګیډۍ ، ګیډۍ زلفې پرتې وې. آه څه د خوند ډکه شیبه ده ،
وړانګې چې دواړه لاسونه یې په کمبله کې پټ کړي وو لاسونه یې له کمبلې راوییستل ځان یې وغزاوه لکه یو ښه ستړی کارګر چې ښه ستړی وي لا یې سترګې نه وي پرانیستي، په سترګو کې یې سوک واهه او غږ یې کړ ،زاهده وروره حمید ته به دې زنګ نه وي کړی ؟کله یې چې د خپلې پوښتنې ځواب وانه ورېده ،سترګې یې پرانیستې چې زه یې ځان سره خوا کې ناست ولیدم، هکه پکه شوه په خپلو سترګو یې باور نه کېده، په سترګو کې یې یو ځل بیا سوک وواهه، ما ته یې په ځیر ځیر وکتل بې اختیاره یې وویل حمیده زما جانه دا خوب وینم که ریښتیا دي ؟
بې اختیاره یې زما په غیږ کې سر کېښود تر ډېره یې وړې سلګۍ کولې ،وروسته یې سر راپورته کړ او ویې ویل ته کله راغلی یې او زاهد څه شو؟ما ورته د زاهد ټګ کیسه وکړه او ورته ومې ویل چې زه وختي راغلی وم ته ویده وې د وینبولو زړه مې درباندې ونه شو ، تا خپل ځان د خوب دنیا ته سپارلی وو زلفې د پرمخ خورې ورې پرتې ما ستا ښکلي مخ ته کتل زه ستا ښکلا مست او له ځانه پردی کړی وم مګر افسوس چې دا وخت ډېر پاتې نشو ته لکه د سهار دلمر وړانګه چې غلی کوټې ته رادننه شي راوینبه شوې ما له تانه په ناخبرۍ کې یوه...... زه غلی شوم وړانګې وویل ولې غلی شوې ولې د خبره نیمګړې پرېښوده ماوو یل لومړی راته بخښنه وکړه بیا به درته خبره وکړم وړانګې وویل جانه دا ته څه ډول خبرې کوې ولې داسې وایې زه او ته به دې یو بل په خطاییو پسې نه ګورو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دي خبله خبره وکړه چي څه خبره ده ما وويل ته چي کله ويده وې زه ستا سر ته تر ډېره ناست وم صبر مې ونه شو لکه عــــــ ، عــــــ غل را تېټ شوم او ، او ، لا ، لا تانه مې مچکې واخيسته ،وړانګه وشرميده سر يې ټيټ کړ تر يوې شيبې پورې زه او وړانګه دواړه چپ وو ، چي د زاهد زنګ راغی سلام حميده ولی دومره وځنډيدې، ما ورته وويل زاهده بس دادی درغلو وړانګه تر اوسه ويده وه، اوس له خوبه ويښه شوه، زاهد وويل سمه ده زر راځی،زاهد اړيکه پريکړه وړانګې ته مې وويل زر کوه چي روانيږو هسې نه چي زاهد راباندې شکمن شي ،
زه او وړانګه دواړه په موټر کې کښيناستو او د عبدالله د کور په لور روان شوو دا زما لومړی ځل وو چي د وړانګې سره څنګ په څنګ کښيناستم که تاسو چيرې مينه کړي وي او يا چا درته ويلي آيا له دې نه به د خوشالی ځای چيرته وي چي عاشق او معشوق دواړه سره څنګ په څنګ له ډېرې جدايې څخه وروسته يو ځای ناست وي ما ته خو له دينه بله لويه خوشالي نشته زه وړانګه دواړه د عبدالله کور ته ورسيدو چي ما اوس خپل کور ګڼلو موټروان ته مې پيسې ورکړې چي کله دروازې ته ورسيدو وړانګې ما ته کتل چي حميد به اوس رانه ګرځي او د حجرې په لور به ځي ،
زه وړانګې ته مخکې شوم وړانګې ته مې وويل راځه ، راځه دا داسې دی لکه زما خپل کور هغوي ماته ورور ويلي کله چي انګړ ته ورسيدو پلوشې غږ کړ ادې وا ادې هغوی راغلل پلوشه مخې ته راغله لومړی ماته ستړې مشې راکړه وروسته له وړانګې سره غاړه غاړې شوه وړانګې پلوشې ته غاړه ورکړه، دلته به ما ويل چي اخ بختورې په لومړي ځل يې تا ته غاړه درکړه دا څومره بختوره يې چي وړانګه په غيږ ستړې مشې درسره کوي،
پلوشې او وړانګې په ولاړې خبرې کولې چي امنه ادې هم راغله او غږ کړ حميده زويه ! زما خو دې زړه پښنو ته او غورځاوه ما ورته ويل څه درباندې شوي نه وي عبدالله ځوی مې او بل انډيوال دې راغلل ته ورسره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې د عبدالله زوي نه مې پوښتنه وکړه چې حميد دې څه کړ هغه راته وويل دوی لږ وروسته راځي خو زما زړه نه منله خو ښه شوه چې راغلې ،

امنې ادې وړانګې ته سترې مشې وکړه په انګړ کې تيار ځايونه اچول شوي وو هلته کښېناستو ، زاهد او وړانګې ډوډۍ نه وه خوړلې دوي ته يې د ډوډۍ بندوبست نيولی وو ښه ډوډۍ يې ورته تياره کړې وه د يو شي کمی هم نه وو پکې زاهد او عبدالله د باندې په حجره کې ناست وو زما د وړانګې نه زړه نه کيده ، وړانګه ډېره خوشاله معلوميده موږ لا په خبرو بوخت وو چې عبدالله پيغام راوليږه سلام وروره د وړانګې په ليدو دې موږ هير کړو .

د باندې حجرې ته راشه زاهد درباندې پوهه نشي ربښتيا چې دوه مينان سره يو ځای شي په نورو خلکو د ړندو ګمان کوي زر حجرې ته راشه ستا ورور عبدالله زه هم زر زر پاڅيدم غوښتل مې چې حجرې ته لاړ شم د امنې ادې او پلوشې نه مخکې را باندې وړانګې غږ کړ په خوله کې يې د جان نوم راخيستی وو خو زر يې خوله بنده کړه بيا يې وويل حميده چيرې ځې؟ ما ورته وويل چې ځم حجرې ته تاسو په خپلو کې خبرې او خولکت کوئ.

کله چې حجرې ته راغلم عبدالله به پټ پټ له ځان سره موسکی شو غلي غلي به يې ماته راکتل موږ په خپلو کې په خبرو بوخت وو چې پلوشې راغږ کړ عبدالله وا عبدالله ډوډۍ تياره ده عبدالله وويل سمه ده دادی . درغلم پلوشې خورې

ډوډۍ راوړل شوه ډېره خوندوره ډوډۍ وه دومره خونده وره ډوډۍ ما هيڅکله نه وه خوړلې د ډوډۍ خوړلو وروسته زاهد وويل چې عبدالله جانه کوم ډاکټر به روغ وي چې خور مې ورولم؟ عبدالله لږ شانتې غلی وو بيا يې وويل چې رضوان الله خټک ته بې يې ورولو ډېر پوه او هوښيار ډاکټر دی رضوان الله خټک ته د ورتګ پرېکړه وشوه په هماغه ورځ خو نه ورغلو سبا سهار څلور واړه د رضوان الله خټک د شخصي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلینیک په لوري وخوځیدو . موږ چې هلته ورسېدو ډېر بې روبار او رش وو تر سبا ورځې پورې به هم موږ . ته نوبت نه وای رسېدلی
زه زیات خوشاله وم ماویل چې شکر دی چې رش (ګڼه ګونه)زیاته ده وړانګه به د یوې شپې نه زیاته راسره پاتې شي خو عبدالله وویل خفه کیږئ مه نوبت اسانه دی زه ورسره پیژنم له ټولو نه به موږ مخکې کې کړي عبدالله چې روانېدو غلی مې پسې غږ کړ ورته ومې ویل دا ته څه کوې پرېږده چې وځنډیږي یوه شپه چې اضافه ورباندې وشي هم ښه ده عبدالله وخندل او ویې ویل ما ددې لپاره فکر کړی ما وویل څه ډول فکر عبدالله وویل چې هغه به وروسته درته ووایم او روان شو زه هم غلی شوم نور څه مې ونه ویل عبدالله زر بیرته راغی یو څو دقیقې لا نه وو ولاړ په دروازه کې غږ وشو چې د عبدالله په نوم څوک شته عبدالله غږ وکړ بلی شته کله چې کلینیک ته داخل شو له معاینې څخه وروسته ډاکټر صاحب وویل چې کومه ناروغي نه لري خو یوه ناروغي چې زه یې له نورو ناروغیو سخته بولم هغه تشویش او فکر کول دي ستاسو ناروغ تشویش او فکر ته مه پرېږدئ.
تاسو باید د هغې پام ډېر غلط کړئ ستا سو ناروغ تشویش او فکر تر دې ځایه رسولی او بل کمزورې شوې زیاته ده زه بۀ درته دوا ولیکم ډاکټر دوا راته ولیکله زه او عبدالله په دوا پسې لاړو وړانګه او زاهد د باندې د ناروغانو په تم ځای کې کښېناستل مونږه چې کله دوا راواخیسته د کور په لور روان شو کله چې کورته ورسېدو زاهد وویل که خوښه مووي راځئ چې د پوهنتون په لورې لاړ شو عبدالله خو ورسره وومنله چې څنګه چې ستا خوښۀ وي همغسې زما خوښۀ خو زه ترې انکاري شوم ورته مې وویل زه به دفتر ته لاړ شم د انجینر صاحب کمپیوټر مې راوړی هغه بۀ هم راسره یو سم څو ځله مې له ځانه سره یووړ ،
خو انجینر صاحب به نه وو راغلی زاهد هم نوره راسره ټینګ نه شو زاهد او عبدالله دواړه د پوهنتون په لورې لاړل زه یواځې د خپلې مینې په خاطر ترې پاتې شوم ما ویل راځه چې یو ملټ یې خوا کې وې هم بس ده خدای خبر بیا بۀ کله سره وینو ریښتیا چې د مینې نه خوږ سپیڅلی او په زړه پورې بل شی نشته ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریښتیا چې مینه د هغه ریښتینو رڼاوو څخه دی چې د روحونو پیوستون یې په رڼا کې وجود مومي ریښتیا
چې مینه هغه نه اټکل کیدونکی احساس دی چې تر نن ورځې پورې نه چا ښکاره کړه او نه یې څوک ښکاره
کولو لپاره الفاظ لري ،زه ډیر په ماتو ګوډو پښتو کورته د ننه شوم وړانګې چې زه یوا ځې ولیدم زیاته
خوشاله شوه د غرمې د ډوډۍ وخت وو ، د عبدالله مور امنې وویل چې د ډوډۍ وخت دی عبدالله او
دوړانګې لورکۍ ورور په کومه لاړل ؟تاسو ته ډوډۍ راوا خلم که هغوی ته انتظار کوی؟ ما سمدستي
عبدالله ته فون وکړ ورته مې وویل چې تاسو دډوډۍ لپاره راځی که مونږه ډوډۍ وخورو ؟ عبدالله دیوې
شیبې لپاره غلی وو ،د زاهد سره یې څه وویل بیا یې وویل نه تاسو ډوډۍ وخورئ مونږ ډوډۍ همدلته خورو
ما, وړانګې,پلوشې او امنې ادې یو ځای ډوډۍ وخوړه، له ډوډۍ خوړلو څخه وروسته مې وړانګه په اشاره
کې پوهه کړه چې زه حجرې ته ځم ته راپسې راشه،
امنې ادې ته مې وویل چې زه به حجرې ته لاړ شم هلته به لږ ارام وکړم، زه چې پا څیدم وړانګې هم وار خطا
نکړ هغې سم دستي وویل زه هم درسره ځم حجره به هم ووینم لږ به مې پام هم غلط شي او د خوست خبرې به
هم درته وکړم، ما هم ددې لپاره چې امنه ادې او پلوشه رابانده پوهه نشي ما وویل وړانګې ته ناروغه یې
لږ ارام به وکړې، وړانګې وویل نه اوس روغه یم زه او وړانګه د حجرې په لورې راغلو کله چې د حجرې په
دروازه باندې داخل شوو وړانګه رانه مخکې شوه ماته یې مخ راواړوه زه مخ پر قبله روان وم وړانګه په شا
روانه وه ماسره یې خبرې کولې غلی غلی قدم یې پورته کاوه ماورته وویل هسې نه چې پښه د زمکې سره
ولږیږې ونه غورځې ،
وړانګه همغسې په شا روانه وه او سترګې یې په ما کې ګنډلې وې خبرې یې کولې زما خبره ریښتیا شوه یو
څو قدمه چې نوره هم لاړه د چپلکې پونده یې ورغبرګه شوه ،کله چې غورځیده لاسونه یې زما له غاړې تاؤ
کړل غورځیدلو ته خو ما هم نه پریښودله، خو ما چې ځان د هغې نیولو ته برابراوو نو هغې مې وړاندې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه په غاړه کې واچول تا به ویل که وړانګې په رضا پونده په ځمکه ووهله وړانګې تر ډېره سر زما په ټټر پورې جوخت نیولی وو ،
وړانګې زما په ټټر پورې سر داسې ټینګ نیولی وو لکه یو ماشوم چې په ژاړه دمور غیږې ته په ارمان ورولوېږي تر ډېره زما او وړانګې ترمنځ چپه چوپتیا وه ما نور هیڅ شي اوازنه اوریده بغیر زما له ساه ځخه پرته چې په شور کې دی ټوپونه وهي نور ټول ځایونه چوپتیا نیولي وو تا به ویل که دوی ټول زمونږ ننداره کوي ،نه پوهیدم چې ولی نه شم کولی چې زړه قرار ونیسم ،نه پوهیږم چې ولی مې زړه هر درب لړزوي، نه پوهیږم چې ولی سرتر پښو لړزې اخیستي یم ،نه پوهیږم چې ولې مې شیبه په شیبه د زړه ناقراري زیاتیږي، د روح په ژورو کې مې یو مرموز غږ پرله پسې غږیږي،
او وایي چې ځوانه نن خو د خپل محبوب سر په ټټر پورې جوخت نیولی که سبا درنه جدا شي بیا به څه کوې ما ټکان وخوړو دوړانګې سرمې په دواړو لاسونو له ټټر ځخه راپورته کړ، وړانګې سترګې تکې سرې اچولې وې اوښکې یې د ملغرو په خیر په مخ رواني وې ،ما وړانګې ته د تسلې په دود وویل وړانګې هیله کوم ژاړه مه، سترګې دې پاکې کړه په ژړا هیڅ نه کیږي، وړانګې په ژړا کې وویل جانه که په ژړا څه نه کیږي،ته ماته وایې چې سترګې پاکې کړه خیر زه ، زه خو به–زه خو به سترګې پاکې کړم خو تا –تا بیاولې سترګې سرې اچولې ته–ته–اخیر ته ولې ژاړې چې ماته وایې ،
وړانګې ژاړه مه په ژړا څه نه کیږي زه غلی وم وړانګې بیا وویل جانه !–ای جانه ! زما–زما د زړه ځخه د غمونو د کمیدلو یو ته یې چې که–که هر څومره غم مې په زړه وي جانه چې تاووینم هرڅه مې هېر شي او بله جانه همدا ژړا ده چې د غمونو په کمیدو کې راسره مرسته کوي زه او وړانګه تر ډېره همغلته ولاړوو وروسته وړانګې د حجرې ځخه دوې چوکۍ راوخیستې په یوه باندې زه او په بله بلاندې خپله وړانګه مخامخ راته کښېناسته ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې .

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه به په خبرو خبرو کې په ژړا شوه کله چې پاڅیده کورته تله نو مخ یې راواړوو راته یې وویل جانه هغه زما تصویر درسره شته که غورځولی دې دی ته یې په جیب کې ګرځوې که سوزولی دې دی، ما وویل ګرانې ته وو ایه چې مابه غورځولی سوځولی وي که راسره به وي وړانګه موسکې شوه څه یې و نه ویل ما له جیبه تصویر راویست وړانګې ته مې ورښکاره کړ، وړانګې چې تصویر پرهمغه شان تروتازه ولید چې څومره ښه یې ساتلی زیاته خوشاله شوه او غلي، غلي قدمونه یې پورته کړل ما بیا ورباندې غږ کړ وړانګې ! ای وړانګې ! وړانګې چې مخ راواړاوه ما د وړانګې تصویر شونډو ته نیږدې کړ او ښکل مې کړ وړانګه غلې شان موسکې شوه او کور ته دننه شوه.

وړانګه چې کورته دننه شوه زړه مې ډیر تنګ شو یوه شیبه مې زړه د وړانګې څخه جدا یې نه غوښتله وړانګه اوس له مانه ډیره لرې نه ده یوائې د کور په دیوالو رانه پناه ده دهغې هره خبره مې په زړه د سپوږمې د وړانګو په څیر د خنجر په څیر لړیږي د وړانګې هغه خبره خو مې بیخي زیات زړه تخنوي چې جانه ای جانه زه له تاسره مینه لرم یوه شیبه خو مې له ځانه سره غلي غلي وژړل ما ویل وړانګه خو دا دوه شپې دلته ده سبا یا بل سبا به ځي بیا به څه کوم.

د وړانګې بیلتون اوس راته ډیر سخت وو له ما یې هرڅه اوس هیر کړي وو کله به مې سر په زنګون کیښود کله به پورته شوم په حجره کې به مې قدم واهه زړه مې هیڅ قرار نه کاوه یو ځل بیا په دواړو پښو کښېناستم سر مې د زنګنو په منځ کې کیښود بې اختیاره مې د خولې دا لنډۍ را بهر شوې.

زړه مې نري درزونه وکړل	لکه دیوال چې زلزلې وهـــــــلی وینه

زړه مې دوراني کلا برج دی

دغم چنچنې په کې ځـــالې جوړوینه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنور چې تود شي اخر سوړ شي   زړه چې مین شي همیشه لمبې وهینه
مینې دې داسې لیونی کړم   لکه سوالګر دیوال ته شپې سبا کومه
.

ماته به د وړانګې سپوږمۍ ته ورته ښیره، لمر ته ورته تندی ،له نشې ډکې سترګې ،پسرلي ته ورته موسکا ، تکې تورې شپې ته ورته زلفې ،له خماره ډک باڼوګان سترګو سترګو ته کیدل یوه شیبه مې هم له زړه او ذهنه ایخوا دیخوا نه کیده وړانګې زه د ژوند په معنی پوه کړم وړانګې ماته مینه اوښوده وړانګې زه د ژوند په خوږو ترخو پوه کړم زه لا په همدې سوچونو کې وم چې عبدالله او زاهد دواړه حجرې ته را دننه شول ما جیب ته لاس کړ دسمال مې راویست سترګې مې پاکې کړې خو بیا هم زما سرې سترګې دوي ولیدې که له اوښکو مې پاکې کړې هم له زاهد نه عبدالله پوښتنه کې مخکې شو او ویې ویل حمیده بیا دې سترګې ولې سرې دي خیر خو دی؟ ما یواځې وویل خیر او خیریت دی عبدالله وویل چې خیر او خیریت وي زه ستا سرې سترګې نه شم لیدی ولې ژاړې ما دا ځل ورته سرخوږي پلمه کړ چې سر مې هم خوږیږي او بیګاه شپه مې خوب هم نه دی کړی عبدالله غوښتل چې نور څه هم ووایي خو ما سترګې ورته ټینګې کړې چې ګني زاهد دی پوه بۀ شي عبدالله سمدستي د خپلو ټولو پوښتنو ځواب پیدا کړ غلی شو نور یې هیڅ ونه ویل.

لسم څپرکی

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورانګي سره مې دا څو شپې ډېرې ښې تېرې شوې هيڅ په ځان نه يم پوهيدلی چې دا درې څلور ورځې څنګه تېرې شوې لکه يو ساعت داسې ، شپې وې چې د ژوند ټولو خوږو اوترخو نه ماته زياتې بختورې وې، نن هغه سهار راغی چې ورانګه به بيا رانه دخوست د ښکلې سيمې په لور يوسي خو مګر افسوس چې دا ښکلی سلوک ،او د زړه رپيدل پای ته ورسيدل ، د سترګو جنګ خلاص شو ، دورانګې په هره خبره کې هرڅه وو اررزو وه ، مستي وه ، ځواني وه، هيله وه ، جذبه وه ، فکر او خيال وو ، مينه وه او بيا هم مينه ، خدايه تا په دنيا کې هر څه پيدا کړي تاسره ديو شي کمی هم نشته ،خو يو شی کم دی، خدايه چې مينه د راليږله خدايه چې عاشقي د راليږله خدايه نو بيلتون د بيا ولې راليږه بيلتون د زړه سمسور باغ په خزان وهلي باغ بدلوي ،بيلتون د زړه په سمسوره دښته په شنه اسمان ګلۍ اوراوي ،

بيلتونه کور دې نغری شه
چې پښتانه درباندې باندې کړي ديګونه

د سهار ۷:۳۰ اوو نيمې بجې وې چې زاهد وويل حميده که خوښۀ مو وي نوره بۀ مونږ لاړ شو مااوويل چې زما په خوښې پورې به اړه ونه لري خوښۀ ورانګې ته ورکړه ، که ورانګه روغه وي لاړ بۀ شئ که روغه نه وي يو څو ورځې ايسار شئ، ما دا خبره ددې لپاره وکړه چې ورانګه ګوندې ووايي چې يو څو ورځې د نور هم دلته پاتې شو خو له ورانګې نه زاهد په ځواب کې مخکې شو او وويل ورانګه چې ګورم اوس روغه ده ، ماله ځانه سره ووې ظالمه څه خبر يې اوس خو خود هم روغه ده خو چې کله يې خوست ته ورسوې کورته له خيره ورسېدې بيا بۀ درته معلومه شي چې ورانګه روغه ده که ناروغه ،څوک چې کوم طبيب ته ناروغ ورولي طبيب ورته درمل ليکلي نو ناروغ درمل له ځانه سره وړي، خو ته ناروغ بيايې او درمل همدلته پريږدې ،زه په سوچونو کې وم چې زاهد راباندې غږ وکړ چې حميده ! بيا کومې خوا تللی يې په مونږ ناوخته کيږي ما هيڅ ځواب ورنه کړ زما ورخطايي ته دعبدالله او ورانګې دواړو فکر وو زما پرځای

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله ځواب ورکړ ورته يې وويل چې سمه ده بسم الله کړئ، چې پاتې کيږی نه بيا در باندې ناوخته کيږي
دوي پاڅيدل د دروازې په لورې روان شول زه لا همغسې ولاړ وم لکه په ځای پورې چې ميخ شوی وم
. عبدالله د څنګل په سر وخوځولم

دفکرونو او خيالونو له دنيا څخه يې رابهر کړم زه هم په بيړه د دروازې په لورې روان شوم زه عبدالله او
زاهد له دروازې څخه د باندې راوتو دروازه خلاصه وه امنې ادې چې وړانګې ته رخصت ورکوو دوه ځلې
يې په تندې ښکل کړه د امنې ادې سترګې له اوښکو ډکې وې کله چې پلوشې رخصت ورکوو دواړه په ژړاه
شوې تر ډېره يې ديوبل په اوږو سرونه ايښې وو کله يې چې رخصت سره واخيست يوې او بلې ته يې ډېر څه
په سترګو کې وويل زه ,عبدالله او زاهد يو ځای روان وو وړانګه

په موږ پسې شاته روانه وه ما به چې کله شاته مخ واړوو پلوشه لا همغسې په دروازه کې ولاړه وه زمونږ په
لور يې راکتل وړانګې په هم زر زر مخ وراړوو او لاس بۀ يې ورته پورته کړ کله چې د سړک غاړې ته
ورسېدو يو تکسي موټر يې ودراوو
.ورته يې وويل چې د ټل اډې په لورې ځو

موټروان هم موټر راتاؤ کړ زاهد دموټر په وړاندې سيټ کښېناستو وړانګه چې کله موټر ته ختله پښې يې
سستې سستې کيدې غلی يې راته وويل جانه د خدای په امان کله چې موټر حرکت وکړ ماته سمدستې هغه
سندره ياده شوه چې وړانګې په ليک کې راته ليکلې وه بې اختياره مې له خولې ووتل

هی هی يار مانه وړې زما دلدار مـــــانه وړې
زړګی مې چوې زما د خوږ زړګې قرار مـانه وړې هی ، هی يارمانه وړې زما دلدار مـــــــــانه
. وړې

نور نو زه په ځان نه يم پوهيدلی چې څه وشول خو چې کله مې سترګې پرانيستې ګورم چې سرته مې امنه
ادې او پښو ته مې پلوشه او مخامخ راته عبدالله په چوکۍ کې ناست دې ماغوښتل چې پورته شم خو چې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ته مې پام شو د سروم ستن چې په لاس کې وه د امنې ادې او پلوشې دواړو په سترګو کې اوښکې وې
عبدالله چې زما سترګې خلاصې وليدې غلى موسکى شو په ماباندې دوهم ځل بيا بې هوشې يا خوب غلبهٔ
کړې وه خو چې په دوهم ځل مې سترګې پرانيستې نه عبدالله وو نه د عبدالله مور يوازې مې خوا کې د
عبدالله خور پلوشه ناسته وه غلې يې راته وويل :
حميده وروره ! اوس څنګه يې زه له ځان سره غلى موسکى شوم لږ وشرميدم ورته مې وويل چې اوس شکر
دى روغ او جوړ يم پلوشې وويل حميده وروره خفه کيږمه ستا ټوله کيسه ماته وړانګې وکړه وړانګې راته
ستا په نوم يو ليک هم راکړى ما وويل نو بياخه ته ګوري ليک راکړه پلوشه پاڅيده الماری نه يې ليک
راوا خيست او ماته يې راکړ کله چې پلوشې ماته ليک راکوو راته يې وويل ليک بهٔ درکړم خو په يو شرط
ما وويل يو نه دوه شرطونه خو او وايه پلوشې وويل وړانګې که په ليک کې زما په باره کې څه ليکلي وي
هيله کوم چې نه يې وو منې ما وويل په دواړو سترګو پلوشې زما چې له وسه کيږي انشاءاله ته بې غمه
اوسه مونږ لا خبرې کولې چې عبدالله او د عبدالله مور امنه ادې هم راغله عبدالله چې روغ وليدم زيات
خوشاله شو د ليک لوستلو موقع مې د لاسه ورکړه ليک مې په جيب کې کېښود دا ورځ ټوله په ما په
بې هوشې کې تيره شوې وه د ماخوستن د ډوډۍ وخت وو عبدالله راته وويل چې راځه عاشقه اوس خو بهٔ
. روغ يې ډوډۍ وخوره د سهار راهيسې دې څه نه دي خوړلي
ما وويل سمه ده د باندې په انګړکې تيار دسترخوان اوار وو ماته پلوشې لاسوته او بهراوا چولې کله چې
په ډوډۍ کښېناستو امنې ادې وويل چې زويه نن درباندې څه شوې وو مور او پلار درياد شول؟ د زاهد
او وړانګې په تګ که کومه بله خبره وه ؟ما وويل نه ماته همدلته خداى مور هم راکړې او ورور يې هم
راکړى ،
چې عبدالله دى او خورکى يې هم راکړې چې پلوشه جانه ده امنې ادې وويل چې مور پلا رورونه خوندې هم
د راته نه وې يا دى شوې نو بيا ولى يو ناڅاپه په تا داسې وشول ما ورته وويل چې امنې ادې انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړی دی انسان په یو حال نه دی کله مو چې ډوډۍ وخوړه نو د لمونځ او استراحت لپاره حجرې ته لاړو لمنځونه مو وکړل او ځملاستو ماته خوب چیرې راتلو خوب چیرې وو توره تیاره شوه خلک ټول دخوب درنې فریښتې د وزرونو لاندې ویده شول په خوب کې د هر چا برخه وه ما هم په تلورار سره ددې درنې سپیڅلې او مهربانه فریښتې په لورمنډه واخیسته خو مګر هلته زما برخه نه وه هلته زما لپاره ځای نه وو ټوله شپه خیالونه او سوچونه وو ،
وړانګه کومه کوډګره او که جادوګره وه نه پوهیږم چې وړانګه به مور دې دنیا زما لپاره راوړې وې که د کوم بل چا لپاره کدای شي وړانګۀ خدای زما لپاره پیدا کړې وې بیابه مې وویل نه نه هغه وړانګه نه شي کیدای زه دومره بختور نه یم زه ، زه ډیر بدمرغه یم زه لا په همدې سوچونو او خیالونو کې وم چې د سیمې ملا آذان . وکړ ډیر مینان بۀ یې دخپل محبوب له غیږې بیل کړې وې د ملا آذان سره ماته هغه لنډۍ ذهن ته راغله آذان په ځنډ کوه طالبه
. زه د جنان غیږې له اوس رغلی یمه
ټوله شپه مې سترګه پټه نه کړه د سهار لمانځه او چای څښلو نه وروسته د پوهنتون په لور روان شوم پوهنتون ته په لاره وم چې د وړانګې لیک مې ذهن ته راغلو لیک مې له جیب څخه راویست د لیک په سر لیکل شوي وو

جانه غواړې څه درته ولیکم ،
جانه څه غواړې څه درته ووایم ،
جانه نه پوهیږم چې له کومه یې راپیل کړم
جانه تامې روح ته خوشالي راکړې،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې روح یې، ته مې ساه یې، ته مې ژوند. ته مې مینه ،او ته مې په وجود کې خوره وینه. په تامې ټول
رګونه شریانونه او وریدونه چلیږي، جانه زه پنځه وخته لمانځه څخه وروسته لاسونه خدای تعالی ته پورته
کوم،
خدایه ما او جان دواړه یو ځای کړه، دا سوال کوم د خدای نه چې موږ هیڅکله له یو او بل څخه مه جدا کوه،
نه په ژوندانه او نه پس له مرګه، کاش کې جانه چې ته پوه شې چې زه څومره مینه درسره لرم، ته څه پوهیږې
جانه که دا زړونه د سینې څخه بهر وای، تا ته به هر څه معلوم وای جانه ته زما د وجود په رګ رګ او د روح
پرخپه ،خپه او د زړګي په اړخ، اړخ انځور شوی یې، پرته له تا څخه زه په هیڅ نه پوهیږم ،له خدایه هیله لرم
چې ما او تاسره یو ځای کړي، تا زما د غاړې هار کړي چې همیشه مې په غاړه کې وي، له خدایه هیله لرم
چې ستا ژوند زما ژوند ، ستا مرګ زما مرګ، او ستا ابدیت زما ابدیت کړي،
. ستا وړانګه
دوړانګې نوم لاندې لیکل شوي وو ، دویمه برخه جانه ستا او د عبدالله د پام وړ، هیله کوم چې پام ورته
وکړی،
جانه په لنډو الفاظو کې وایم ډېر یې نه اوږدوم ،
جانه د عبدالله خور پلوشه چې تا همدا شان ما هم خپله خور او بلله پلوشه د ترور په زوی باندې مینه ده او له
هغې سره مینه کوي پلوشه غواړي چې خپل ژوند یو ځای له هغه سره تېر کړي، عبدالله او مور یې
غواړي چې پلوشه کوم بل چاته ورکړي پلوشه نه شي کوي چې مور او ورور ته دا خبره وکړي شرمیږي هیله
کوم چې د پلوشې سره په دې کار کې مرسته وکړی په ورستیو کې د پلوشې د مین نوم درته لیکم چې
پلوشې مینه ورسره لری او ورسره واده کوي د پلوشې محبوب ایوب
پای ستا وړانګه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله مې چې لیک پای ته ورساوه ما غوښتل چې له همدې ځایه ستون شم او له عبدالله سره دا خبره شریکه کړم، پوهنتون له دروازې نه څو قدمه لرې زړه نه زړه ولاړ وم چې پوهنتو ته داخل شم او که بیرته ستون شم ما لا فیصله نه وه کړې چې د لیک پوهې استاذ راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه په دې درسي وخت کې د باندې ولاړه یې ټولګي ته ولی نه ځې ما چې ساعت ته وکتل ریښتیا رسمي وخت وو ما ډېر وخت په لار کې د لیک په لوستلو تېر کړی وو.

اخیر مې دا فیصله وکړه چې پوهتون ته داخل شوم اول ساعت نه تر اخیر ساعت پورې په دې نه یم پوه شوی چې استاذ څه راته وښودل او څه یې وویل کله چې له پوهنتون نه رخصت شوم بهر لاړم د خپل دفتر په لورې کله چې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم انجینر صاحب ډېر وختي راغلی وو کله یې چې زه ولیدم راغږ یې کړ حمیده زما کمپیوټر د جوړ کړی کنه؟ ما ورته وویل چې په همغه ورځ مې جوړ کړی هره ورځ یې له ځان سره راوړم او بیرته یې وړم ځکه چې کمپیوټر به مې راوړ ته به نه وې او بیا به مې له ځانه سره یوووړو ،

کمپیوټر مې انجینر ته ورکړ او ورته مې وویل چې انجینر صاحب زه که یو څو ورځې رانه غلم هیله ده چې بې پروا مې وه نه بولې لږ مصروفیت لرم ،انجینر صاحب وویل ولی خیر خو دی؟ رنګ د هم داسې بدلون کړی ما وویل خیر او خیریت دی، انجینر صاحب وویل تر هغې چې د کار خلاص نه وي هیڅ کله هم مه راځه ،کله چې کار خلاص کړې بیا راشه زه زیات خوشاله شوم

او بیرته له خپل دفتر څخه کور ته تګ په لاره کې مې درې څلور ځلې بیا د وړانګې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند پروت وو زه چې کور ته ورسېدم پلوشه او امنه ادې هم پاڅیدې له ستړمشي وروسته یې وویل حمیده زویه نن څنګه دومره وختي راغلې خیریت خو دی ما وویل خیر و خیریت دی هیڅ نه شته نن په دفتر کې دومره زیات کار نه وو هغه مې خلاص کړ او راغلم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې عبدالله راغلو د عبدالله سره مې ټوله کیسه شریکه کړه کوم څه چې راته وړانګې په لیک کې لیکلي وو عبدالله غلی وو هیڅ یې نه ویل ما وویل عبدالله که ما په ریښتیا د ځان ورور ګڼې باید زما خبرې ځمکې ته و نه غورځوې عبدالله که نور نه پوهیږې

وړانګۀ خو دې پخپلو سترګو ولیده چې د هغې څه حال دی عبدالله وویل مور, همدا شان ما خو ورته کوم بل انتخاب کړی وو خو چې ته وایې زه بۀ یې خبره له مور سره شریکه کړم چې هغه څه وایي عبدالله ته مې وویل عبدالله په دې برخه کې ستا زیاته پاملرنه غواړم وروسته له خبرو نه مې د وړانګې لیک هم ورکړ ورته مې وویل دا دی لیک په خپله ولوله عبدالله چې لیک ولوسته سر یې وخوزاوه ماښآم د لمانځه نه وروسته کله . چې د ډوډۍ وخت شو پلوشې لاسو ته اوبه اچولې د پلوشې په لاس کې کوزه رپ رپې اخیستې وه د پلوشې لاسونه سرتر پښو ښوریدل د عبدالله هم ورته پام وو خو څه یې وه نه ویل د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته زه او عبدالله دواړه لاړو حجرې ته د لمانځه څخه وروسته دواړه قرار شملاستو ماته تر ډېره خوب نه راتلو د وړانګې تصویر مې راوخیست دا چې تیاره وه سم نه ښکاریده د حجرې لیټونه مو مړه کړي ول مبایل مې راوخیست د مبایل په رڼا مې د وړانګې تصویر ته تر ډېره کتل ما به د وړانګې تصویر ته ویل، وړانګې که اوس د پاکستان حکومت راشي مابندي کړي مانه په وهلو وهلو ساه واخلي، ماته کمزوري راکړي هرڅه چې دوي غواړي راباندې ویې کړي ،خو مګرګراني زما مینه چې له تا سره یې لرم ،هیڅکله نه شي راڅخه اخیستلی ماله وړانګې تصویر سره خبرې کولې، چې مبایل ته مې زنګ راغی اول خو مې فکرورته نه وو،

ځکه مبایل مې خفیه یا سایلنټ وو خو چې د مبایل سکرین(پرده) یو ځلې تور رنګه او بیا به یې رڼا وکړه نو زه متوجې شوم چې موبایل ته مې زنګ راغلی موبایل ته مې چې وکتل د وړانګې نمبر وو غلی له کټه څخه راښکته شوم چې عبدالله راپسې ویښ نه شي د باندې برنډې ته چې راووتم د مبایل اوکې تنۍ مې کېکاږله زه لومړی غلی وم خو چې د هغې خوا زړه لړزونکی اواز راغی ،سلام جانه خدای د وکړي چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه مې نه وې ایستلی ما وویل وعلیکم سلام ګرانې ته ولې دا ډول خبرې کوې ستا خبرې ما –ماته نور سکون او ارام رابښي تا به زه ولې له خوبه ایستلی وم وړانګې دا ځل خبرې په داسې انداز کولې چې په غږکې یې ژړا ملتیا کوله وړانګې وویل جانه –ای جانه د خفه کیدو زړه خو مې نه درباندې کیږي، خو څه وکړم مجبوره یم چې درته ووایم وړانګې تر ډېره سلګۍ وهلې څه یې نه ویل زما زړه هم راپړسېدلی وو وړانګې بیا د زړه په زور خبرې پیل کړې جانه پلار مې دا څو ورځې کیږئ چې مور ته مې او هـ هـ همدا شان مشر ورور ته مې وایې چې زه مې لور واده وم زه ، زه مې نوره پېغله لور په کور کې نه شم ساتلی دواده خبره نه وه سم د آسمان تندر وو چې په ما راپریوتو یوه چیغه مې د خولې ووته،

وړانګې نه دا نه شي کیدای ،

ته ، ته یو اځې زما یې پلار به دې ډېر بد وکړي چې تا بل چاته ورکړي، زمانه چیغه دومره په زوره وتلې وه چې عبد الله له خوبه راپاڅیدلی وو د حجرې په دروازه کې ناست وو په سترګو کې یې اوښکې راغلي وې ما چې عبد الله ته پام شو ځان مې لږ کنټرول کړ ما چې خوله خبرو ته جوړوله وړانګه راڅخه مخکې شوه او ویې ویل جانه زما زما سترګې یو اځې الله ته دي او بل تاته دي جانه هیله کوم چې زر راشه او ماله دې عذابۀ وژغوره جانه زه ، زه نه شم کولی چې نور صبر وکړم و جانه زر راشه عبد الله چې لا تراوسه د حجرې په دروازه کې ناست وو نو ما له شرمه غلې وویل ګرانې سبا مو وروستۍ د امتحان پرچه ده نور ټول خلاص شو یدي : سبا نه بله ورځ به زه درځم وړانګې بیا وویل

جانه ما مې په زړه مالګې دوړوه ما ، ما ، ما به ددې امتحانه څوک خلاصه کړي د تاخو د امتحان پرچه ده زر بۀ یې حل کړې ما بۀ څوک له امتحانه خلاصه کړي دا چې مو پړ په موبایل کې ډېرې خبرې وکړې ماویل چې یو نټې ختم نه شي،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل ګرانې که چیرې ته په رېښتیا له ما سره مینه لرې نو ځان د بیرته زړور کړه او له خپل ټول توان او ذهني فکر څخه کار واخله ډېر پام کوه چې د پلار درته پام نه شي ګرانې په دې ډاډه اوسه چې هیڅ ډول تکلیف به ما ستا له میني څخه وانه ړوي.
هیڅ شی به په دې قادرنه شي چې ما له تا څخه بیل کړي زمونږ مینه پاکه ده ترڅو چې ژوندی یم ادامه به لري زه حاضر یم ستا په خاطر هرڅه وکړم. تر ډېرو خبرو وروسته مې اړیکه وروسره پرې کړه پدې خبرې سره پرې شوه چې وړانګې وویل جانه ستا دلیدو په هیله ماهم وویل ګرانې زه هم ستا دلیدو په هیله ما مبایل جیب ته واچوه عبدالله راپاڅیدو سترګو کې یې اوس هم اوښکې ښکاریدې راته یې وویل ستا ټولې خبرې ماواوریدې حمیده وروره ! د بې صبرۍ څخه کار مه اخله صبر کوه دصبر میوه خوږه وي ماوویل عبدالله

صبر په هر څه کې په کار دی
په عاشقۍ کې بې صبري مزه کوینه

. عبدالله څه وکړم وڅه وکړم زړه مې خوږیږي
سر راباندې درونند شو ځمکه ټوله راباندې چورلیده عبدالله تکیه راکړه اوکټ کې یې کښېنولم عبدالله ډېرې خبرې وکړې چې داسې خوره داسې ښنبه داسې کوه داسې مه کوه ما وویل عبدالله چې یو غم خو نه دی چې په سړه سینه یې وکړم له کوره پټ راغلی یم درسونوته مې بیل زړه خورم مور پلار وروڼو ته بیل د وړانګې غم مې بیل ځوروي
څه وکړم؟ وا عبدالله ته ووایه څه وکړم؟ عبدالله هیڅ وه نه ویل ما وویل عبدالله ولې نه دې دي اوربدلي چې وایي،

یارې د شنې لښتې ګوزار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا چې خوړلی رنګ یې ځای ته نه راځینه
یو زخم نه دی چې بهٔ جوړ شي
هزار زخمونه مې په زړه دي مړ به شمه
یو د غریب پیدا کړم خدایه
بل د مین په زوراورو خلکو کړ غم
که له غمه شرمیدلی
په ما بهٔ نه راتلی جوړه جوړه غمونه

عبدالله وویل هیله کوم چې نور غلی شه ولی په خبره نه پوهیږې؟ له ځانه لیونی مه جوړه هوښیاران وایي که غر لوړ دی په سر لاره لري هرڅومره سخت کار چې وي د حل لار ورته پیدا کیږي ولی دومره ورخطا یې؟
ټوله شپه عبدالله په نصیحتونو راته تیره کړه موږ لا په خبرو وو چې د سهار ملا د لمانځه لپاره آذان وکړو عبدالله وویل حمیده بسم الله وایه راپاڅه اودس وکړه هر څه بهٔ خدای اسانه کړي ما او عبدالله چې کله مونځونه وکړل د سهار چای ښځلو لپاره کورته لاړو کله موچې چای وڅښه د باندې راووتو عبدالله ته مې وویل :
راځه چې په بیړه لاړ شو پوهنتون ته ګوندې څه چاره راته جوړه شي عبدالله وویل لونی کیږه مه امتحان ورکړه په قراره به لاړ شو ورځې هسې هم لویې دي ما چې هر څومره نا او نو وکړل عبدالله ونه منل اخر مجبور شوم چې پاتې شو عبدالله ته مې وویل که زاهد اوس دلته وای په کور کې نه وای پاتې شوی له ما سره چې په ټولګي کې وای بیا زما لپاره دومره نه وه مشکله عبدالله وویل ولې؟
ما وویل ځکه هغه د ژبپوهنې بنسټونو استاذ سره پیژني کیدای شي همداسې یې نمرې راکړي وای د زاهد سره یې ډېره راشه درشه وه له هغه سره یې له نږدې نه پیژندل عبدالله وویل او زاهد ماهد پریږده د سهار اته بجې وې چې د پوهنتون په لورې لاړو اته نیمې بجې امتحان اخیستل کیده کله چې پرچې ته

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستم په هيڅ نه پوهيدم، ناست د امتحان پرچې ته خو د خيال مرغه مې په خوست کې د وړانګې په
کور کې پروازونه کول په هيڅ نه پوهيدم کله چې استاد د امتحان په صحنه کې ګرځيده زما خوا ته
. راورسېده زما پرچې ته يې وکتل غلی شو څه يې ونه ويل
ما نه هم نوره لاره ورکه وه ټول فکر مې د وړانګې سره يو ځای وو يوائې دومره مې وکړل چې د پرچې په شا
باندې مې وليکل استاذه ښېنه غواړم د ځينې ستونزو له امله چې زه يې لرم د هغې له امله نشم کولی چې
ستا پوښتنو ته په سمه توګه ځواب ووايم ، که د زړه سوي وړ دې او بللم کامياب مې کړه کني ناکاميږم
خو هسې هم استاذ ته زما د زده کړې معلومات هسې هم وو چې حميد تمبل دی او که تکړه   د ټولو
مخکې ما پرچه ورکړه استاذ هک حيران شو زه چې دوه قدمه ترې لرې شوم استاذ راغږ کړ حميده ای
. حميده ! ته او دريږه
استاذ چې تر ما راورسېدو راته يې وويل چې څه خبره ده لومړی خو غلی شوم وروسته مې په لنډو لنډو
خبره ورته تيره کړه استاد يوائې سر و خوځاوه راته يې وويل ورځه ،
عبدالله د باندې د موټرو په تم ځای کې ناست وو زه يې چې وليدم راته يې وويل څنګه د اسې زر راووتې
ورته مې وويل د پرچې د حل کيدو سره يې کار وو پرچه مې حل کړه نور څه کوم استاذ نور څه رانه غواړي
عبدالله نور څه ونه ويل دواړه د کور په لورې روان شو کور ته چې ورسېدو دواړه غبرګ کور ته دې ننه شوو
پلو شې او امنې ادې چې وليدو دواړه حيرانې شوې دوې هيڅکله دواړه يو ځای دومره وختې نه وو سره
ليدلې عبدالله به چې سهار لاړو ماښام به راتلو او هم دا شان زه هم د عبدالله مور امنې ادې وويل زويه له
خيره څنګه دومره وختې راغلې اغه هم دواړه خيريت خو دی
عبدالله وويل خيرا و خيريت دی خو ، د خو په ويلو سره يې خوله بند شوه مور يې نوره هم انديښمنه شوه
.زويه ولی غلی شوې څه خبره ده عبدالله وويل مورې نور هيڅ نشته خو حميد روان دی ځې کور ته

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عبدالله مور چې دا خبره واوریده خوله یې وازه پاتې شوه هیڅ یې نشو ویلی عبدالله وویل مورې ولې ولاړه یې د حمیده سامان برابر کړه چې ناوخته کیږي مور یو ناڅاپه ټکان اوخوړ لکه چا چې په زور سره خوځولې وي د عبدالله مور رامخکې شوه زه یې په دواړه مخه ښکل کړم راته یې وویل حمیده زویه دا هر څه ریښتیا دي ته ریښتیا له مونږه ځې ؟عبدالله ریښتیا وایي ؟ما چې د امنې ادې همداشان د پلوشې سترګو ته وکتل د دواړو په سترګو کې اوښکې راغلې وې ما زړه ښه نشو کړای چې ورته وواېم عبدالله چې څه وایي دا هر څه ریښتیا دي زه ترډېره غلی وم د امنې ادې د زړه تناکه نوره وچاودې ده زه یې له دواړو لاسونو ونیوم په ژړا کې یې وویل بیا بیا ، بیاولې راتلې چې اوس رانه روان یې ولې د زمونږ سره لیدل عبدالله به بیا بې وروره شي مونږه .... چاته پریږدې و حمیده زویه !

امنه ادې یو ځل بیا سلګو واخیسته ترډېره سلګو نه پریښوده چې خبرې وکړي ترډېرو سلګو او ژړا وروسته لکه لیونۍ بیا په خبرو پیل وکړ ته ، ته به نه ځې ، ته به نه ځې ، ته به هیڅ کله نه ځې ته ، ته ته یواځې ، ته یواځې د عبدالله ورور یې د ستا نور ورونه نشته ما عبدالله پلوشې هم زړونه ټینګ نه شوو کړای مونږ هم په ژړا پیل وکړ ترډېره چوپتیا وه یواځې به د پوزې د کش کولو اواز راغی چې پوزه به یې پورته کش کړه او خاموشي به یې ماته کړه .

پلوشې ته مې چې وکتل هغې هم په سترګو کې ډېر څه راته وویل امنه ادې او پلوشه همغسې په خپل ځای ولاړې وې هیڅ یې نه ویل زه او عبدالله پخپله لګیا شوو چې خپل سامان برابر کړو لومړی مې خپل کالي راواخیستل هغه مې په بکس کې واچول عبدالله بلې کوټې ته په څه شي پسې لاړو پلوشه راغله راته یې وویل وروره ته ځې ما چاته پریږدې ته خپلې مینې ته په درنه سترګه ګورې زمونږ مینې ته نه ماورته وویل پلوشې خورې ستا ټول کار مه خلاص کړی ټوله خبره مې عبدالله ته کړی عبدالله اوس بې خبره نه دی هغه ستاسو په مینه خبر دی اوس چې زه ځم دوه لیکونه ورکوم عبدالله ته وایم چې یو ته ولوله او بل پلوشې ته ورکړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشي وويل نه داسي ونه کړي ورور به مي مړه کړي ما ته خپل ليک پخپله راکړه ما وويل چي تاته يي ځکه نه درکوم چي ته يي بيا نه مني چي حميد زما لپاره څه نه دي کړي مونږ همدا خبري کولي چي امنه ادي راغله په لاس کي څه ورسره وو ماته يي راوړاندي کړل ما چي تري واخيستل ومي کتل پيسي وې ما چي هر څومره انکار تري وکړ ويي نه منله .

زما بکسونه او جامي چي برابري شوي له اميني ادي نه مي چي رخصت اخيسته اميني ادي کلک په زړه پوري جوخت نيولي وم دومره يي وژړل چي دومره ژړا به په ماپسي خپلي مور هم نه وي کړي د امني ادي نه مي رخصت واخيست د پلوشي په سترګو کي هم ډنډ اوښکي ولاړي وي هغې ته مي لاس وراوږد کړ ورته مي وويل پلوشي خوري خفه کيږه مه زه بيا راځم.

ستا کار مي خلاص کړی عبدالله لږ زما نه وړاندي ولاړوو ورغږ مي کړ عبدالله وه,عبدالله دا ليکونه واخله يو ستا دی او بل د پلوشي خور ته ورکړه عبدالله وويل سمه ده پلوشي ته مي مخ راواړوو دهغې په شونډو کي مي موسکا وليده چي غلي له ځانه سره موسکۍ شوه زه او عبدالله دواړه روان شو او روستي ځل لپاره مي مخ بيا ورواړه وو نه ګورم چي پلوشه او مور يي دواړه همغسي په دروازه کي ولاړي دي زه يي چي وليدم دواړه لاسونه يي پورت کړل ماهم چي زړه مي ډېر ټينګ ساتلی وو لاس ورته پورته کړ له سترګو مي اوښکي دګريوان په لوري تويي شوي.

سرک ته چي ورسېدو عبدالله ته مي وويل ته نور مه راسره ځه همدومره بس ده چي راسره راغلي خو عبدالله وه نه منله په يوټکسي موټر کي سپاره شو په پيښور کي يي د ټل اډې ته يوړو هلته له موټره ښکته شوو ټکسۍ وان ته عبدالله کرايه ورکړه هلته تيار د سرحد يابونډري موټر ولاړ وو فلائنکوچ موټر وو ځو سپرلۍ يي کمي وې سپرلۍ چي پوره شوې ما عبدالله ته وکتل دعبدالله په سترګو کي اوښکي ډنډ ولاړي وې يوه به يي ګريوانه ته نه وه رابهيدلي چي بلې اوښکې به يي د مخ په اننګو لار جوړه کړه ما او عبدالله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره يو بل ټينګ په غېږ سره نيولي وو عبدالله نه چې مې رخصت واخيست ورته مې وويل عبدالله ما چې کوم ليک د کومې خبرې لپاره درکړ او څه چې مې په کې ليکلي هيله کوم چې په هغې عمل وکړې.
عبدالله ووې ته بېغمه اوسه موټر ته چې وختم عبدالله راغږ کړ ګوره حميده چې مونږ له ياده وه نه باسې موټر روان شو عبدالله تر ډېره همغلته ولاړ وو د عبدالله امني ادې او پلوشې نه راتګ ماته دومره سخت وو لکه دخپل کورنه چې کوم د بل هېواد ته په سفر روان وم سترګو ته بۀ مې کله دعبدالله مور امنه ادې شوه چې ويل به يې رېښتيا ځې حميده زويه عبدالله رېښتيا وايي ما چې ورته وويل بلې زه په رېښتيا ځم امنې ادې په ژړا پيل وکړ راته يې وويل .
بيا ولې راتلې ولې –ولې دې له مونږ سره ليدل عبدالله زوی به بيا بې وروره پاتې شي هغې تر ډېره ژړل خبرې يې نه کولې وروسته يې بيا وويل ته –ته بۀ نه ځې ته بۀ هيڅکله نه ځې ته نور ورونه نه لرې د ستا يو اځې عبدالله ورور دی ته به نه ځې ، ته به نه ځې کله بۀ مې سترګو ته پلوشه ودرېده چې راته ويل يې حميده وروره زما د مينې کيسه چې ته په مخ بونه ځې نو څوک بۀ يې بوځي زه خو مې ورور نه شم خفه کولی ځکه چې له موره يودی مور ته مې هم نه شم ويلی که ما کوم بل چاته ورکړي زما ژوند بۀ ډېر تريخ شي ما به ډاډګيرنه ورکړه او پلوشه بۀ لږه ارامه شوه.
همدا شان عبدالله مې هم سترګو سترګو ته کيده موټر چې کله کوم جمپ ته بريک وواهه نو زما دخيال مرغه بۀ يې په لومه کې راګير کړو وزرونه بۀ يې لنډ شول خو چې کله به سمې ته شوو دخيال مرغه بۀ مې بيا وزرونه پيدا شول دلو مې نه بۀ يې ځان خلاص کړ لنډه دا چې په لاره کې کومه ستونزه نه وه اخر بونډرۍ ته راورسېدم موټروان ته دکرايې ورکولو وروسته د خوست دموټر په لور روان شوم کله چې سرحدي پوليسو ته راورسېدم تلاشي يې راڅخه واخيسته دپاکستانه به چې کوم خلک يا مسافر راتلل دهغې بۀ د پاکستان ماليشی تلاشي نه اخيسته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې نه دافغانستان سرحدي پولیسو اخیسته که دافغانستان نه بۀ کوم سورلی پاکستان ته تله دهغې نه بیا دپاکستان مالیشی تلاشي اخیسته او دخوست ښار په موټر کې کښېناستو له دعا ویلو څخه وروسته موټر حرکت پیل کړ دا چې ما داڅو ورځې خوب نه وو کړی موټر دکړاپ کړوپ او موټر د ډېرې ښوریدا له امله زه بیا هم ویده شوی وم سترګې مې پټې شوی وې په هغه وخت کې لارې نه وې جوړې کنډ کپر وې له ډیر مزل څخه وروسته چې مې سترګې پرانیستې په هواره دښته کې روان وو.
یو خواته یې غر او بل خواته هم سیمې ته چې ښه زیر شوم ومې پیژنده موټر اوس د توراوبو سمې ته رارسیدلی وو زه یو ځل بیا خیالونو او فکرونو په مخه کړم وړانګه مې سترګو ته نیغه ودریده راته ویل یې چې جانه ستا خو دامتحان پرچه ده دربه یې کړې حل به یې کړې ما به له دې امتحانه څوک خلاصوي .
زما سترګې خو اول الله ته دي او بیا تاته زړه مې راډک شو او رڼه رڼه کړم څاڅکو مې پرمخ لاره وکړه اوښکې مې دخولی ترکونجونو راوبهیدی داوښکو څاڅکی دمالګې په څیر تروه وو زما سره په څنګ کې بوډا ټوخی وکړ زما پام یې ځان ته واړوه دخیالونو دینا یې رنګه کړه اوښکې مې پاکې کړې دیو څو دقیقو مزل څخه وروسته خوست ښار ته ورسیدو دا چې دغرمې وخت وو د لمبیده او غسل څخه وورسته مې دموبایل څخه دپاکستان شبکې سیم کارت لرې کړ دافغانستان سیم کارت مې په کې واچوو یونټو ته مې چې وکتل یونټې یې تړل شوی وې دکریډټ کارت له جمله کیدو څخه وروسته یونټې خلاصې شوې ورور ته مې زنګ وکړ.
ورور مې چې مبایل پورته کړ لومړی خو یې نه پیژندم وروسته یې راته وویل خبرې خو دی حمید ته ورته دي حمید خو نه یې ما ورته وویل ولې نه حمید یم ورور مې ښننه وغوښته راته یې وویل حمیده وورره ښننه غواړم خفه نه شی په لومړي سلام باندې ماته شک پیدا شو چې حمید دی خو وروسته فکر راغی چې هغه خو په پیښناور کې دی دا خو د داخل نمبر دی ما وویل خدای د وبښه دې کې د ښښنې څه ضرورت دی ښه دا راته ووایه چې کور ته درشم که څنګه وکړم مشر ورور مې وویل اوه بابا بیغمه راځه اوس مه ویرېږه زمونږ

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميرانه ورونو سره بیلتون شوی د بیلتون کلمې مې زړه وچ وچ وخوړاوه خو وروسته مې وویل ښهٔ ده چې
سره بیل شو ترڅو به مود بل دلاسو لاندې ژوند کوو ورور ته مې وویل بس داده څو شیبې وروسته به زه در
ورسیږم اړیکه یې پرې کړه سیده لاړم دموټرو تم ځای په لور موټر کې کښېناستم څو تنه سپرلي کمې وې
کله چې سپرلي پوره شوې له دعا ویلو وروسته موټر حرکت وکړ زیات خوشاله وم چې له ډېرې مودې
وروسته به خپل کور ته داخل شم مور به مې څومره راته خوشاله شي ما چې اتم ټولګی په خوست ولایت کې
ولوست له هغې وروسته لاړم پیښاور ته دادی اوس مې یو کال د ادبیاتو پوهنځی هم لوستلئ او کورته
. روان یم
موټروان ټیپ ته کله یو کیسټ وروا چوې خوند ورنه کړې کله بله موټروان له کیسټ نه وو انتخاب کړی چې
ورور مې بیا تلیفون راته وکړ راته یې ووې که موټر ته ختلی نه وې د نوي کلي په موټرو کې راشه زمونږ
کډې اوس زاړه کلي نه نوي ته وتلې هلته یو اوس. ماورته وویل زه اوس زاړه کلي ته نیږدې یم څنګه وکړم
.ورور مې وویل خیر دی پروانه کوي زاړه کلي ته چې سرک ګرځیدلی په هغې باندې ترې کوز شه
زه به موټر سایکل باندې درشم ماویل سمه ده ورور مې اړیکه پرې کړه زه سخت خفه شوم ځکه په کوم کلي
کې چې مې مینه اوسیده دهغې کلي نه زمونږ کډه تللې وه موټروان له همغسی په کیسټو کې اخته وو
کیسټې یې خوښې نه شوې
راډیو یې چلان کړه د راډیو ځاپې یې په
ځاپو برابر کړې دراډیو نه هغه سندره راوانه وه چې87.5
په کومه ورځ چې تازمونږ دکلی کـورور دی
. په هغه ورځ رانه د مستو ټپو شور وړی دی
سندره مې خوښه هم شوه خو خفه یې هم زیات کړم خفه یې ځکه کړم چې زموږ کډه د وړانګې دکلي نه تللې
وه د وړانګې دیدن راته ګران ښکاریده په زاړه کلي کې چې وو هم زمونږ او دوړانګې کوره سره لرې وو . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې کور د کلي په یو سر کې وو زمونږ کور د کلي په بل سر کې خو بیا هم د وړانګې لیدل راته سخت نه وو ځکه چې یو کلی وو اوس ویرېدم ما ویل هسې نه چې په لیدو کې راته کومه ستونزه پیدا شي.

زه لا په همدې فکرونو کې وم چې موټروان را باندې غږ وکړ ورووره زه لا همدې ځایه پورې وم دا زمونږ وروستی سټاپ دی موټروان ته مې پیسې ورکړې زه د سرک په غاړه کښېناستم وړانګه مې ډېره سترګو سترګو ته کیده موبایل مې راواخیست او د وړانګې نمبر مې په کې ډایل کړ د لږ انتظار څخه وروسته اواز راغی کومه شمیره چې تاسو ډایله کړې داوس لپاره لاس رسی نه ورته کیږي او یا له ساحې څخه بهر ده زړه مې له دې خبرې سره نور هم بې صبره شو.

ماویل راځه لومړی به د وړانګې دیدن وکړم بیا به کورته لاړشم ما له فیصله نه وه کړې چې د موټر سایکل اواز مې تر غوږ شو چې مخ مې واړاوه په ورور مې سترګې ولږېدې د لرې نه یې راته خندل ورور مې موټر سایکل د سړک په پورې غاړه ودراوو ماته یې لاس وخوځاوه چې د سړک نه را پورې شه ما هم په سړک کې دواړو خواوو ته سترګې واړولې چې په سړک کې به موټر نه وي بیا په سړک پورې وتم ورور رانه کلکه غیږه . تاوکړه له ستړي مشي او جوړتازه څخه وروسته دواړه د کور په لور روان شو

په لاره کې ما او ورور مې ډېرې خبرې وکړې کله چې کورته ورسېدو انګړ په لویه دروازه کې چې مور کوچنی خور او د کور نور غړي ولاړ وو کله چې له موټر سایکل ښکته شوم د مور مې صبر ونه شو له دروازې نه د باندې راووته کلک یې په سینه پورې ونیوم په مخ او تندي یې ښکل کړم له دروازې دننه مې کوچنۍ خور ولاړه وه خور مې د خوشاله ورځې راباندې خوارږه پلې او داسې نور څه وشیندل د خور په سترګو کې مې د خوشالې ورځې ډنډ اوښکې ولاړې وې ما چې کوچنۍ خور او د کور نورو غړو سره ستړي مشي وکړه زه د کور په کتلو بوخت وم مور مې راباندې غږ کړ حمیده زویه راځه کور به بیا پسې ګورې ډوډۍ اوخوره وږی شوی به یې دادی ساعت1:30بجې ته نیږدې شوی ریښتیا چې زه سخت وږی شوی . وم

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خپل کور ورڼو خویندو او د مور په لیدو رانه تنده اولوېږه هیره شوه ما ووې موري دادی دراغلم خو مبارکي له همدې ځایه درکوم مور مې وویل زویه خوشاله شی خدای د عمر په کې اوږد کړه کله چې ډوډۍ تیاره شوه کوچنۍ خور مې چې چاینک چلمچي او لاس پاک یې په مټ اچولي وو راغله لاسونو ته یې اوبه راواچولې ډوډۍ ته کښېناستو لومړی زه یواځې وم خو وروسته زما په ټینګار مور کوچنۍ خور او ورور هم راسره کښېناستل ټولو یو ځای ډوډۍ وخوړه.

ماله ډېرې مودې وروسته په ارامه توګه په ارام زړه ډوډۍ وخوړه ما دخپل کور د ډوډۍ ډېر ارمان کړی وو زه په اتم ټولګي کې وم چې په پټه په ډک زړه او خفه له کوره وتلی وم

ما نن ورځ خپل ټول ورونه همدا شان

د بآندې مې میرانه ورونه هم ولیدل خو زما په خپلو ورونو کې یو وروړکی وو هغه مې تر ماخوستنه پورې تر سترګو نه شو ما یې هم پوښتنه ونه کړه ما وویل یا به دې ماماګانو کره تللی وي یا به یې دکوم انډیوال کره شپه کړې وي.

یوولسم څپرکی

شپه تېره شوه سهار شو دسهار د چای څښلو څخه وروسته مې له ځانه سره کلک هوډ وکړ چې نن به خامخا وړانګه ګورم زړه مې صبر نه کاوه زړه مې ویل نن چې په هرڅومره قیمت کیږئ هم باید وړانګې دیدن رابآندې وکړې دمور ورور او همدا شان زما په زړه کې بلا خبرې وې چې په خپلو کې مو سره شریکې کړې وې په لومړی شپه خو راته ورور او مور ټولې خبرې ونه شوې کړای ځکه چې زه ډېر ستړی وم ما چې د ماخوستن ډوډۍ وخوړه لمونځ مې وکړ او څملاستم ټوله شپه په ځان نه یم پوه شوی چې شپه څنګه تېره . شوه سهار چې راباخیدم د زړه زور راباندې بر وو ویل یې چې نن باید خامخا د وړانګې دیدن وکړم سهار مو چای وڅښه اته یا اته نیمې بجې به وې چې د بآندې راووتم د وړنګې نمبر مې اوکې کړ له دریم زنګ څخه وروسته مبایل پورته شو دمبایل دپورته کیدو سره مې زړه لړزونکی غږ راغی سلام علیکم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک ما په بنده ژبه وویل و –آ– وعلیکم السلام وړانګې ګراني زه – زه یم حمید وړانګې وویل جانه نمبر خو دې داخل د افغانستان دی څنګه راغلی خو بۀ نه یې ما ورته وویل ولی نه وړانګې راغلی یم خو- خو غواړم چې نن ورځ له تاسره ووینم څنګه دخوښۀ ده وړانګې وویل جانه زه – زه دې په ددین پسې ړندېږم او ته وایې چې څنګه دخوښۀ ده.

ما بیا په بنده ژبه وویل زاهد او اغه- اغه بل ورور دې داسې ښه- ښه نوم یې دی رانه هیر شو اغه – اغه مشر ورور په کور کې بۀ نه وي وړانګې د خپل مشر ورور نوم واخیست او ویې ویل چې فلانی یادوې ما وویل هو اغه شته که نشته وړانګې کټ ، کټ وخندل او ویې ویل جانه نه شته بېغمه راځه وړانګې نور څه هم ویل خو لکه چې مور یې پرې راغله په لنډو یې وویل جانه نورې خبرې به بیا وروسته کوو مور- مور مې راغله د خدای په امان کله یې چې اړیکه پرې کړه ما وویل که له اوږو مې غر کوز کړې یوه شیبۀ له ځانه سره غلی کېښناستم ما ویل که مور یې لاړه شي ګوندې بیا تلیفون راته وکړي .

څو دقیقې وروسته ته مې مبایل ته بیا زنګ راغی چې ومې کتل د وړانګې نمبر وو زما اټکل سم وو د اوکې تنې مې کیکاړله وړانګې د سلام نه وروسته په لنډو ، لنډو ټکو کې وویل جانه مور پسې ورور راغلی خپل کور ته یې بیائې د څو شپو لپاره پلار مې دا څو ورځې کیږې چې کابل ته تللی په کورکې یواځې زاهد و مشر ورور مې پاتې دې هغوی هم چې سهار له کوره ووځې مابنام بیرته راځې زه به دې حجرې کوچنۍ دروازه درته خلاصه کړم حجرې ته راشه زه ستا انتظار کوم جانه زه مې اوس مورته جامې برابروم ستا . دلیدو په هیله د خدای په امان

وړانګې چې اړیکه پرې کړه ماویل اوس چې مې وزرونه پیدا شوي وی په هوا مې هلته ځانه رسلوی وای په دې یواځې خدای او زه پوهیږم چې زما په زړه کې څه تیریږي یو ځلې مې فکر وکړ چې له ورور نه موټر سایکل واخله په موټر سایکل به لاړ شم که بیا مې وویل که په موټر سایکل لاړ شم کیدای شي هلته راته مزاحمت وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیدای شي چې خپل موټرسایکل راته غمازګر شي دموټر سایکل نه په پښو روغ یم داړه کلي لاره مې
ونیوه پوره یو ساعت مزل بهٔ مې کړی وي چې وړانګې کلي ته ورسېدم ښائسته په زړه پوري هوا چلېده ټول
وجود مې په ترنم کې وو بندونه مې سست سست کیدل او ځان مې دجنت په هوا کې لیده دحجرې دروازې
ته چې نیږدې شوم دروازه مې غلی خلاصه کړه لکه غل په قراره مې سر حجرې ته دننه کړ لومړی مې ښې
خوا ته نظر واچوه څوک نه تر سترګو کیدل، بیا مې کیڼې خوا ته سترګې واړولې، په وړانګه مې سترګې
ولړیدې د ګلونو په منځ کې ولاړه وه ،کله یو ګل ته لاس ورتېر کړي غواړي چې له ډنډره یې راپرې کړي خو
خوند ورنه کړي بیرته لاس راټول کړي د بل ګل په لور ورشي وړانګه د ګلونو یوه ګیډۍ جوړه کړي،
د حجرې په برنډې کیني او پښې لاندې وغزوي ما نور انتظار ونه شو کړای، د پښو څخه مې چپل لرې کړل
قرار ، قرار چې د پښو اواز مې نه اوریدل کیده خوا ته ورغلم د برنډې په ستنه مې ځان پناه کړ وړانګه
راپاڅیده د دروازې په لورې لاړه سر یې له دروازې څخه بهر کړ ایخوا دیخوا یې سترګې واړولې څوک یې
ترسترګو نه شول بیرته را راوانه شوه پهٔ بیرته راتلو کې یې دا لنډۍ له ځانه سره ویلې
.
جانه د ستا خاطر لپاره
تلي مې سوزي په غرمو ولاړه یـــــــــــــمه
خدای دزما په شان مین کړه چې ناسته پاسته دې له غمه سره وینه

مبارکي راکړی علمه چې پرې مینه یم هغه کلي ته راځــــینه
وړانګه بیرته خپل ځای ته راغله کښېناسته له ځان سره یې څه ویل خوزه نه پرې پوهیدم نوره مې د صبر .
کاسه ډکه شوه د برانډې ستنې نه غلی رادېخوا شوم اوس زه د وړانګې شاته ولاړ وم وړانګې د څنګ جیب
ته لاس کړ مبایل یې راواخیست زما نمبر یې په کې ډایل کړ وړانګې چې مبایل غوږ ته ونیوه زما هم نور
وار خطا شو ما ویل اوس خپل موبایل حال درپسې وایي ماهم زړه د زمري کړ په وړانګه مې سترګې پټې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې د هغې لاس نه مبایل لاندې ځمکې ته ګوزار شو   د مبایل تخته په یوې لاړه او بیټرې یې په بله
وړانګه تر ډېره غلې وه زما نوم خوېې نه شو اخیستی ځکه ویرېده د خپلې خور سیمه نوم یې واخیست
دا سې نور څو نومونه یې واخیستل خو زه همغسې غلی وم کله مې چې سترګې ورخلاصې کړې زه یې
.ولیدم بې اختیاره یې له خولې ووتل لکه خوله چې دوړانګې په واک کې نه وي
آه – جانه ته ! له همدې ویلو سره یې ځان زما غیږې ته تسلیم کړ تر ډېره یې سر زما په مټ راینبی وو له
سترې مشي او پوښتنې څخه وروسته یې وویل چې زه خودې دومره وویرولم چې د سر وینې مې پښو ته او
د پښو وینې مې سر ته لاړې. وړانګې وویل جانه ښه شوه چې راغلې زه ویردم ما ویل هسې نه چې رانشي
ما وویل ګرانې څنګه چې ستا په زړه کې یم همداشان زما په زړه کې هم یې نو په همدې اساس یوه دقیقه هم
له ماځخه نه یې لرې شوې که څه هم په زړګي کې د بیلتون چنجې چیچلم بیا هم له خدایه راضي یم چې دا
دی بیا یې هم تاته راورسولم او ته مې مخ ته ولاړه یې وړانګې وویل جانه زړه مې ډېر خفه وو ښۀ شوه چې
راغلی جانه ستا زړه خفه کوی هم نه شم خو بیا هم که پټه یې وساتم کیدای شي چې زما او ستا لپاره تاوان
. ولري
ما وویل ولې ګرانې زما او ستا په مینځ کې خو یوه خبره هم پټه نه ده وړانګې ګرانې ته باید یوه خبره هم له
ما نه پټه نه کړې خبره څه ده وړانګې وویل جانه ته چې په پیښاور کې وې تلیفون مې درته وکړ هلته مې نه
شول درته ویلی چې پلار مې په بن ورکوي ما ویل هسې نه په تاڅه ونه شي پلار مې نیت کړی چې ما د رحیم
ګل اکا ته ورکړي د رحیم ګل د نوم په اوریدو مې زړه پښو ته وښوئیده په بنده ، بنده ژبۀ مې وویل وړانګې
ګرانې اغه - اغه دوه ودونه یې چې دي اغه رحیم ګل اکا یادوې وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلی جانه
. همغه بدبخته یادوم دوه ودونه یې کړي خو ، خو خدای پرې یو لور او ځوی هم نه دی لورولی
دا څو اونۍ کیږي چې له پلار سره مې حجرې ته راځي خدای خبر چې پلار ته به یې د څومره پیسو د ورکړې
ویلي وي پلار مې د پیسو ډېر شوقي دی هغه ته پیسې ډېرې خوند ورکوي جانه ته مې ځکه مخکې خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چې یو ځل اوبه له ورخه تېرې شي بیا بیرته نه راګرځي، جانه بیا بهٔ ته راته وایې چې زه به دې مخکې خبر کړی وای،

ما وویل وړانګې د پلار سره د مور اوورونه هم مني، وړانګې وویل جانه هغوی خو تراوسه نه ده منلې خو پلار مې چې یو ځلې کومه خبره وکړي په هغې ډېر ټینګ ولاړ وي بیا یې نه بدلوي، جانه یو ځل بیا وایم چې د دنیا په مخ ټول انسانان زما ورونه دي یو به هم زما د خاوند په نوم یاد نشي بغیر له تانه ،کله چې وړانګې خبرې پای ته ورسولې زه په خیالونو او فکرونو ډېر ژور تللی وم په هیڅ نه پوهیدم د وړانګې خبرو ډېر سربدله کړی وم د وړانګې هرې خبرې په زړه بیل بیل تاثیر کاوه،

له سترګو مې مړې اوښکې راتوی شوې وړانګې ته مې وویل چې وړانګې ګرانې ته فکر مه کوه تر هغو چې ستا پلار بیرته له کابله راځي زه به یوڅه وکړم وړانګې هم زما خبره وکړه جانه تر هغې چې مې پلار له کابله راځي ته باید ډېر څه وکړې ما او وړانګې په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې ما د راتلونکې خبرې لپاره لاړې ! تیرې کړې خو له مانه وړانګه مخکې شوه ویې ویل جانه

زه به نوره لاړه شم کورته هسې نه چې سیما یا کوم بل څوک رابادې راشي ماوویل سمه ده وړانګې ته مې رخصت ورکړ زه په ناهیلي قدمونو له حجرې راووتم دوړانګې د پلار خبرو چې وړانګې ماته وکړې بیخي .سربدله کړی وم د زاړه کلي نه ترنوي کلي پورې هیڅ په لاره نه یم پوه شوی چې ما څومره مزل وکړ

کورته چې ورسېدم مور مې راته وویل زویه رنګ دولې داسې زیړ اوښتی او دا دومره ورځ چیرته وې دا دومره ورځ دې چیرته تېره کړه؟ ما وویل مورې رنګ به مې هیسې زیړ وي ډېر وخت کیږئ چې په پښو مزل مې نه دی کړی ما دمور دیوې پوښتې ځواب پریښود ورته مې ونه ویل چې مې ورځ چیرته تېره کړه مور مې بیا وویل زویه راته ودې نه ویې چې ورځ د چیرته تېره کړه چیرې تللی وې؟ ورته مې وویل مورې دزاهد . دوی کره تللی وم او ټوله ورځ مې هم هلته تېره کړه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راته وویل ځنګه زاهد ولیده کنه ځنګه وو ،ماورته وویل نه مورې زاهد خو مې وه نه لیده خو.....
مور مې وویل خو ځه، ما ددې لپاره چې مور مې راباندې پوه نه شي په بنده بنده ژبه مې وویل مورې زاهد
چیرې تللې وه خواغه ، اغه دزاهد دخور ځه نوم دی ،خدایه رانه هیر شو داسې ښځه نوم یې دی ودریږه.مور
مې خبره راپرې کړه راته یې وویل حمیده زویه له تانه د زاهد دخور نوم هم هیر شوی دی دزاهد خور وړانګه
نومیږي ماوویل او همدغه یادوم وړانګه له وړانګې سره مې ولیدل،
مور مې راته وویل ښځه نو ځه یې ویل زه د مور دې پوښتنې لږ ورخطا کړم ما ویل اوس ځنګه ځواب ورکړم
چې وړانګې څه ویل. ما وویل هیڅ نه د خپلې ناروغۍ نه یې سر شکوو چې ډېره سخته ناروغي راباندې
تېره شوه چې دلته مې چا علاج نه شو کوی بالاخره مجبور شول چې پیښور ته مې یوسي ما له مور نه خبره
بدله کړه په دروغو مې ورته وویل چې وړانګې ماته دخپلې ناروغۍ په اړه وویل مور مې هم خبره تائید کړه
راته یې وویل زویه ریښتیا ده وړانګه ډېره سخته ناروغه وه د ټول کور یې ورته زړه خفه وو هسې نه چې
ځوانه وړانګه رانه مرګی واخلي خو اوس د پخوا په پرتله ډېره ښه شوې ده ما او مور مې خبرې کولی چې
دماښام اذان وشو ما مې مورته وویل مورې زه به لمانځه لپاره لاړشم جوماته مور مې هم وویل سمه ده زویه
. لاړه شه خو چې ځنګه لمونځ وکړې ژر بیرته راځه وخت ډېر خراب دی
زه جومات لاړم د لمانځه کولو څخه وروسته سمدستي کور ته راروان شوم ځکه زمونږ کډه نوي راغلی وه
او بل زه له ټولو نه وروسته راغلی وم د چاسره بلد نه وم کورته چې راغلم درې واړه ورونه مې په انګړ کې یو
ځای ناست وو مشر ورور مې چې ولدیم زیات خوشاله شو ځکه هغه بله ورځ کورته نه وو راغلی راپاڅیدو
له ښه هرکلي او ستړي مشي نه وروسته رانه د درسونو په اړه پوښتنه وکړه ما هم ورته ټوله کیسه وکړه چې
ځومره درس مې ویلی او ځنګه مې خپلې زده کړې تر دې ځایه رارسولې مور مې کوچنۍ خور ته غږ وکړ
لورې وا لورې ډوډۍ تیاره ده لاسونه ته اوبه ورواچوه کوچنۍ خور مې چلمچي او بګنۍ (لوټه) په لاس
. راغله مونږ ته یې لاسونو ته اوبه راواچولې ډوډۍ راوړل شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ چي ډوډۍ وخوړه زه د درس د ویلو په پلمه د مور کوټي ته لاړم هلته په کټ اوږد وغزیدم تر ډیره په دي فکر کي وم چي له مور سره څنګه خبري وکړم او د زاهد دوی کور ته یي په مرکه ولیږم خو یوي خبري ته مي زړګی ډیر خفه وو هغه دا چي ما وي که زه مي مور په مرکه ولیږم که د زاهد دوی کورنۍ یي ونه مني او نه وو ایي ،ما هم خبره ونه ځنډوله دهماغي ورځي په سهار مي له مور سره خبره شریکه کړه مور مي زما مشر ورور سره خبره شریکه کړه وور مي هم پر ته له کومي خبري په خوښۍ سره ومنله مور مي وویل وړانګه هم ښه نجلۍ ده.

انشاء الله چي دوړانګي مو ربه نه راته و نه کړي خلور پنځه ورځي وروسته مي مور مشر ورور او کوچنۍ خور د زاهد دوی کورته په مرکه لاړل مازیګر څلورنیمي بجي به وي زه په انتظار وم چي کله به یي مور بیرته راځي هغوی به ورته څنګه ځواب ورکړی هو به یي ویلی وي که نه به یي ویلي وي ما په خپله له ځانه سوال هم وکړ او ځواب به مي هم په خپله ورکوو زه دمور په کوټه کي ناست وم چي د لوی دروازي اواز-مي ترغوږ شو له کتابه راپاڅیدم د کوټي له کړکي نه مي د لوی دورازي له لوري نظر واچاوه نه ګورم چي کوچنۍ خور او مور مي دواړه په دروازه رادننه شوي ورور مي ورسره نه وو زه په منډه له کوټي راووتم مور او کوچنۍ خور مخي ته مي ځان ورسوه ، مخکي له دي چي زه دوی

ته ستړي مشي ووایم ساه مي بنده ، بنده کیده له مور نه پوښتنه وکړه موري اغوی- اغوی څه وویل نه خو به یي نه وي ویلي مور مي غلي وه ځواب یي رانه کړ ما بیا وویل موري و موري له ډیر انتظاره مي سترګي دي دروازي په لوري سپیني شوي اوس راته ته ، ته هم ځواب نه راکوي موري ځواب راکړه کنه اغوی درته هو ویلی که نه یي وایلی مور مي خبره راپریکړه حمیده زویه ته خو لږ صبر وکړه کوټي ته د ورسیږم ارام د وکړم په ارام سره به توله کیسه درته وکړم ما ورته وویل موري دومره خبري د وکړي یوا ځي آ و او نه نه شي راته ویلی ښه دادی زه هم لاړم ته چي راته ا ، او نه جواب نه راکوي زه بۀ اوس په خپله هغي ته.....خبره مي بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل هسې نه چې مور راباندې پوهه شي چې زوی مې له وړانګې سره په تليفون خبرې کوي هسې نه چې
په وړانګ کوم بل ډول ګمان وکړي مور مې وويل زويه نا يې نه دي ويلي خو.... مور مې نوره غلي شوه ويې
ويل راځه نوره خبره به کوته کې درته وکړم زما زړه لړ. ارام شو ماويل شکر نه خويې نه دي ويلي خو دا خو
. يې له بيا څه مور مې خبره ولی په خو باندې بس کړه
دوولسم څپرکی
مور مې خبره داسې پيل کړه حميده زويه کله چې مونږ هلته ورسيدو له ښه راغلاست او ستړي مشي څخه
وروسته کله چې ما دوړانګې غوښتنه ستا لپاره وکړه لومړی خو دوړانګې مورهيڅ ځواب نه راکاوه خو لږ
وروسته د وړانګې مور او زاهد دواړه د باندې لاړل او زر بيرته راغلل زما په ګومان چې دوي په خپلو کې
کومه مشوره سره کوله د وړانګې مور رحمت بي بي وويل وبښی خورې چې تاسې خفه نه شی ما خو
وړاندې درته وويل چې حميد دخپل زوي زاهد غوندې راباندې ګران دی خو زه مې اوس لور نه شم درکولی
نه درته آ او نه درته هو ويلی شم زما زړه صبر ونه کړ مورته په خبرو کې ورولويدم ورته مې وويل مورې تا
.پوښتنه ورنه ونه کړه چې علت يې څه دی
هو او نه ځواب ولی نه شې راکولی؟ مور مې وويل زويه ته خو لږ خبرې ته وار کوه همد ې خبرې ته زه راځم
ما وويل سمه ده مور مې وويل حميده زويه ما ورته وويل چې اوس ولی دهو او نه ځواب نه شې راکولی د
وړانګې مور رحمت بي بي وويل ځکه مونږ اوس د آ او نه ځواب نه شو درکولی ترڅو اغه دوړانګې پلار له
کابله راغلی نه وي کله چې دوړانګې پلار راغی مونږ به خبره سره شريکه کړو د هو او نه ځواب بۀ کورته
درولیږو مور يې وويل ما هم نوره ټينګار ورسره ونه کړ مور مې چې خبرې پای ته ورسولې ما هم د ارامې
.ساه واخيسته ومې ويل شکر خدايه که آيې ورته نه دي ويلي
نو نه يې هم ورته نه دي ويلي ګوندې د زړه ارمان مې پوره شي ځکه دنيا په اميد خوړل کيږي شپې او ورځې
تيريدې زما فکر به ترډيره د وړانګې سره وو او هيڅ نه پوهيدم چې څه وکړم د مور راتګ څخه مې پوره يوه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

اونۍ تیره شوه خو دوړانګي د کور نه د هو او نه ځواب رانه غی زما په فکر کې همیشه، په پرلپسې ډول دوړانګې نوم ،د وړانګې خیال ،دوړانګې د مخ انځور نږدې والی او لرې والی ګرځي خدای شاهد دی چې زه دوړانګي سره ځومره مینه لرم خو نه پوهیږم چې دغه مینه بۀ زما په نصیب شي کنه د وړانګې تصویر به مې همیش په زړګي پورې کلک نیولی وو .

ځومره به چې زه د خپلې مینې دګرانې وړانګې دخپل ځان په فکر کې وم همدومره به راسره دپلوشې غم هم وو په اونۍ کې بۀ مې دوه درې ځلې اړیکه ورسره نیوله دپلوشې عبدالله دعبدالله مور امنې ادې سره به مې هم خبرې کولې خو ډیرې خبرې به مې له زاهد سره وې دپلوشې دواده په اړه نن مې بیا په موبایل کې دپلوشې نمبر رواړوو او داوکې کولو څخه وروسته کله چې زنګ تېر شو له دویم زنګ له تیردو څخه وروسته پلوشې تلیفون پورته کړ پلوشه زیاته خوشاله معلومیده ساه یې ډوبه ، ډوبه کیده ما ترې وپوښتل پلوشې څنګه د ساه داسې ډوبه ، ډوبه کیږې پلوشې په بنده بنده ژبه وویل حمیده وروره اغه ، اغه ده ، زه ، زه خپل مطلب ته ورسېدم ما خپله مینه ترلاسه کړه دا ، دا ټول ستا برکت که ته نه وی خدای خبر چې زه بریالۍ کیدم .

ما او پلوشې ډیرې خبرې وکړې اړیکه مې ورسره پرې کړه څنګه چې ما اړیکه پریکړه هغه لنډۍ خولې ته راغله چې.

نصیبه وسوزې یره شې

تندیه مات شې په تایې څه لیکلي دینه .

پلوشه څنګه زر خپلې مینې ته ورسېده زما څنګه نصیب دی زما په تندي یې څه لیکلي دي زه یو ځلې بیا فکرونو په مخ کړم له خپله ځانه مې پوښتنې شروع کړې وې هغوی تراوسه نه د هو او نه دې نه ځواب راکړ علت یې څه دی؟ ایا دوي نه غواړي چې وړانګه دې زما په نوم یاده شي ؟ایا دوي نه غواړي چې زما اود وړانګې د زړه ارمان پوره شي؟ ایا د دوو زړونو پیوند بد کار دی؟ زه تر ډیره په همدې کش مکش کې وم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ نه پوهیدم چې اخیر څه وکړم زړه مې نور انتظار نه شو کولی او وړانګې نمبر مې په مبایل کې راواړه اوکې مې کړ ، دمبایل دځواب په انتظاروم
الو ! الو ! وړانګې غږډېر خوږ راباندې ولږیده هغې وویل سلام علیکم ! ما وویل وعلیکم السلام هغې څه ویل خو خبره مې ترې ونیوه ورته مې وویل دا ولې ؟ ولې دمور داسې وکړل ؟اغې ، اغې خو هیڅ ځواب راونه لیږه پلار دې نه دی راغلی که ولی ځواب نه رالیږې؟ وړانګې ووې جانه زه څه وکړم زه نه پوهیږم چې هغوی ولې داسې کوي پلار خو مې دهمغې ورځې په سبا راغی ،ما وویل مور او ورور د خبره ورسره شریکه کړه کنه؟ وړانګې وویل جانه مو راو زاهد خو خبره ورسره شریکه کړه خو ، خو پلار مې هیڅ ځواب ورنه کړ نه پوهیږم چې پلار مې ولی داسې کوي. وړانګه تر ډېره غلې وه ما وویل ګوره وړانګې په یو اځې ځان څه نه کیږي ته هم لږ څه وکړه چې داځل مور درولیږم چې نا ونه وایې وړانګې وویل جانه ته خو پوهیږې چې په پښتنو کې جینۍ دا ډول کار نه شي کولی زه به څه وکړم زه خو هیڅ نه شم کولی ما وویل ګرانې وړانګې په ما کې څه غلطې ده اغوی ولې داسې کوي ؟اغوی ، اغوی ځواب ولې نه راکوي ؟ګوره وړانګې زما واده بغیر له تانه د بل چاسره ګران دی زه له تاسره مینه لرم زه دومره مینه درسره لرم چې دخپلې مینې او ستا ستاینې الفاظ نه لرم زه ، زه...... خو وړانګې خبره راپرې کړه جانه ته مه ورخطا کیږه .هرڅه به سم شي ما وویل وړانګې ما ، ما څه ورخطایې کړې
ای ! هی جانه نه پوهیږم چې ته ولې داسې غریږې ما لومړی ځل درته ویلي چې ستا نه بغیر په دنیا کې زما د خاوند په نوم هیڅوک یاد نه شي پوه شوې کنه ما وویل وړانګې ګرانې هغه به هم ښایسته ورځ وي چې ستا دسمال یې راوړی وي دې خبرې سره وړانګه غلې موسکۍ شوه څه یې ونه ویل پښتنې حیا اجازه ورنه کړه .چې څه یې ویلي وای ما بیا وویل وړانګې زه ، زه غواړم چې مور مې بیا په مرکه درولیږم
ستا څنګه خوښه ده وړانګه یو څو شیبې له حیا غلې وه بیا یې وویل جانه زه ، زه به په دې کې څه ووایم .ته دې خپل زړه ته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل زما خو دا سې خوښه ده چې یو ځل بیا مرکه درلیږم ځکه پښتنانه ټول داسې دي چې په لومړي ځل چاته خور لور نه ورکوي.

خوګوره که دا ځل هم ونه شي زه به لیونی شم زما زړه به پړک وچوي، د وړانګې زړه خفه شو هیڅ یې ونه ویل یو اوږد اسویلی یې وکړ ما وویل ګرانې بخښنه غواړم خفه مې کړې خفګان مې درورساوه وړانګې و ویل . چپ، چپ جانه داڅه وایې ته له مانه بخښنه غواړې

دا خو هیڅ خبره نه ده

.ما وویل څه خیردی هر څه به خدای اسانه کړي

وړانګې وویل جانه زه ، زه له تاسره مینه لرم ما هم وویل وړانګې زه هم له تاسره مینه لرم

ما به چې هرڅومره زیاتې خبرې له وړانګې سره کولې هغومره مینه به مې له وړانګې سره زیاتیده زړه مې نه غوښتل چې یوه شیبه هم ترې لرې شي. ما چې کله اړیکه پرې کړه سیده لاړم د مور کوټې ته مور ته مې بیا د وړانګې دغوښتلو وویل مور مې هم راسره وومنله هیڅ یې ونه ویل یوا ځې دومره یې وویل چې نه پوهیږم .چې دوړانګې پلار نه دی راغلی که هغوی ځواب ولی راونه لیږه

په مور باندې زه سخت ګران وم زما هیڅ خبره یې ځمکې ته نه غورځوله هره خبره به چې ما وکړه مور به راسره منله تراوسه یې نه نه دي راته ویلي خدای دزما مور ته اوږد عمر ورکړي ما باندې شپې او ورځې ډېرې په سختۍ سره تیریدې نور مې انتظار بس نه وبله مور ته یې یو ځل بیا وویل مورې څنګه په مرکه نه ځې مور مې وویل زویه څم زما هم له یاده نه یې وتلی د همغې ورځې په سهار مې مور ځان تیار کړ چې په مرکه لاړه شي خو په کور کې مې نور ورونه نه وو هغوی ټول سهار وختي له کوره وتلي وو ما ددې لپاره چې مور مې پاتې نه شي ماورته وویل مورې دپاخه سړک پورې به زه درسره لاړ شم له هغې وروسته خو په خپله . هم تلی شي مور مې هم خبره راسره ومنله زه مخکې شوم

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ خور او مور مې راپسې شاته رواني وې کله چې پاخه سړک ته ورسېدو مور او کوچنۍ خور مې د ورانګې کورته رواني شوې   زه بیرته راستون شوم په لاره چې تلم کله کله به پښنه نیولی شوم ماویل راځه . تر هغې همدلته کښېنه ترڅو چې مور او کوچنۍ خور بیرته راغلې نه وي

کله به روان شوم کله به ودریدم په ارام سره کور ته راورسېدم زمونږ په کور کې د توت یوه لویه ونه وه د توت ونې لاندې مې کټ واچوه د مور او کوچنۍ خور راتلو په انتظار کښېناستم زه د مور او کوچنۍ خور په انتظار وم چې اوس په څه ډول خبر راوړي چې یو کارغه راغی د توت ونې په سر کې کښېناسته په کاغ کاغ یې شروع وکړه زه چې کوچنۍ وم د زړو ښځو نه مې اوریدلي وو چې کارغه د بدو زیری راوړي خدای خبر چې هرڅه ډول وي خو ما اوریدلي ول ښه راباندې ونه لګیده پاڅیدم تیږه مې واخیسته ګوزار مې پرې وکړ د توت ونې څخه والوت په دیواله کښېناستو زه بیا پاڅیدم له دیواله نه مې هم پسې واخیست پنځه شپږ دقیقې نه وې تیرې چې بیرته بیا راغی ډیر نل سترګی و زه سترې او مجبور شوم چې انګړ پریږدم او کوټې ته لاړ شم ترڅو د کارغه مردار غږ وانه ورم په کټ کې اوږد وغزیدم هیڅ مې فکرنه بدلیده د ورانګې تصویر مې رواخیست یو دوه ځلې مې ټینګ په زړه پورې ونیوه بیا مې رالرې کړ.

سترګو ته مې مخامخ ونیوه دورانګې له تصویر سره مې خبرې شروع کړې اوله خدایه مې دا سوال کاوه چې اې خدایه ما او دغه ورانګه چې مایې اوس تصویر مخ ته نیولی له یو بل څخه مه بیلوه خدایه که بې ځایه خبره نه وي زما او دورانګې روحونه سره جوخت کړه خدایه ستا په اشاره تل پاتې کیدای شي خدایه موږ مه بیلوه، خدایه مونږ دواړه یو ځای ولره مالا دعا پای ته نه وه رسولې چې مور مې کوټې ته را ننه شوه ورته مې وویل مورې سترې مشې په خیر راغلې مور مې وویل زویه خیر یو سې مور مې داځل لږه پریشانه معلومیده سترې هم زیاته وه څه مې ورته ونه ویل د مور چې ښه دمه جوړه شوه ترې و مې پوښتل مورې خوشاله راغلې یې که خفه مور مې غلې شوه څه یې نه وویل زه پوه شوم چې نا یې ویلې خو بیا مې هم مور ته وویل، مورې ومورې ، مور مې چې خوله یې خبرو کولو ته جوړه کړه څه یې نه شو ویلی ما وویل مورې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره ده خبرې ولې نه کوې راته وو ایه چې څه یې ویلي مور مې وویل زویه نوره جینۍ هم ډېرې دي داسې ښایسته جینۍ به درته وکړم چې وړانګه به دې هېره شي ما وویل مورې هیله کوم .

چې د وړانګې په اړه څه مه وایه د وړانګې سره څوک په ښایست کې نه شي سمیدی دوړانګې نه بغیر زه یوې نجلۍ سره هم واده ته تیار نه یم ما ته خبره وکړه چې هغوی څه ویلي مور مې وویل زویه دوړانګې ورونو دوړانګې مور خوښه وه خو چې کله یې خبره پلار ته ورسیده هلته د دوي په مخ کې خو یې څه راته ونه ویل دهغوی نه یې کوښې کړم راته یې وویل وړانګه پسې نن راغلي یی بیا چې راشې په لاس دې نیسم په کومه چې راغلې یې په هغې به ځې پوه شوې اغه مې رحیم ګل اکا ته ورکړې پوه شوې که نه خو ګوره چې دا خبره دې دخولې بهر نه شي ،

چې وړانګه یې رحیم ګل ته ورکړې دا معامله ما او رحیم ګل په پټه کړې هیڅوک پرې خبر نه دي پلار یې دومره ظالم انسان دی چې د پیسو په مقابل کې یې څوارلس کلنه لور وړانګه رحیم ګل اکا ته چې دوه ودونه لري هم ، خو خدای یوزوی هم نه دې پرې لور ولی هغې ته یې ورکړې خدایه داسې پلار چاته مه ور کوې،

ما وویل مورې دا ، دا ، ته څه وایې ، وړانګه زما ده وړانګه بغیر له مانه د بل چانه شي کیدای وړانګه زما ده زه همداوس ځم چې وړانګه خبره کړم مور چې راپسې نارې کړې حمیده زویه اې ، اې حمیده زویه له ځانه لیونی مه جوړوه نوره نجونې خو څه کمې نه دي ولې له ځانه لیونی جوړه وې خو ما د مور خبرو ته غوږ کینښود دباندې راووتم وړانګې ته مې تلیفون وکړ وړانګې سرله واره وویل جانه بخښنه غواړم پلار مې ډیر ظالم دی پوهیږم چې بیا به یې ورته نا ویلي وي خو جانه زما ژمنه ژمنه ده زه په خپله ژمنه ولاړه یم ما وویل وړانګې ، وړانګې ګرانې غلطي ستا نه ده زه پوهیږم چې ته،ته په خپله ژمنه ولاړه یې خو ، خو اغه ، اغه پلار دې ژمنې پوره کولو ته نه پرېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار دې مخکې له دې چې ته يا ستا کورنۍ خبره شي ته يې په پټه هماغهه، هماغه لعنتي ته ورکړې يې
وړانگه په ژړا شوه تر ډيره يې وړې وړې سلگۍ کولې ما ورته ډاډ گيرنه ورکړه چې زه هم زاهد ته تليفون
کوم ورته وايم چې زه له وړانگې سره مينه لرم د وړانگې نه بغيرژوند نه شم کولی ته هم ورته وايه چې زه هم
د حميده سره مينه لرم کيدای شي چې زاهد ما او تاسره مرسته وکړي وړانگې وويل دا څنگه کيدای شي
. چې په دې کار کې زاهد زما سره مرسته وکړي
ماورته ووې وړانگې کوم کار چې ستا پلار او رحيم گل کړی په دې باندې هيڅوک خبر نه دي که خبر هم وي
په دې باندې څوک باور نه کوي وړانگې راسره ومنله ما چې له وړانگې نه اړيکه پرې کړه سمدستي مې
زاهد ته تليفون وکړ زاهد وار له واره وويل سلام بچو د چا حال احوال هم نه اخلې ما په قراره وويل زاهده له
دې خبرو به تېر شو اوس مې تليفون ديو سوال لپاره کړی هيله کوم چې اول د خدای په دربار او بيا ستا په
.در منظور شي
زاهد وويل حميده دا څه ډول خبرې کوې ما وويل زاهده خبرې به لږې ترخې وي ستا لپاره خو دا خبرې د
وړانگې او زما ژوند ژغورلی شي زاهد وويل ستا په مطلب پوه نه شوم ما وويل زاهده زه ، زه غواړم چې
دوړانگې سره واده، واده وکړم پلار ظالم دې وړانگه رحيم گل اکا ته ورکړې خو نور څوک پرې خبر نه دي ته
کولی شې چې له ماسره مرسته وکړې
زاهد وويل زه له تاسره هيڅ مرسته نه شم کولی تاته د هغې مړه کيدل او ژوندي پاتې کيدل هيڅ مهم نه دي
پوه شوې کنه زما زړه راډک شو ومې ويل کاشکې چې همداسې وای چې دوړانگې ژوند او مرگ ماته مهم
نه وی خو ، خو اوس ما او وړانگه له دې بلا نه خلاص کړه زاهده هيله کوم زاهدو ويل ته څه خبر يې چې
. وړانگه له تاسره مينه کوي د کومې خوا غريبې
ما وويل زه ، زه پوهيږمه زاهده وړانگه ، وړانگه هم همدا غواړي ته، ته له هغې نه هم پوښتنه کولی شې
زاهد يو دم غلی شو په ارامه يې وويل ته چې دومره کلک يې زه به د هغې نه پوښتنه وکړم که رېښتيا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه زه کوم مخالفت نه لرم ماوویل زاهده ډېره مننه خیر یوسې دخدای په امان زاهدهم وویل دخدای په امان ما یو ځل بیا وړانګې ته تلیفون وکړ او ددې خبر زیرې مې پرې وکړ اوس زه تر ډېره په دې فکر کې وم چې زه به د ورونو سره خبره څرنګه شریکه کړم پوره یوه اونۍ تېره شوه خو زاهد له خوا کوم خبر رانه غی زړه مې ډېر بې صبره و ورونو راته وویل ته لږ صبر وکړه چې د زاهد دوي کورنۍ نه څه ډول خبر راځي بیا مونږ پوه شه او کار مو ته ترې خلاص یې.

خو ما بیا هم د ورونو خبره ونه منله وړانګې ته مې تلیفون وکړ او هغې ته مې دلیدو وویل چې نن شپه باید ما او تا خامخا سره ووینو وړانګې ووي سمه ده په داسې وخت کې راشه چې دکورنۍ ټول غړي مو ویده وي لږ ناوخت راشه دماښام اذان چې وشو مور ته مې وویل مورې زړه مې خفه دی غواړم چې نن شپه دماماګانو کره یوسم مور مې وویل زویه اوس ناوخته دی لارې هم خرابې دي اوس څه غواړې سبا ته به لاړ شې ماوویل نه مورې په زړه مې بوج بیخي زیات دی ګوندې هلته لږ کم شي مور مې وویل ښه لاړ شه خو د ورور نه دې موټر سایکل واخله په هغې لاړ شه لږ به زر ورسیږې.

ما وویل نه مورې همداسې په پښو ځم پام به مې هم غلط شي مور مې په نه زړه راسره ومنله او روان شوم هلته چې ورسېدم ډېر په ویریدلو قدمونو حجرې ته دننه شوم ښه و بخت مې بیدار و په حجره کې هیڅوک نه وو په برنډه کې کښېناستم زه ډېر ویریدم ما ویل هسې نه چې زاهد دګاونډیانو حجرې ته تللی وي دهغې خوا راباندې رانه شي. دڅو دقیقو انتظار څخه وروسته وړانګه راغله په لومړي ځل یې چې په ماسترګې ولږیدې لږه پښه نیولې شوه څکه توره شپه وه څه سم نه ښکاریدل ماغلی ورغږ کړ وړانګې زه یم راځه ماتر ډېره وړانګې ته او وړانګې ماته کتل ما په ټوکو وویل ای بې وفا زه لا تراوسه ستا په یادونو کې خپلې ورځې شپې او شپې ورځې کوم لاتراوسه مې ستا ښکلې انځور چې ترابده به مې دزړه په سپینه پاڼه انځوردې نه دی پاک کړی.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې ژوره ساه واخیسته او ویې ویل ستا هره خبره په مه ښه لږي زه خوستا په خبرو نه مړیږم ته چې څه وایې وایه یې زه په خپله ټوکه باندې پیښمان شوم وړانګه مې په زړه پورې ټینګه ونیوه وړانګې وویل جانه په ما د ځانه زیات باور ولره د ژوند هیڅ ډول ستونزې به ماله تانه بیله نه کړي ، وړانګې په غیږ کې دومره مینه دومره وفا او دومره صداقت و چې زه یې په خپله کړې خبره پښمان کړم چې مادې له هغې سره دا ډول ټوکه نه وای کړې ما ددې لپاره چې دوړانګې خفګان لرې کړم ما وویل وړانګې ګرانې تا دزاهد سره خبره شریکه کړه که نه ،

هغې ووې ولې نه ما چې هغې ته خبره وکړه په لومړیو کې خو غلی و وروسته یې راته ووې خورې ته مه خفه کیږه زه ستا ترڅنګ ولاړیم وړانګې بیا وویل مور مشر وررور او زاهد زما په طرف ولاړ دي پلار مې ګوښې دی ما وویل وړانګې که خدای کول زه او ته کامیاب یو ماوړانګې ته ووې نوره څه کور ته لاړه شه شپه سبا کیدو ته په نیږدې کیدو ده وړانګې د رخصت لپاره لاس راوږد کړ ماتر ډیره د وړانګې لاس په لاس کې نیولی و چې زاهد راباندې راغی زه او وړانګه دواړه سخت وویریدو او وړانګې په مخ کې خو وینه نه وه رنګ یې تک زیړ واوښت خو چې کله زاهد ستړي مشي راکړه راته ویې ویل ویریږی مه ما ستاسو ټولې خبرې واوریدې بیا وړانګه چې څنګه له کوره راووته زما ورته پام شو زه پسې راووتم ما وویل چې راځه ته اوګوره چې وړانګه څه کوي او چیرې ځي د وړانګې رنګ نور هم زیړ شو ستونې یې وچ و هیڅ یې نه شول ویلی.

.زاهد وویل چې پلار ته مې چې هر څومره وویل هغه ونه منله پلار مې په خپله خبره ټینګ ولاړ دی

زاهد وویل حمیده زه یو تصمیم لرم چې زه به یې له تا سره شریک کړم ته به یې په کور کې ورونو ته ووایې چې ستا ورونه څه وایې دغه تصمیم ما ، مشر وررور او مور مې نیولی مونږ دا تصمیم لرو چې ته او وړانګه دواړه کوم بل ولایت ته دیو څه وخت لپاره لاړ شی هر کله چې خبره حل شي بیا به بیرته راشی ته به دا خبره ورونو ته وکړې که درسره وه یې منله ما ته به تلیفون وکړې جامې او داسې نور ضروري سامان به درسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلی او سرک ته به ځان راورسوي ما اوورانګې چې دا خبرې واوریدې مونږ هیڅ دا باور نه کاوه چې دا خبرې به زاهد کوي د زاهد نه یې په سترګو سترګو کې مننه وکړه په بیړه د کور په لور روان شوم دا چې لړه تیاره وه او بل خدای خبر زه به په کومو فکرونو کې روان وم چې د اوبو ډنډ ته مې پښه وروښوییده او ډنډ ته وغورځیدم ترنیمایي نامه پورې اوبه راغله ډنډ په تل کې ډېرې سرېښناکې خټې وې په ډېره سختۍ له .اوبو څخه راپورته شوم یوبوټ مې هم په اوبو کې پاتې شو

کله چې راروان شوم دا سې معلومیدم لکه ګوډ چې په لاره راروان وي ځکه یوه پښه کې مې بوټ و او په بله کې نه و ریښتیا ده چې یو بوټ دې پښو وي او بل نه سړی دا سې معلومیږي. لکه ګوډ چې په لاره روان وي ما هم په بیړه د بوټ مزی خلاص کړ هغه بل بوټ مې همغلته پرېښود توري پښې د کور په لور راروان شوم د سهار اذان نه مخکې کورته ورسېدم دروازه مې چې ولیده بنده وه په بیړه مې دوه درې ځلې ووهله د لږ ځنډ څخه وروسته مې مور دروازه بیرته کړه مور مې دومره په بیړه راغلې وه چې د ټکرې یوه پیڅه یې په سر وه او بله په ځمکه ښوئیده مور چې زه توري (ییلي)پښې په اوبو لوند خیشت او په ختو ککړ ولیدم ناري یې کړې زویه دا چا داولې ، ولې توري پښې راغلې ولې، جامې لندې خیشتې او له ختو ککړې دې زویه کوم ځای به دې خوږ نه وي؟ د دوي لاسونه مات کړې مور ماته دخبرو وار نه

راکوو ما وویل مورې وموري نه خو ماته هم غوږ کیده زه روغ اوجوړیم او یو ډنډ کې ولویدم مور مې وویل نه نه دا په ډنډ کې نه یې لویدلی خامخا چا درته څه ویلي دي د اوبو په ډنډ کې چې لویدلی یې بوټان دڅه کړل مور مې چې کله ښه ارامه شوه ما ورته ټوله کیسه وکړه ورته مې وویل چې وروڼه مې لمانځه ته پاڅیدلي که نه مور مې ووي پاڅیدلي په کوټه کې دي ته راځه اول جامې بدلې کړه بیا به له هغوی سره ووینې ما هم دا ښه وبلله جامې مې بدلې کړې دمور کوټې ته راغلم وروڼو چې زه ولیدم راته یې وویل ته خو ماماګانو کره نه وې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی ما وویل تللی وم ورونو مې وویل نو بیا ځنګه دومره وختي راغللې ماورته ټوله خبره وکړه چې زاهد د
زاهد مور همداشان د زاهد مشر ورور په دې خبره سلا شوي چې ته او وړانګه دیو څه وخت لپاره بل ولایت
ته لاړ شی مونږ به دلته خبره حل کړو بیا به راځی ورونو مې چې دا خبره واوریده زیاته یې خوښه شوه مشر
ورور مې لږ غلی شو زما خوښه ده خو په یو شرط ما وویل هغه کوم شرط دی وروره هغه وویل هغه دا چې
که وړانګې ورونه یو لیکلی خط مونږ ته راکړي چې په هغې کې ستا ، دوړانګې، د زاهد ،د زاهد دمشر
ورور امضاء یا ګوتې لګیدلې وي ما وویل وروره اوس په دې څه کوې ورور مې ویل حمیده ته لا وړوکی
یې دومره خبرو باندې نه پوهیږې هسې نه چې وروسته بیا کومه لانجه راته جوړه کړې ما هم ورسره ومنله
زاهد ته مې تلیفون وکړ او د ورور شرط مې ورته وړاندې کړ زاهد نه او نو ونه کړ راته یې وویل تاسو چې
راځی ما به هرڅه لیکلې وي زما امضاء ، د ورور امضاء همداشان د مور ګوته به پرې لګیدلې وي صرف
چې تاسو راشی امضاء په کې وکړی او لیکلی خط درسره واخلی مور مې جامې راته تیارې کړې یو ښه غټ
بکس یې راته برابر کړ یو څو پیسې یې راکړې زه چې روان شوم تر دروازې پورې مور هم راسره راغله مور
چې رخصت راکوو لومړی یې په دواړه مخه ښکل کړم بیا یې رخصت راکړ د مور په سترګو کې مې ډنډ
اوښکې ولاړې وې لاسونه یې هواته پورته کړي وو شونډې یې رپیدلې او دعا یې کوله درې واړه په موټر
کې سپاره شوو دزاړه کلي په لورې روان شوو کله چې سرک ته ورسیدو زمونږ څخه دمخه زاهد ، دزاهد
مشر ورور او وړانګه په انتظار ناست وو.
مونږ چې ځنګه له موټره ښکته شوو سترې مشې څخه وروسته زاهد سمدستي لیکلی خط زما ورور ته
ورکړ لومړی یې له ځان سره ولوست بیا یې خپله امضاء زما امضا هم په کې وکړه او جیب کې یې کیښود
زاهد ،د هغه مشر ورور او مور ګوتې پرې لږیدلې وې زاهد ووې نور دلته ستاسو معطل کیدل ښه کار نه
دی مونږه وړانګه دکورنه دناروغۍ په پلمه رایستلې هسې نه چې پلار پرې خبر نشي ما او وړانګې د زاهد
نه په سترګو کې مننه وکړه د وړانګې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې ما چې زاهد ،د زاهد مشر ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا شان خپلو ورونو ته وکتل د دوي سترګو کې هم اوښکې ښکاریدې ده هم مخکې له مخکې د موټر غم خوړلی و مونږ موټر کې سپاره شوو له دعا ویلو نه وروسته مونږ حرکت وکړ دوي تر ډېره همغلته ولاړ وو.

دیارلسم څپرکی

مونږ چې ګردیز ته ورسېدو د ډوډۍ لپاره له موټره راښکته شوو ډوډۍ مو وخوړه له ځان سره مو لږه میوه او نور سامان را واخیستل مونږ اوس د تنګي وردګو په لور روان شوو د تنګي وردګو نه چې لږ تېر شي هلته مې د دوست کور و ما ویل هلته به خوشپې وکړو له هغې وروسته به د ځان لپاره یو کور په کرایه ونیسو.
زه او وړانګه په خپلو کې په خبرو بوخت وو کله کله به مو د شیشې څخه دباندې نظر واچوو وړانګې به کله یو شي ته اشاره وکړه کله بل ته هغه شی ګوره څومره ښکلی دی دا سیمه څومره ښکې ده کله به یې په هوا کې مرغانو ته پام شو کله په ونو کې ناستو مرغانوته دا ځل یې د یولوړ ننبتر په سر کې دوو مرغانوته پام شو وړانګې وویل جانه اې جانه هغه د لوړې ونې په سر کې څومره ښکلې مرغان ناست دي.
په اغه دېخوا منده(ځانګه) باندې دوه مرغان په خپلو کې یو او بل ته په خوله کې خواړه ورکوي وه دي لیدل ما مرغان ښه لیدلي وو خو وړانګې ته مې وویل نه ګرانې له مانه خو فناه دي زه په موټر کې ښې خواته ناست وم وړانګه ګڅې خواته وړانګې خپل ښی لاس زما په مټ کیښود راته یې وویل ته دمخ را دیخوا کړه هغه وینې د اولې ونې نه دېخوا ما وویل اوو ، دا دی ا وس مې ولیدل وړانګې وویل کاشکې جانه چې زه او ته.... سترګې یې چې پورته کړې په موټروان یې سترګې ولګیدې غلې شوه خبرې یې د پښتینې حیا له وجې نیمګړې پرېښودې مونږ نوره وردګو ته نیږدې وو چې په لاره کې راته امریکایې ځواکونه مخکې شول امریکایانو پښه نیولی مزل کاوه کله چې تنګي وردګو ته نږدې شوو په لاره کې امریکایې ځواکونو ته طالبانو کمین نیولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امریکیانو او طالبانو ترمنځ سخته جګړه ونښته په موټرو کې ناستو ښځو او ماشومانو ژړا پیل کړه ,کله راکټ کله د هوان مرمۍ او کله وړې مرمۍ راځي زمونږ سره خوا کې لړې زمونږ لړ مخکې امریکایانو په غټې موټر باندې درې ځلور دهوان او راکټ مرمۍ ولږیدې ددی موټر په لږیدو سره د امریکیانو وار پار خطا شو کوم موټر چې ولګیدو ددی موټر نه مخکې د امریکیانو زغروال موټر ولاړ و په هغې کې چې کوم پوځیان وو هغې د سپرلۍ په موټر وارونه وکړل درې ځلور موټریې وویشتل جنګ لږ ارام شو زمونږ موټروان غوښتل چې ځان یوې څنډې ته کړي له هغې خوا پرې زربه وشوه موټروان یې په لومړي زربې سره ختم کړ یو ځل بیا ډزې پیل شوې په دواړو غوږونو هیڅ نه اوریدل کیدل چې یو ناځاپه مې غږ ترغوږ شو اخ .. اخ جانه ولږیدم دی غږ راباندې زړه اړې اړې کړ
وړانګه مې په غیږ کې راړنګه شوه ما چې وړانګې ته وکتل یو ګوزار ټټر ته لګیدلی وه وړانګه هیڅ نه ښوریده پرې ناري مې کړې وړانګې وه وړانګې ما ، ما چاته پریږدې وړانګې ای ، ای وړانګې سترګې وغړوه وړانګې یو زګیروی وکړ اوویې ویل جانه، با ، بخښنه غواړم ته له ماا ،ا ، ماسره دومره په تکلیف شوې،وی جانه ،وړانګه به دومره خوږو کې هم زما په غم کې وه جنګ پوره ۳ ساعته دوام وکړ جنګ قرار شو د امریکیانو لپاره چینوک الوتکې راغلې خپل مړي او زخمیان یې په کې واچول او دعامو خلکو لپاره دملي اوردو امبولانسونه راغلل ټول شهیدان او زخمیان یې تر روغتون ورسول.
وړانګه یې دعملیاتو خونې ته ننویستله ډاکټر ته مې ووې ډاکټر صاحب هرڅومره پیسې دې چې په کار وې زه یې درکوم خو چې هغه ژوندۍ پاتې شي ډاکټر وویل ځوانه مرګ او ژوند زما په لاس کې نه دی هغه دا لله په لاس کې دي زه به خپله خواري وکړم نجلۍ دې څه ده؟ ډاکټر ته مې سپینه خبره وکړه ډاکټر سروخوزاوه او دعملیاتو خونې ته ننه شو ماته څمکې ځای نه راکوو کله به د کلینیک یو سرته لاړم کله بل ته کله بۀ مې غوږ و نه دعملیات خانې په دوارزه پورې ټینګ ونیول هیڅ مې زړه صبر نه کاوه دعملیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني د دروازې مخې ته په دواړو پښو کښېناستم سرمې د زنګانو په منځ کې کېښود ځومره مې چې ژړلی شول هغومره مې وژړل.

ډاکټر دروازه پرانیسته راته یې وویل ځوانه زاړه مه په زاړه څه نه کیږي دملګرې د وینه کمه ده ماورته ده زما هم ډاکټر وویل ډېره ښه ده راځه کله چې عملیات +O وویل زما وینه ورسره برابره ده دهغې هم خاني ته دننه شوم نیږدې وه چې له خولې مې چغې وتلې وای خو ځان مې سره کلک کړ ډاکټر وینه رانه واخیسته زه یې بیا د باندې راوویستم د لږ ځنډ څخه وروسته ډاکټر راووتو په سترګو کې یې اوښکې وې لومړی خو یې څه نه ویل.

خو چې کله ماورته وویل ډاکټر صاحب دخدای په خاطر ولی غلی یې ولی څه نه وایې په هغې خو به څه نوي شوي ډاکټر صاحب، ډاکټر صاحب هیله کوم ډاکټر وویل ځوانه ما ډېره خواري وکړه خو، خو مینه دې شهیده شوه ! هغې دوه ځلې ناري کړې چې جانه ! وه جانه ! راشه چې وروستی دیدن خو دې وکړم او روستۍ چیغې سره یې غږ په ستوني کې بند شو کله مې چې ولیده ساه یې ورکړې وه ډاکټر مې له مخې لرې کړ په عملیات خاني مې ورمنډه کړه ناري مې کړې وړانګې ای وړانګې دادی زه راغلم وړانګې سترګې پرانیزه.

بیلتونه کور دمولی رنګ کړه

په نور خلکو ورانوې ودان کـــــورونه

جانان مې مړ شو زه ژوندی یم باقي ژوندون به خدایه ښنګه تیرومه

یارمې ، دخاورو مسافر شو مانه یې واخیستل په دې دنیـــا لاسونه

مرګیه ډیر تلورا د وکړو

. دیار په زړه کې خـــــولا ډېر وو ارمانونه

ډاکټر صاحب له اوږې ونیوم دوړانګې نه یې راپاڅولم بلې کوټې ته یې بوتلم موبایل یې رانه واخیست راته یې وویل ورور د څه نومیږې ما ورته د ورور نوم واخیست زما ورور نمبریې په مبایل کې راوړاوه هغه ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړ زما په ګمان چې ورور به مې غږ پرې کړی وي چې هلو حمیده له دې خوا ډاکټر ځواب ورکړ بخښنه غواړم حمید نه یم د کابل   کلینیک څخه د رسره ډاکټر خبرې کوم ورور مې ترې پوښتنه وکړه څه خبره ده.

ډاکټر ځواب ورکړ چې وروره خفه کیږه مه د حمید مینه شهــــــــــــــــــــــیده شوه ! کابل کلینیک ته ځان راورسوه موبایل یې بیرته ماته راکړ ماغوښتل چې وړانګې ته ورشم خو ډاکټر نه پریښودم ما چې هر څومره زاری ورته وکړې زما زاری یې ونه منلې د ماخوستن اووه بجې وې چې زما ورور همدا شان د شهیدې وړانګې ورور زاهد راغلل ورور مې چې زه خفه او زما په سترګو کې اوښکې ولیدې رامنډه یې کړه په غیږ کې یې کلک ونیوم ما زاهد او ورور چې ټوله شپه په ناستې تېره کړه هیڅ خوب یوه هم ونه کړ سبا سهار د کور په لور روان شو کورته چې ورسېدو کوم ورور مې چې کور کې پاتې وو خپل خپلوان یې ټول خبر کړي وو زاهد غوښتل چې وړانګه خپل کور ته یوسي خو ما ورته وویل:

زاهده پلار د په ژودون نه غوښتل چې د وړانګې مخ ووینې نو اوس چې شهیده ده اوس یې ولی ورولم زه نه غواړم چې پلار د وړانګه ووینې زاهد بیا وویل خیر په خپله پلارنۍ هدیره کې به قبر ورته ووهو ما بیا ورته وویل زاهده وړانګه زما ده ماته موسپارلې وه زه غواړم چې په خپله هدیره کې کې یې خاورو ته وسپارم زاهد هم راسره ومنله د ماز دیګر څلور بجې وې چې د وړانګې مور راغله هغه تر اوسه زاهد نه وه خبره کړې کله یې چې په شهیده وړانګه سترګې ولګیدې په ژړاه یې پیل وکړ.

وړانګې لورې ! ای وړانګې لورې سترګې پرانیزه مور د سر ته ولاړه ده وړانګې دا چا داسې وکړل دا کوم ظالم په وینو کې لمبولې یې وړانګې مور سره په خوا کې زاهد هم ولاړ وو زاهد ژړل نه خو خدای خبر چې دده په زړه کې څه تیریدل یو ناڅاپه راولوید بې هو شه شو زاهد مو زر روغتون ته ورساوه هر کله چې په هوش راغلو زر بیرته راغللو د وړانګې جنازه یې واخیسته د وړانګې همزولو وړو او زړو ټولو کریغې او

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري وهلې جنازه يې چې له کوره وويسته ما ته وړانګې هغه سندره رایاده شوه چې ماته يې په ليک کې ليکلې وه.

-ای هی یار مانه وړي
زما دلدار مانه وړي
زړګی مې چوي زما دخوږ زړګي قرار مانه وړي

.وړانګې خپله ژمنه پوره کړه چې ويل يې جانه ستانه بغير به زما د خاوند په نوم بل څوک ياد نه شي پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library